

ТАЙНСТВЕНАТА СИЛА НА ПИРАМИДИТЕ

Богомил Герасимов

Страхът на времето

За първи път видях Хеопсовата пирамида отдалеч, през прозореца на автобус. Шофьорът караше бавно по асфалтирания път през пустинята и аз се опитвах да счупя стъклото с чело. Залезът осветяваше върховете на двете по-високи пирамиди и те ми изглеждаха като полилеи, висящи на невидим кабел от небето. Бях чувал, че комплексът в Гиза е най-старата мистерия на планетата Земя. Всяка среща с него не дава отговори, а предизвиква нови и нови въпроси. В ума ми непрекъснато се въртеше една стара арабска пословица, която бях прочел някъде: "Всичко се страхува от времето, но времето се страхува от пирамидите." Те бързо се скриха от погледа ми и автобусът увеличи скоростта. За момент се почувствах като един от старите керванджии, пресичащ пустинята със своите камили. И той е виждал върховете на пирамидите, но не за няколко минути, а дни наред, като фарове по морския бряг.

Трудно ми е да опиша платото в Гиза. Бих могъл да кажа, че е покрито с пясък, но какво от това? Цялата пустиня е от пясък. Все пак интригуващо е защо пирамидите са построени именно на това място. Нали е лоша славата на всеки строеж върху пясъчни основи? Значи в Гиза има нещо необикновено, нещо невидимо, скрито дълбоко под пясъка. Някои твърдят, че точно в Гиза, където е Хеопсовата пирамида, се намира центърът на земната суша. Поинтересно е заключението на геолозите: платото представлява просторен връх на гранитна планина. Друг район в околностите на Кайро, а и в цял Египет не би могъл да издържи огромната тежест на каменните конструкции.

Групата туристи, с които пристигнах в Кайро, бяхме настанена в удобен и немного скъп хотел. Разходката из центъра на столичния град след вечеря беше задължителна. И несъмнено - приятна. Има нещо екзотично - ориенталско за европейците и европейско за арабите, в този град. Наситих се на непознатата арабска реч, на малко тъжната музика от отворените магазини, на преследващия ме навсякъде аромат на местни подправки и печено месо. Ставаше късно, но глъчката не затихваше. Улиците бяха пълни с хора, сякаш се бяха наговорили да ме убедят, че никой няма намерение да спи.

В хотелската стая сънят бягаше и от мен. Съзнанието, че Хеопсовата пирамида е толкова близо, ме държеше буден. Прелистих доста страници от книгите, които носех в багажа си, за да си припомня някои факти за некропола в Гиза. Всички автори са единодушни, че комплексът в Гиза е най-внушителният от всички пирамидни групи в света. През вековете в Египет са били построени общо 98 пирамиди. Да приемем тази цифра за условна, защото едни автори твърдят, че пирамидите са по-малко, а други - че броят им надхвърля 100. Повече от половината обаче са изгубили пирамиден образ и подобие и са се превърнали в купчина камъни. По-запазените и значими конструкции са около 30. И всички са на западния бряг на Нил. Няма нито една на източния. Не липсват и обяснения на този факт, но нито едно не е достатъчно убедително.

Спомням си, че още тогава, през първата ми вечер в Кайро, си задавах въпроса: защо пирамидите са строени на групи? Нали са индивидуални гробници на отделни фараони? Най-голямата група – с 12 пирамиди, се намира в Саккара. Там са и две от най-старите стъпаловидни конструкции, построени от фараоните Зосер и Ходжефа. По пет пирамиди има в Абусир и Дашхур. Останалите са в Лишт, Хавара, Илахун, Абу Роаш и Завиет ел Ариан. В Гиза има девет пирамиди, но от тях заслужава да се говори само за три. Според египтолозите те са построени по височина и старшинство от фараоните Хуфу (който гърците - не знам защо - наричали Хеопс), Хефрен и Микерин. Предполага се, че другите шест, които са малки и не представляват интерес, са били строени за царици и фараонска челяд, както и за висши сановници и жреци, завоювали правото на вечна почивка в близост до своя владетел.

На следващия ден автобусът ни разпиля доста рано сутринта, преди слънцето да ни подгони към сенките. Разполагахме с доста време и всеки искаше да пипне с ръка каменните блокове

на Хеопсовата пирамида, да се взре в лицето на сфинкса и да разгадае тайната му, да запечата на снимка страхотното събитие. Аз не правех изключение.

Трите пирамиди в Гиза представляват сърцевината на комплекса. Неразделна част от тях е тайнственият сфинкс, който според някои датировки, предизвикателни за традиционните египтолози, е на 10 000 години. За повечето учени такива твърдения са анатема и те си държат на своето: сфинксът е паметник на фараона Хефрен, прилича на него, има си брадичка и кобра на челото - все царски символи. Не може да има спор по онова, което се вижда с просто око: полегнал лъв с човешка глава. Предполага се, че е издялан от един монолитен каменен къс. Колосалната фигура е висока над 30 м и дълга около 80 м. Между предните лапи на сфинкса има блок от червен гранит с йероглифи. От дешифрирания текст се разбира, че един ден фараонът Тутмос IV от XVIII династия, когато още бил принц, заспал в сянката на сфинкса и сънувал, че той му обещава двойната корона на Египет, ако се разпореди да разчистят пясъка и да се възстанови царствената му красота. Фараонът изпълнил молбата на сфинкса.

В египетската митология лъвът винаги играе ролята на пазител, охраняващ светини и свети места. Според някои автори под огромната статуя има тайни помещения и тунели, водещи към пирамидите. Всички усилия обаче да бъдат открити такива подземни връзки досега остават напразни.

В египетското изкуство божествата се изобразяват с тяло на човек и с глава на животно и никога обратното. В това отношение сфинксът е необяснимо изключение, защото има тяло на лъв и глава на човек. Всеки автор е свободен да тълкува този факт и да обявява сфинкса за каквото си иска, но, разбира се, никой не е задължен да му вярва. Едно е безспорно - сфинксът може да се състезава с всеки паметник по внушителност, мистериозност и мистицизъм.

Като гледах трите пирамиди, бях готов да се обзаложа, че Хефрен си е направил най-високата гробница. Гидът ни беше опитен и, изглежда, знаеше всичко, което и учените знаят. Той ме увери, че съм жертва на зрителна измама: пирамидата на Хефрен само изглежда по-висока, защото е построена на малко възвишение.

Пирамидата на Хеопс (Хуфу), която аз предпочитам да наричам Голямата пирамида, е най-описваната, най-измервана и най-изследвана конструкция в света. Въпреки изобилието от различия между учените, извършвали измервания, спорът се смята за приключен. Прието е, че Голямата пирамида е висока 147 м - с цели 3,5 м надвишава тази на Хефрен.

От известния през третото десетилетие на XX в. автор Х. В. ван Лун се знае, че в древността имало съперничество, кой да си издигне по-висока гробница. Рекорд поставил Хуфу, който разположил пирамидата си на цели 42 декара и с височина почти 150 м. По неговата логика фараонът Микерин изглежда твърде жалък с пирамида, висока едва 66,5 м. Сигурно щях да си живея с тайно съчувствие към този злополучен фараон, който на всичко отгоре минава за най-свестен в сравнение с тираните Хуфу и Хефрен, ако не ми беше попаднала статията "Вечен поздрав към бога Слънце" от испанския египтолог Фелипе Фернандес Арместо. В нея дон Фелипе разказва подробно за Хеопсовата пирамида, но споменава и Микерин. Като добър ученик на учители от рода на Ван Лун той се подписва с двете ръце под основния научен постулат за трите пирамиди в Гиза: те са построени като гробници за съответните фараони. Дон Фелипе също тактично заобикаля неудобната тема, защо не са открити фараонски мумии в пирамидите, нито поне някакъв надпис или украси, които да подсказват, че там е имало царско погребение. Вместо това авторът ражда следния бисер: "...И Микерин, който - неспособен да си съперничи по размери с постройките на неговите предшественици - сложи началото на мода (на погребения - б. м.) с по-малки пирамиди."

Бедният Микерин! Дали не са му стигнали парите, или каменните кариери са започнали да се изчерпват? Важното е, че фараонът е измислил нова мода и находчивият учен я е разгадал!

Пирамидата на Микерин може да изглежда най-невзрачна, но в един момент от своята история достойно е защитила пирамидната чест. През 1215 г. всемогъщият халиф Малек ал Азиз Отман стигнал до Гиза и издал ексцентричната заповед всички пирамиди да бъдат изравнени със земята.

Огромна работна сила под командването на самия халиф се нахвърлила срещу най-малката - пирамидата на Микерин. Няколко месеца продължила неравната битка на работници и войници срещу тежките каменни блокове. Усилията им се провалили, защото не успели дори видимо да наранят повърхността ѝ. Халифът бил принуден да се откаже от безумната си заповед.

За най-малката пирамида в Гиза, приписвана на фараона Микерин, тогава научих още един интересен факт. При разкопки в нея подозираният в различни фалшификации археолог полковник Вайс намерил четириъгълен базалтов саркофаг заедно с човешки кости и дървен ковчег, носещ името на Микерин. Откривателят решил да даде английско гражданство на намиращата се (евентуално) в саркофага мумия, натоварил го на кораб и го изпратил за Англия. Никой не очаквал, че корабът ще потъне край бреговете на Испания и ще отвлече на дъното тайната на запечатания саркофаг. Аз лично съм почти сигурен, че за полковник Вайс саркофагът бил зареден по традиция с изненада: в него нямало да се намери нищо, дори и следа от мумия. Но това е само моя догадка. Догадка е и твърдението, че съдбата на злополучния кораб се дължи на прословутото проклятие, преследващо осквернителите на фараонски гробници. В случая полковник Вайс си останал здрав и читав - загинали невинни хора.

В сравнение с Микериновата по-голям интерес представлява втората пирамида, подарена от учените на Хефрен. Тя прилича на Голямата пирамида, но за разлика от нея има два входа на северната страна - един над друг, близо до основата. И двата коридора от входните отвърстия водят надолу в един и същ тъгъл и се съединяват в смятаната за погребална камера с размери 15/5/7 м. Таванът ѝ е сводест. В нея няма вентилационни шахти, но има саркофаг от полиран гранит, потънал в пода. До него според нашия гид бил намерен капак, счупен на две. Отново без надписи и най-важното за всяка гробница - без фараонска мумия. От това, което видях и прочетох за пирамидата на Хефрен, мога да заключа, че в сравнение с Голямата пирамида тя има значително по-бедна вътрешна структура и че погребалната ѝ камера е прекалено леснодостъпна. Това дава основание да се подозира, че някъде вътре в пирамидата има друга, скрита камера, където вероятно е била мумията на Хефрен.

Сфинксът не може да говори, но с гласа на прочутия изследовател Жак Кусто изказва следната мъдрост: "Тук започна историята: с всяка нова зора виждам да се издига откъм другия бряг на Нил богът Слънце. Първият му лъч е за моето лице, обърнато към него. Отпреди пет хиляди години съм виждал да изгряват всички слънца, които хората съхраняват в паметта си. Видял съм първото зазоряване в историята на Египет. Пазя край брега на Нил славното плато Гиза, чиито паметници, от най-простия до най-престижния, са гробници..."

Не вярвам сфинксът да е промълвил пред Жак Кусто точно това, но вероятно изследователят на морските дълбини е видял нещо в непроницаемото лице на каменния колос. Може би същото е доловил и арабският халиф Абдула ал Мамун, който освен от съкровища се интересувал и от науки, особено от астрономия. Когато му разказали легендата, че в Голямата пирамида има тайни помещения, пълни с древни карти и съкровища, халифът - син на приказния Харун ал Рашид - решил да сложи ръка на тях.

Арабските историци предават драматичното развитие на халифската авантюра. Те описват как неговите архитекти, строители и работници напразно търсили входа на пирамидата откъм северната ѝ страна, как нагривали варовиковите блокове с огън и след това ги заливали със студен оцет, за да се разпукат. В края на краищата след дълго и мъчително пробиване в по-мекия варовик на вътрешността, след непосилното заобикаляне на гранитните прегради в коридорите халифът стигнал до т. нар. царска камера. Оказало се, че

крадци са го преварили, защото не намерил нито мумия в саркофага, нито карти и йероглифи, нито съкровища. Работниците започнали да роптаят и халифът се видял принуден да остави вътре свои скъпоценности, които хората му да намерят и да не смятат, че месеците убийствен труд са били за тоя що духа.

Човек трябва да застане като мен до Голямата пирамида в Гиза, за да почувства колко е малък и безпомощен. Любопитно ми е това усещане. По-нормално ми се струва да изпитвам възхищение и гордост от това велико творение на човешките ръце. А аз, обратно - чудех се какви са били тези хора или сили, способни да пренасят отдалеч огромни тежести, да нареждат каменни блокове във формата на пирамида, за да погребат в нея една мумия.

Погледнах нагоре към върха на пирамидата и въздъхнах с облекчение. Програмата не предвиждаше изкачването ѝ, но и да предвиждаше, едва ли някой щеше да се включи в такава авантюра.

Голямата пирамида е построена... кога ли е построена? Нашият гид пояснява, че това събитие е станало по времето на Хуфу. Аз знам официалната датировка на IV династия - 2200-2650 г. пр. н. е. Някои учени обаче твърдят, че това е станало през 2770 г. пр. н. е. За други годината е 2900. През 1986 г. проби от хоросан, използван за облицовъчните блокове на Голямата пирамида, били изследвани с най-модерна техника в Цюрих и Далас, САЩ. В Далас стигнали до заключение, че хоросанът трябва да се датира от 3809 г. пр. н. е., а в Цюрих - 2869 г. пр. н. е. Тези дати илюстрират не само разминаване с около 1000 години. Те се различават толкова от официалната датировка, че най-малкото поставят под съмнение строителството на пирамидата от Хуфу. Има много версии, естествено, включително и най-вероятната: никой не знае точната дата.

Единственото сигурно нещо при това мое първо здрависване с пирамида бе очевидното: каменната конструкция има пет страни - четири видими и една невидима (основата) - и вход откъм северната страна, на около 16 м от основата. А като си помисля само, че нещастните работници на халифа Ал Мамун са можели да си спестят много черен труд. Но как да знаят хората, че входът на Голямата пирамида е бил обзаведен с масивна "въртяща" се каменна врата. Изглежда, че този вид "врати", предназначени за каменна маскировка на вход, са били нещо като семеен монопол, защото се срещат само в още две пирамиди: на Снефру и Хуни, съответно бащата и дядото на Хуфу. Подвижната "врата" представлява масивен блок от двайсетина тона, който бил толкова добре балансиран, че можел да се отвори с минимална сила. Но само отвътре. Отвън дори не се забелязвал. Затворен, той пасвал идеално с другите блокове и било невъзможно да се заподозре, че там има вход.

Още тогава, когато хлътвах в мрачните тесни коридори на Голямата пирамида, въпросите напиреха в мен, но нямаше на кого да ги задам. Или по-точно - нямаше кой да ми отговори. Дори на такъв прост въпрос: Защо са строени толкова големи пирамиди, когато и малките вършат същата работа. Или: Защо пирамидата на Хуфу е островърха, а другите са пресечени? Гидът ме прекъсва и пояснява: "Пирамидата на Хуфу също е пресечена, но отдолу не се вижда. На върха тя също е плоска, като малка площадка. Оставена е недовършена, за да не бъде свършена. Само бог е свършен!"

И пирамидата е свършена! Основата ѝ е точен квадрат със страна 230 м, ако не се смятат незначителните разлики в сантиметри. Висока е, както посочих, 147 м, на върха е пресечена и откритата площ също е квадрат, два на два метра. От основата до върха има 203 реда от варовикови блокове. Липсват няколко реда и връхният камък, наричан пирамидон. Изчислено е, че в конструкцията са използвани 2 300 000 каменни блока (според някои автори 2 500 000), тежки по 2,5 т. Във вътрешността ѝ видях монтирани и гранитни късове до 70 т. Какво може да се направи с толкова много камъни? Знаещите предлагат такива сравнения: каменните блокове ще стигнат и ще останат за 30 небостъргачи като Емпайър стейт билдинг в Ню Йорк, за толкова катедрали и черкви, колкото са построени в Англия от началото на новата ера, за стена, която да се проточи от единия край на САЩ до другия и

обратно. Пирамидата била покрита с грамадни бели облицовъчни блокове от варовик, при това така идеално паснати, че било невъзможно да се вкара игла между тях. Слелването е осъществено с някакъв мистериозен цимент. Съставът му е известен, но въпреки модерните технологии не се получава същият продукт. За разлика от обикновения мрамор, който се износва, полираният варовик и този дяволски цимент с времето стават все по-твърди и по-здрави. Всеки блок от облицовъчния варовик тежал от 16 до 20 т. Общо те били 144 000 и покривали близо 50-те декара, колкото са размерите на четирите триъгълника на пирамидата. Ако се замислим, трудно ще си представим как всеки един от тези камъни е бил издиган и поставян на определеното му място, напаснат със съседните блокове и циментиран. Само тази операция е трябвало да се повтори 144 000 пъти и още 2 300 000 пъти за всеки камък от пирамидната конструкция. Известният египтолог проф. Пиаци Смит изразява възторга си, като подчертава, че никога преди или след Голямата пирамида "не е имало толкова превъзходно големи и толкова чудно точни" облицовъчни блокове.

Има още една важна особеност на Голямата пирамида - ъгълът на наклона на четирите ѝ страни към основата: 51 градуса, 51'14.3". Някои го представят за по-лесно като 52 градуса или 51 градуса и 52'. Никъде по света няма друга пирамида, построена с такъв ъгъл на наклона. Освен това пирамидата е почти перфектно ориентирана по четирите посоки с труднозабележимо отклонение от няколко минути. За всеки специалист, който разбира от строителство, това е невероятно постижение. Голямата пирамида има доста сложна система от коридори, камери и шахти, част от които остават незабележими за туристите. За учените обаче те са важни, защото им дават всевъзможни поводи да си правят заключения и да изграждат теории. На мен ми направи впечатление, че за да се изкача до царската камера, разположена на петдесетина метра от основата, т. е. на една трета от височината на пирамидата, трябваше да тръгна надолу по тесен коридор. Той води някъде под земната повърхност, към т. нар. кладенец, но никой всъщност не знае за какво е служела тази дупка. След 20 м "изкачване" по коридора, който водеше надолу, стигнах до някакво разклонение. Там вече коридорът наистина тръгва нагоре. Първоначално, както разбрах, той е бил блокиран от огромни гранитни блокове, но според халифа Ал Мамун, както и за съвременните египтолози за крадците няма прегради, щом са ги преодолявали. Пристъпвам внимателно в полумрака и след още дващестина метра стигам до ново разклонение. Хоризонтален коридор води към камера, разположена точно по средата между северната и южната страна на пирамидата, или точно на мислената права, която се издига от основата към върха. Това е т. нар. камера на царицата, която според египтолозите е оставена недовършена. По размери е почти квадратна - около 5,5 на 6 м, със сводест таван, висок 7 м. Камерата на царицата е "оборудвана", ако мога така да се изразя, с една мистериозна ниша, висока 5 м, и с две шахти. Нишата най-вероятно е била място за поставяне на статуя, а шахтите - както всеки ще си помисли - за вентилация. Но ако продължи да мисли, всеки би се запитал кой прави вентилационни шахти, които не стигат до повърхността на пирамидата.

По изкачващия се коридор влизам в много странно помещение, наречено Голяма галерия. Голяма е наистина, защото е дълга 30 м и висока 10 м. Тук човек може само да се озърта, да се чуди и да гадае. Бях чел например за два странни жлеба (прореза), чието предназначение е неизвестно. Видях ги: те са по един на източната и на западната стена, високи 17,78 см и дълбоки 2,5 см и опасват цялата дължина на галерията. От тази галерия по коридор може да се слезе в "грото"-то, или "пещерата", помещение също с неясно предназначение, но от него слизането може да продължи към кладенеца. По-важно е да отбележа, че от Голямата галерия през тесен тунел с отвор малко над 1 кв. м се влиза в нещо като преддверие от полиран червен гранит, след него отново се продължава по тесния тунел и накрая - в Царската камера.

Ето я значи прочутата погребална зала, известна като Царска камера. Подобно на преддверието и тя е изградена от огромни червени гранитни късове с размери 6 на 11 м в дължина и ширина и с височина 6 м. И тази камера е обзаведена с две шахти, но те стигат до

повърхността на пирамидата. Ще повярвам, че може да са вентилационни шахти, ако някои ми обясни защо му е на мъртвец въздух.

С влизането в Царската камера се опитах да придам най-почтителен израз на лицето си - все пак влизам в камера, където е бил погребан фараон. Изведнъж се заковах на място и почти цяла минута не помръднах, вперил очи в гранитния саркофаг близо до западната стена. Няма капак и в единия край е отчупен. Вината за това кошунство се хвърля върху жадните за сувенири туристи. Готов съм да поема част от вината, защото - сега вече мога да призная - и аз се опитах да откъртя една малко парче, но не успях. Но почуках с пръст върху саркофага, а след това и с ключодържателя си. И двата пъти се получи някакъв особен, бих казал, неземан звук. Може и така да ми се е сторило. Всичко около мен беше толкова неземно! Саркофагът е една от по-големите мистерии на пирамидата. Изработен е от цял гранитен блок, но не е докаран от Асуан както другите и според специалисти няма нито африкански, нито европейски произход. Някои допускат, че е от американския континент, други го свързват с Атлантида. Пак специалисти казват, че изрязването на блока е възможно с 3-метров стоманен трион със сапфирени зъби. Анализ с микроскоп показал, че в гранита е дълбано с бургия, притежаваша диамантено острие и пробивна сила от два тона. Малко неудобно се получава, като знаем, че египтяните не са познавали желязото, а за бургии да не говорим. Във всеки случай египтолози и археолози са категорични: в този саркофаг е бил погребан Хуфу и точка. После гробницата била ограбена от крадци. Отнесли и мумията.

Не знам. Категоричните твърдения като кръглите числа са винаги смущаващи и трябва да се приемат с много резерви. Традиционните учени досега не са успели да обяснят защо саркофагът изглежда така нефараонски, защо по него няма обичайните украси и йероглифни надписи. Човек ще си помисли, че фараонът се е мушнал в саркофага някак инкогнито. Наистина той се славел с много лошо име приживе, бил жесток и тираничен, но пък е написал една много мъдра книга, която се оказва изчезнала. Факт е обаче, че въпреки лошата му репутация Хуфу е бил третиран като божество и от последвалите го фараони и жреци. Но защо хем са го обожавали, хем са го натикали в такъв странен саркофаг? И къде му е капакът? Или е бил без капак? Не вярвам жреци и близки да направят такъв пропуск. Някои египтолози обясняват всичко с проклетите крадци. Но как се измъква погребална плоча, по-голяма от тунела, през който се влиза в камерата? И саркофагът е по-голям с цели 2,5 см от същия тунел. Явно саркофагът и капакът му са били инсталирани в камерата по време на строителството на самата пирамида, и то дълги години преди завършването ѝ. А това вероятно означава и преди смъртта на фараона. Или може би има някакво друго обяснение?

Човек не може да е спокоен в Царската камера, когато знае, че таванът ѝ е изграден от девет гранитни блока с обща тежина над 400 т. Едва ли звучи много ободряващо обяснението, че над нея има още пет малки помещения, едно върху друго, наречени резониращи камери, които вероятно служат като един вид амортизатори, облекчаващи страшното напрежение от гигантската тежест.

Излязох от пирамидата и очите ме заболяха от силното слънце. Погледнах отново към върха: не ми изглеждаше като пресечена пирамида. По скоро ми приличаше на вулкан, изригвал каменни блокове. Спомних си думите на един древен автор, според когото Голямата пирамида напомняла спуснатата от небето постройка, недокосната от човешка ръка. По-реалистична ми се струва моята идея за вулкан, който изригва каменни блокове, някаква невидима сила ги поема и ги подрежда в редове и камери. Но не, това също е невъзможно, защото един от тези блокове по някакъв начин трябва да е бил издълбан във формата на саркофаг.

След това мое посещение в Гиза останах с твърдото убеждение: Голямата пирамида никога не е била гробница на Хуфу!

Скелетът в саркофага

Египтолози, американисти и археолози, с малки изключения, застават зад тезата, че египетските пирамиди са строени като гробници на фараони, а американските били храмове с ритуални функции. Те не се смущават от един твърде подозрителен факт: никога в египетска пирамида не са намирани следи от царско погребение, нито фараонска мумия. Обратното: откривани са построени под земята гробници за фараони, носещи всички атрибути на царско погребение. Ярък пример е гробницата на младия фараон Тутанкамон (1355-1346 г. пр. н. е.).

Същите учени и специалисти са на точно обратното мнение по отношение на пирамидите в Мексико, Перу, Бразилия и другаде на американския континент. Според тях те са представлявали конструкции с ритуално предназначение, храмове. По ирония на съдбата обаче тъкмо една мексиканска пирамида се оказва гробница с останки на знатен мъж, високопоставен мая, може би владетел или дори астронавт. Години наред продължават споровете, кой и какъв е човекът, погребан в Храма с надписите в Паленке.

Воден от чисто любопитство и непресъхващ интерес към древната култура на майите, един ден и аз се отправих към Паленке. Ако някой иска да разбере дали майите са страдали от суша, да отиде като мен в Паленке. Там ще види, че населението страда от влага.

Колата, с която пътувах, спря край един завой на пълноводната река Усумасинта. Зелената завеса от огромни дървета и жилави лиани скриваше реката от погледа ми, но ревят на водата се чуваше ясно. На това място сергиите са заредени с всичко, от което един турист може да се нуждае: от закуски и евтини накити до сомбрера, сувенири и филми за фотоапарати. Продавачите не досаждат, защото от опит знаят, че на връщане туристите ще връхлетят на сувенирите като оси. Изключение правеха само някои амбулантни търговци. Такива се въртят около всеки по-известен туристически обект. По правило те знаят малко английски и се преструват, че преговарят тайно от собствениците на сергии, отрупани със статуетки, украшения, съдове. На лековерния турист съобщават на ухото, че имат нещо "истинско". И го подканят да надникне в торбата, където чака някаква изкусно направена статуетка, сполучливо състарена, очукана тук-там, сякаш е намерена при разкопки.

Изглежда, има нещо във външния ми вид, което кара такива амбулантни търговци да ме смятат за лесна плячка. Един от тях ме произведе "сър", показа ми нещо увито във вестник и ме покани да го последвам. Погледнах бегло копието на някакво божество, което, ако вярвах на очите си, е било изровено от земята преди час. Но аз невинаги вярвам на очите си, затова поклатих глава.

- Това е оригинал, сър! - довери ми индианецът с тих заговорнически глас.

Той се сепна, когато му отговорих на испански:

- Естествено, всички са оригинали. Но тази е много хубава и ще я взема, ако първо науча от теб какъв е човекът, погребан в Храма с надписите.

Индианецът се усмихна, повдигна безпомощно рамене и посочи с пръст небето:

- Не знам, сеньор. Може да е цар, може да е бог, може да е дошъл от небето.

Не очаквах, че ще ми каже друго. Местните хора не са учени и не защитават определена теза. Ако туристите се тълпят в Паленке, привлечени от идеята, че в саркофага е погребан древен астронавт, нека си мислят така. Не са продавачите онези, които ще им развалят илюзията, а заедно с нея и собствения си бизнес.

Забелязах, че аз не съм единственият "американо", който интервюира индианец с оригинална стока. Видях солидни мъже, обесили фотоапарати на врата си, на десетина метра един от друг да слушат внимателно някакви обяснения на местен индианец - мая. Спомних си за моя

приятел в мексиканската столица Педро Ферис, който минава за най-голям специалист в Латинска Америка по НЛО. За себе си той казва: "Изследовател съм, защото ми харесва и подобно на специалистите по ракови заболявания имам свои пациенти! Онези, които умират от любопитство." Мен той приема за свой пациент, но не и онези туристи, които посещават Паленке и на бърза ръка се превръщат в компетентни специалисти по културата на майте. За тях и за лавината от книги сензации той пише следното:

"...Пристига в Мексико един господин с фотоапарат... изпива чаша текила, купува си едно тако[1] и сомбреро на ездач и се връща у дома си. Три месеца след това публикува бестселър: "Мистериите на еди-кои си цивилизации"... След години пристигат стада от заблудени и излизат още книги."

Никой не знае как се е казал церемониалният център на майте Паленке в древността. Испанците го откриват през 1750 г. и го кръщават Касас де пиедра (Къщи от камък). Човек ще помисли, че тогава за първи път са видели град на майте от камък. В по-ново време вниманието към Паленке привлича ексцентричният граф Жан-Фредерик Валдек. Там той пропилял състоянието си. За две години Валдек направил над 100 рисунки. Талантлив като художник, но твърде подчинен на фантазията си, графът рисувал не толкова това, което виждал, а повече това, което му се привиждало. Затова в рисунките му се срещат и слонове, каквито в Мексико никога не е имало.

Първите сериозни проучвания на културния център Паленке извършва американският дипломат и адвокат Джон Лойд Стифънс. С него бил английският художник Кейтърууд, от когото са останали превъзходни рисунки, по-добри от всякакви фотографии.

Вървах из откритата местност, щраках с фотоапарата си и се опитвах освен на лента да запечатам и в мозъка си всичко, което виждах. Реших, че три от храмовете си приличат като три капки вода: на Слънцето, на Кръста и на Облистения кръст. После ме изненада един акведукт, който събира водите на малката рекичка Столум. Не съм чувал за подобно съоръжение в друг център на майте. Той е близо до "двореца", за който може да се напише отделна книга. Мислех, че ще се загубя в този внушителен комплекс с размери 104/80 м. В него има четири вътрешни двора, просторни зали и коридори, подземни галерии и помещения, които приличат повече на лаборатории. Като се имат предвид пословичната чистота и подреденост на майте, не е изненадващо, че в "двореца" има парна баня и три тоалетни.

Най-много ме порази една необикновена вътрешна кула, висока повече от 15 м. За някои автори това не е никакъв строеж, а перфориран циментов блок, забит направо в земята в средата на един от дворовете. Обиколих тази "кула" десетина пъти, за да се убедя, че нямам грешка: тя наистина нямаше вход. Как са влизали в нея, как са се изкачвали до първия етаж, е една малка загадка вътре в по-голямата загадка: за какво е служила тази кула. От първия етаж обаче вече има стълбище, което води към другите два етажа. Някои автори допускат, че кулата е била използвана за обсерватория, от която местните астрономи непрекъснато са наблюдавали звездите и движението им. Чудя се само защо опитните майстори в разчитане на йероглифи още не са намерили съответните текстове, за да обяснят на невежите какво представлява този странен "дворец", какво се е произвеждало в него и как е била използвана невъзможната кула.

Разбира се, най-важният обект, на който Паленке дължи световната си слава, е пирамидата, известна като Храм с надписите. Това е 15-метрова стъпаловидна конструкция с десет тераси и малък храм на върха. За разлика от другите подобни храмове върху пирамиди, в които няма стенописи, по каменните блокове в този са преброени 620 йероглифа. Този факт, който явно не е правил впечатление на другите учени, е привлякъл вниманието на видния мексикански учен Алберто Рус, когото имах честта да познавам. Той решил, че в пирамидата се крие някаква тайна, но дълго не забелязвал следата, която да го поведе по правилния път. Веднъж се изкачил до върха на пирамидата и седнал да си поеме дъх. Както винаги и този

път се взирал в непонятните йероглифи по каменните стени на храма. Погледът му обаче случайно попаднал на един от блоковете на пода, който леко се подавал над другите. Той повикал работници, отместили камъка и всички видели отвор на засипана догоре шахта. От този момент през 1949 г. до 15 юни 1952 г. продължило бавното проникване във вътрешността на пирамидата, за да се стигне до сензационното откритие на погребалната камера.

Отначало всичко вървяло много трудно. Тунелът от върха се оказал тясно стълбище, запълнено с пръст и камъни. През 1951 г. работниците стигнали до вентилационна шахта, през която влизали чист въздух и лъч светлина. И аз минах покрай тази шахта, която сякаш безмълвно ми прошепна: "Да не мислите, че само в Хеопсовата пирамида има вентилационни шахти?"

До дълбочина около 16 м, което ще рече под равнището на пирамидата, работниците преодолявали няколко препятствия. Алберто Рус намерил жертвени предмети: перли, глинени подноси, парчета нефрит и три раковини. След поредното препятствие - 4-метров триъгълен каменен блок, открили урна с три скелета, единият от които на жена. Деформираните черепи и инкрустациите по зъбите показвали, че са били благородници, принесени в жертва, за да придружат някоя важна особа в пътуването ѝ из подземния свят.

Когато светлината от електрическия фенер блеснала в погребалната камера, пред археолозите се открила изумителна картина. По стените на криптата с дължина 9 м, ширина 4 м и височина 7 м се различавали девет релефни фигури, облечени в царствени дрехи. От проникващата вътре влага се били образували сталактити и сталагмити, за съжаление изпотрошени. Така била загубена една прекрасна възможност за по-точна датировка на пирамидата. В центъра на залата имало масивен каменен блок, леко издигнат над пода. До него били поставени две скулптурни глави от алабастр. Самият саркофаг, ориентиран в посока север-юг, бил покрит с каменна плоча, дълга 3,8 м, широка 2,2 м и дебела 0,25 м. Не е възможно този каменен монолит, тежък над 5 т, а заедно със саркофага - над 30 т, да бъде спуснат от върха на пирамидата по тясното стълбище. Изводът се налага от само себе си: пирамидата е построена след погребението на починалия и монтирането на саркофага. Голяма изненада предизвиква една глинена тръба, която излиза от саркофага във формата на змия. Тя пропълзва по стълбите и стените и не е изключено да е продължението на вентилационната шахта. Алберто Рус я нарича "канал за душата", който символизира връзката между световите на мъртвия човек и на живите хора.

Скелетът, открит в саркофага, бил на 40-годишен човек, висок 1,73 м - далеч над средния ръст на маите. Предполага се, че черепът му не е бил деформиран, какъвто е бил обичаят, но специалистите не са в състояние да дадат твърдо становище поради увреждане на костта. В зъбите обаче нямало инкрустации, което е много странно за халач уиник, тоест владетел, "истински човек". Иначе по всичко личи, че е бил важна личност, защото в саркофага са били намерени скъпи и изящни предмети, както и 200 късчета нефрит. След реставриране се оказало, че те представляват маска на лицето с раковини и обсидиан за очите. Специалистите смятат, че маската отговаря на външния вид на мъртвеца.

В научните среди и сред авторите на книги за древните култури "Човекът от саркофага" и особено барелефът на плочата представляват най-голям интерес. Заслужава си да цитирам няколко думи на Алберто Рус: "В края на краищата ние стигнахме до извода, че тази личност може да е била и от немаянски произход, макар да е ясно, че е завършила живота си с ранг на един от владетелите на Паленке." Веднага трябва да добавя, че Алберто Рус не вярва в извънземния произход на покойника.

Наистина буди недоумение фактът, че скелетът в саркофага няма инкрустации по зъбите, които са задължителни за халач уиник. Още по-странно е, че принесените в жертва, за да го придружават в отвъдното, са били благородници, украсявали зъбите си с инкрустации. Някои правят от това извода, че в Паленке е погребан самият бог Гукумац (Кукулкан). Други

смятат, че не е Кукулкан, а богът на царицата Юм Кох.

Хипотезата, която най-много дразни традиционните учени и религиозните авторитети, е за извънземен астронавт в саркофага, изобразен като такъв на барелефа върху плочата. Известният автор Ерих фон Деникен, руският писател фантаст А. Казанцев и мн. др. са привърженици на тази хипотеза. В барелефа те виждат кабина на космически кораб, в която астронавт в типична поза управлява контролните уреди на таблото с апаратура, а с левия крак натиска педал. Чарлз Бърлиц отбелязва, че в барелефа някои видими детайли са изменени, за да се постигне естетически ефект: положението на астронавта, антена при системата за управление, турбокомпресор, резервоари за гориво, контролно табло, турбина и тръба за газовете. "Човек има чувството, пише Бърлиц, че тези изображения на летателни апарати и ракети са напомнания или спомени от една ера на по-висша цивилизация, когато се е рисувало с по-голяма точност, а не стилизирано." Английският автор Алън Олфърд внася нещо ново: на барелефа се виждало как цар на майте работи със сложен механичен уред. "Много вероятно е, отбелязва Олфърд, уредът да представлява пробивна машина, използвана в по-ранни времена за минни цели." Един от яростните критици на Деникен - Клифърд Уилсън, има своя версия: фигурата в барелефа е царска особа, седнала на трон, носен от мъже. Друг критик на фантастичните хипотези - Гордън Уитакър, смята, че барелефът изобразява знатен мая на трон, поставен върху черепа на бога на земята, който се готви да откъсне плод от Дървото на живота, с птицата кецал на върха му. И с убийствена ирония Уитакър възкликва: "Някой някога да е чувал за астронавт в компанията на птица да се изстрелва на дърво в космоса?"

В много книги и статии се посочва като установен и доказан факт, че името на човека от саркофага е Пакал. Рядко съм срещал по-чудовищна измислица, която дори уважавани автори приемат и повтарят. Затова ще се спра накратко на този въпрос, който смятам за важен.

В Мексико за съжаление още не се е намерил камък като Розетския, нито учен като Шамполион. Той е разчел 14 египетски йероглифа и е умрял от умора. Не спирам да се удивлявам на хвалбите на съвременни учени и автори, които уж били разчели маянската писменост и продължават да се радват на превъзходно здраве. Всеки има право да твърди каквото си иска. Аз ще се възползвам от това си право и ще заявя високо, че маянската писменост не е разчетена, човекът от саркофага не се е казвал Пакал и дори Храмът с надписите в Паленке не е строен за негова гробница. За последното твърдение основание ми дава сравнението с египетските пирамиди. В тях има саркофази, но няма мумии. Значи предназначението им трябва да е било друго. Защо и Храмът с надписите да не е нещо подобно, построен за друга цел, но впоследствие приспособен за гробница на някаква изключителна личност - например извънземен астронавт? Знаем, че това е като изстрел в тъмното, но не мога да го изключа. Изключвам само, че този човек се е казвал Пакал.

Писмеността на майте представлява пиктограми и идеограми. Не е сигурно дали тези йероглифи могат да се четат или само да се тълкуват. Някои специалисти смятат, че предназначението им е било да подсещат посветените, да извикват определени асоциации. Но трудностите произтичат не само от голямото разнообразие и от броя на йероглифите. Много малко се знае и за древния език на майте, който вероятно има малко общо с езика, заварен от конкистадорите. По аналогия бих добавил, че и самото население има много слаба връзка с предишните жители.

Упоритостта, с която йероглифите на майте отказват да разкрият тайните си, подклажда разни теории, чиито привърженици твърдят, че жреците нарочно са измислили такава сложна писменост, за да си я знаят само те и никой да не прониква в секретите им. Но тия жреци не са знаели с какви хора ще си имат работа след векове.

Да вземем например един от първите претенденти за титлата "Шамполион на Месоамерика[2]" - абат Брасьор дьо Бурбур. Той дешифрирал Мадридския кодекс на майте и

обявил, че текстът му се отнася до изчезването на Атлантида. След време се разбрало, че абатът е "прочел" кодекса обратно, а не от ляво на дясно, както са писали майте. Само иронични усмивки могат да предизвикат твърденията на автори като Морис Котърел, който в книгата си "Всеомогъщите богове" скромно и сякаш между другото споменава, че бил разчел йероглифите на майте, макар че за разгадаване на кода им му било необходимо "много обмисляне".

Винаги когато прочета нещо за версията "владетелят Пакал", се сещам за следната мисъл на Марк Твен: "Една лъжа може да обиколи света, докато истината още си връзва обувките."

Котърел не е първият, който на бърза ръка разгадава йероглифите на майте. Доста преди него са Дейвид Кели и Мърл Грийн Робъртсън. От страниците на авторитетното сп. "Нешънъл джиографик" те съобщават на света, че в Храма с надписите е погребан Пакал, владетел на Паленке. До името му се добират, разчитайки един от йероглифите - "пакал", който е дешифриран със значението "щит". Тъй като този йероглиф се срещал няколко пъти върху саркофага, те решили, че сигурно така се е казвал знатният мъртвец.

След това откритие тези учени дават воля на фантазията си и описват Пакал като грохнал старец, който управлявал града от 615 до 683 г. от н. е. Според тях Пакал бил също дребен на ръст, почти джудже, изрод, физически деформиран в резултат от кръвосмешения при браковете в династията, още на 12 години бил женен за майка си, а после взел за съпруга собствената си сестра. Към образа на този изрод аз им предлагам да добавят в същия стил следното: на Пакал му миришела устата и грухтял по време на секс.

Към групата на споменатите учени бих добавил за компания и една дама - специалистката по история на изкуството в Тексаския университет Линда Шел. Тя говори от страниците на друго списание - "Смитсъниън", и иска да й вярваме, че била разчела голяма част от йероглифите в Паленке и че в саркофага лежи същият Пакал.

Откривателят на гробницата в Паленке Алберто Рус познавам от времето, когато бях български посланик в Мексико. През 1976 г. той беше директор на Антропологическия музей в мексиканската столица. Посетих го по поръка на президента Луис Ечеверия, за да обсъдим гостуването на грандиозната българска изложба на тракийски съкровища. В разговора засегнах и "човека от саркофага" и умишлено го нарекох Пакал. Алберто Рус малко нетърпеливо ме прекъсна. По неговите думи нямало данни, че погребаният в Храма с надписите се е казвал Пакал и йероглифите не могат да се разчетат. Авторитетният учен обаче бе напълно сигурен, че намереният от него скелет принадлежи на 40-годишен мъж, висок 1,73 м, и че в костите му няма патологични изменения. Разчетената част от йероглифите позволява да се определят годините на живота му: от 655 до 694 г. от н. е. Ако тези дати върху саркофага се отнасят за него, значи той е роден в деня 8 ахав от ритуалния календар на майте. Според обичая на майте всяко новородено дете се кръщавало с името на деня и поредния му номер в месеца. Следователно, ако приемем, че "човекът в саркофага" е мая, той се е казвал Вошок Ахав на езика чол, който тогава се е говорел в района на Паленке. Име "Пакал" не съществува просто защото няма такъв ден в месеца.

Кукулкан слиза от небето

Това е заглавието на моята книга за древната култура на майте, но тук искам да разкажа само за още едно незабравимо преживяване, свързано с пирамидите. Всъщност това бе невероятна среща с бог, която стана в деня на есенното равноденствие - 22 септември 1978 г. Бях чувал за странното явление в Чичен Ица*, но исках да го видя с очите си, да се уверя извън всякакво съмнение, че не е измислица.

До Мерида, столицата на щата Юкатан, пътувах със самолет. От там до древния културен център на майте Чичен Ица има около 120 км, които обаче с луксозните автобуси се вземат

за час и половина. Асфалтираният път пресича равна земя с еднообразен пейзаж: измъчени от жажда храсталаци и жалки участъци от тропическа гора, сякаш затрупани от камъни и скали. Те ми напомниха за една мисъл на знаменития епископ от времето на испанската конкиста Диего де Ланда. Още през XVI в. той е написал: "Юкатан е земята с най-малкото земя, която съм виждал." Въпреки това на тази земя се е развивала и е процъфтявала богатата култура. По пътя често срещаме надписи, които насочваха към един или друг исторически център, останки на стари градове, развалини на храмове и пирамиди.

Чичен Ица в превод означава "при кладенеца на племето ица". Всъщност там има два големи и дълбоки кладенеца, но само един е на почит, защото бил дом на Чак Моол - бога на дъжда. Нямаше турист, който да не застане на скалистия бряг на Сеноте саградо (Свещения кладенец) и да не впери очи в мътната вода на двайсетина метра под него. Представях си как в тази огромна дупка с диаметър 65 м са хвърляли млади девойки, за да измолят дъжд от коравосърдечното божество. Тук можех да прекарам часове и все ми се струваше, че нещо ще изплува от мътната вода, че нещо необикновено ще се случи.

В Чичен Ица има три квадратни километра, разделени на стар и нов град. И в двете части има много за гледане и възклицаване. Ще спомена само игрището за игра с топка (пок-то-пок), обсерваторията "Каракол", Храма на воините, Храма на хилядите колони, стената с черепите "Цомпантли" и още мн. др.

Тях можех да разгледам и друг път, а сега бях дошъл да видя как богът Кукулкан слиза от небето. Затова около 3 часа следобед заедно с хиляди мексиканци и чужди туристи застанах пред пирамидата на Кукулкан, наречена от конкистадорите Ел Кастильо (Крепостта).

Гледах със страхопочитание най-внушителния паметник в целия комплекс. Не ми изглеждаше много стар - реставраторите бяха свършили добра работа. Официалната му датировка е около XI в. от н. е., но тя не е вярна. При реставрационните работи под външната каменна обвивка са били открити по-стара пирамида и стълбище, водещо към вътрешни помещения с две статуи: на бога на дъжда и на един ягуар. Това не е предизвикало особена изненада, защото пирамидите в Мексико са изградени по принципа на луковицата: една пирамида върху друга, втора, трета, не знам колко. Този факт е от значение и обяснява защо не може да се определи точната възраст на конструкцията. Очевидно е, че при нахлуването на толтеките от север през XI в. тук е съществувал голям церемониален център и пирамидата е била част от него. А неговата рождена дата не е установена.

Някъде около 4 часа следобед, не мога да кажа точно кога, защото почти се бях вкаменил, усетих, че някаква необикновена тишина се е възцарила на площада пред пирамидата. Това, което се разигра пред очите, приличаше на ефектна сцена от фантастичен филм, режисиран от неизвестен режисьор в далечното минало. Не знам какво е съдържал първоначалният сценарий, но явно същото представление се повтаря по два пъти всяка година - в дните на пролетното и есенното равноденствие.

Ловци са ми казвали, че змията хипнотизира жертвата си и тя не може да помръдне. Няколко хиляди души се превърнахме на "жертви" - онемели и възхитени.

Най-напред "пламна" ръбът от върха на северното стълбище, което гледа към Свещения кладенец. Слънчевите лъчи като по команда огряваха само този ръб. След малко светна и ръбът на по-долната тераса. Блестящата ивица бавно пълзеше по ръба на деветте тераси към основата, където я очакваше голямата каменна глава на "пернатата змия". Тя също светна и така тялото на божеството се съедини с главата си.

При такава невероятна гледка човек забравя за времето, за съмненията, за проблемите си. Кукулкан беше на земята за няколко минути, после си тръгна. Първо "загасна" змийската глава, след това блестящата ивица запълзя нагоре по стъпалата, спря за малко сякаш в очакване на аплодисменти и изведнъж изчезна.

Трудно е да си представим, че днес, при съвременното развитие на науката и техниката ще се намерят строители и архитекти, които да повторят ефекта на майте при пирамидата в Чичен Ица. "Примитивните" индианци, нека си признаем, в много отношения са ни превъзхождали.

Разказах това мое преживяване, за да стане ясно защо се интересувам толкова от този бог Кукулкан. Кой е той и какво се знае за него?

Авторите на великолепно издание "Мексико през вековете" (том I) пишат дословно: "Това име (Кукулкан - б. м.) не е нещо повече от буквалния превод на Кецалкоатл, защото "кукул" означава "перната" и "кан" - "змия"... На езика киче същото божество се нарича Гукумац, което е буквален превод на Кецалкоатл; всичко това доказва, че божеството е било чуждо, доведено в цивилизацията ноа, която е превела името му на различни езици." В изданието се изтъква, че жреците на Кецалкоатл са носили същото име. Известно е, че и владетелите, които по съвместителство са били и върховни жреци, са се кичили с името Кецалкоатл. И точно затова в литературата съществува доста голяма бъркотия, тъй като много автори бъркат божеството с владетеля и правят грешни изводи и тълкувания. Аз не възразявам против твърдението, че Кецалкоатл и Кукулкан (Гукумац) може да означават в превод едно и също нещо: перната змия. Моите съмнения са, първо, дали Кукулкан и Гукумац са превод на Кецалкоатл, или Кецалкоатл е превод на Кукулкан и, второ, дали може да се говори за едно и също божество или герои на легенда, ако то се среща в две страни в древността, за които науката заявява, че не са имали връзка помежду си.

Кецалкоатл се подвизава като божество на толтеки и астеки и може да се срещне навсякъде по техните пирамиди и други паметници. Тези култури, особено астекската, която излиза на историческата сцена около два века преди появата на испанските завоеватели, са много по-млади от майанската. Нашествието на толтеките в Юкатан може да обяснява определени черти на тяхната култура в новата част на Чичен Ица, включително на божеството Кецалкоатл. В книгата "Мексико през вековете" са поместени две рисунки на Кукулкан. В едната той прилича повече на толтекски вожд, отколкото на бог. На другата, взета от сграда в Чичен Виехо (старата част), е типичният образ на Кукулкан - божество с брада. Дори и да приемем, че това може да не е божеството, а негови жреци с брада (такива е нямало), пак трябва да заключим, че майте са го познавали преди толтеките. Следователно трябва да правим разлика между Кецалкоатл и Кукулкан по същия начин, както се прави разлика между тези две божества и друго, подобно на тях в Перу - Виракоча. По мое мнение Кукулкан не е превод от Кецалкоатл и е значително по-древно божество, отколкото се предполага. Неговият прототип вероятно са реални хора, може би извънземни "богове", появили се на Американския континент и научили местното население на много полезни неща в областта на медицината, земеделието, домакинството. Най-вероятно това са били знаещи и можещи хора, като Имхотеп, Христос, Буда, Мохамед и т. н.

Има нещо много любопитно в легендата за Кецалкоатл. Според нея богът си заминал на изток през морето с обещанието (или заплахата), че пак ще се върне. Той бил човек с брада, а по онова време сред индианското население нямало хора с брада. В прекрасната си книга "Кортес и Монтесума" Морис Колис разкрива сложната психологическа основа и духовната борба на астекския владетел Монтесума, който бил убеден, че Кецалкоатл (брадатият Кортес) се е завърнал. Това негово убеждение станало причина за рухването на астекската империя и за завладяването на Мексико от испанците.

Да се прехвърлим сега в Перу по същото време. Според археолозите и други учени инките и хората от неизвестната цивилизация преди тях не са имали никаква връзка с цивилизацията на майте. Въпреки това инките са наследили от предшествениците си преданието за бога Виракоча, който си заминал на изток през океана с обещанието (или заплахата) да се върне. Подобно на Монтесума и владетелят на инките Атауалпа бил допуснал същата съдбоносна грешка: той сметнал, че брадатият Писаро е бог Виракоча. Могъщите за времето си империи на астеки и инките се сгромолясват в резултат на фаталните грешки на Монтесума и

Атауалпа. Наистина не е за вярване, че между древните култури на Мексико и Перу не е имало връзки в миналото. Нещо повече - смятам, че и в Мексико, и в Перу са живели хора от една и съща високоразвита древна цивилизация, появила се на континента след катастрофата на Атлантида. И веднага следва логичният въпрос: възможно ли е пирамидите да са част от наследството, оставено от Атлантида?

За да отговорим на този въпрос, трябва да надникнем в... Бермудския триъгълник.

Пирамиди в бермудския триъгълник

Американският природолечител д-р Рей Браун от Меса, щата Аризона, е собственик на уникална и безценна кристална топка. Намерил я е в онзи район на Атлантическия океан, известен като Бермудски триъгълник. Там изчезват самолети, кораби, хора. А всеки който е запознат с преживяването на д-р Рей Браун, спокойно би казал, че там потъват и континенти.

За Бермудския триъгълник са написани толкова много книги и се приказва толкова често, че нямаше да се занимавам с него, нито със случая на д-р Рей Браун, ако не беше свързан с легендата за изчезналия континент Атлантида и с една подводна пирамида, изникнала изневиделица от морското дъно.

Събитията се развиват в онази част на Бермудския триъгълник, известна като Език на океана. Там водата е плитка - 10-15 м, после дъното изведнъж пропада в бездна, дълбока близо 4000 м. За ловците на потънали испански галеони, натоварени със злато, сребро и други скъпоценности, тук потъва и надеждата. "Езикът" сякаш им се изплезва и приканва водолазите да се спуснат покрай стената, за да видят какво ги очаква. След 15-ия метър водолазът се чувства като в космическа камера - в безтегловност. Дори рибите губят ориентация и по думите на д-р Браун "мислят стената за дъно".

Естествено, се взират в огромните територии, плитки, но с дебели пластове подводен пясък. Вълните, особено при силна буря, са в състояние за кратко време да заличат всякакви следи, да покрият изкопаните с много усилия дупки.

"Дупки" в пясъка на дъното? Така е, няма друга възможност. Който иска злато от галеони, копае. Водолазите разполагат с добри инструменти, между които сонари и магнитомери. С тях се изпращат сигнали към дъното. Ако там има метални предмети, те деформират обратния сигнал, апаратът го улавя и късметлиите се споглеждат многозначително.

През 1968 г. водолазите на малкия кораб, сред които бил и д-р Рей Браун, претърсвали района между Големия Бахамски остров, Холандските Антили, Антигуа и Мартиника. Те изкопали стотици дупки по пясъка на дъното, но напразно. В края на лятото, след като били погребани милион и половина долара в тези дупки, групата се разпръснала. Но не за дълго. Две години по-късно се сформирала нова група, за да рови из същия район.

Д-р Рей Браун не е първият, който съобщава за подводна пирамида в района на Бахамските острови. Пилоти на самолети, прелитащи над океана в тази част на Бермудския триъгълник, разказвали, че отвисоко се виждат контурите на бяла пирамида и някакви други постройки под водата. На такива приказки обикновено не се обръща внимание, защото при проверка други пилоти не откриват нищо.

През 1970 г. д-р Рей Браун заедно с още четирима водолази се завърнал в района на островите Бари, които са част от Бахамския архипелаг. Застигнала ги силна буря и те спрели корабчето си в един залив. Там изчакали бурята да утихне и отново се върнали в открито море. Водата изглеждала мрачна, някак тъмна, но чиста и прозрачна. И внезапно пред погледите им се открила фантастична картина: очертанията на някакви постройки. Веднага хвърлили котва и всички наскочили във водата. Д-р Рей Браун се озовал пред голяма бяла пирамида. От пясъка се подавали само трийсетина метра от връхната ѝ част. Направена била

от добре полирани и идеално пасвани каменни блокове. Той три пъти обиколил пирамидата и внимателно изследвал всяка една от четирите ѝ страни. На третия път внезапно се изправил пред отвор. Намерил смелост да заплува през открилия се тесен коридор и стигнал до доста голяма зала, която също имала формата на пирамида. От върха ѝ се спускал метален лост с диаметър приблизително 7,6 см. Точно под лоста, завършващ с шлифован островърх червен камък, имало нещо като постамент, покрит с метална плоча, завита нагоре в краищата. Върху нея били изваяни от същия подобен на злато метал две човешки ръце, които държали в шепите си кристална топка. Водолазът забелязал, че около тази конструкция били наредени в полукръг седем каменни стола.

Д-р Браун се опитал да остърже малко метал от непоклатимия лост като доказателство за находката си, но успял само да повреди острието на ножа, направен от специална стомана. След това насочил вниманието си към металните ръце с кристалната топка. Направило му впечатление, че отвън ръцете били бронзови на цвят, а дланите им - златни подобно на лоста и дори леко почернели, сякаш са били горени. Тогава докторът докоснал кристала и топката помръднала. Взел я боязливо в ръце, но нищо не се случило. Всъщност нещо се случило, нещо необяснимо и много странно: чул глас, който му нареждал: "Вие дойдохте и получихте това, за което дойдохте. Сега си вървете и никога не се връщайте."

Подобно предупреждение получили и другите четирима водолази. Когато излезли от водата, се оказало, че всеки си бил взел някакъв предмет от подводните сгради и чул глас със същото предупреждение.

Д-р Рей Браун е единственият водолаз от тази група, останал жив. Другите намерили смъртта си някъде във водите на Бермудския триъгълник при мистериозни и неизяснени обстоятелства.

Убеден съм, че всеки, който се запознае с преживяното приключение на д-р Рей Браун, ще гори от желание да зададе стотици въпроси. И аз се питах дали докторът е сигурен, че отначало не е имало отвор в пирамидата и че после се е появил, сякаш някой му е отворил врата след почукване. Той твърди, че в пирамидата било изключително чисто, нямало следи от пясък, че не забелязал лампи, но вътре било светло.

Д-р Рей Браун намира - мисля, че е по-правилно да се каже получава като подарък - кристалната топка в Бермудския триъгълник през 1970 г., но започва да я показва открито пет години по-късно. Той обяснява мълчанието си със страх, че топката може да бъде конфискувана от властите в САЩ. За първи път я демонстрира през 1975 г. на семинар в град Феникс.

Кристалът е от кварц и представлява сфера, която е удивителна и без да прави нещо. Но тя, колкото и странно да звучи, прави и някои необясними неща. Няма съмнение, че това не е естествена кристална форма, че "топката" на д-р Браун е обработвана по някакъв начин и за някаква цел. Кварцът никога не образува кристали с кръгла форма. Модерната техника от началото на ХХ в. позволява да се извайват кристални топки, но нито една лаборатория в света не е успяла да създаде изкуствени форми или образи вътре в самия кристал. В кристалната топка на д-р Браун обаче ясно се различават формите на три пирамиди, наредени една зад друга. Според американския автор Джефри Кийт "някои хора, когато изпаднат в дълбоко медитативно състояние на съзнанието, виждат и четвърта пирамида на фона на другите три".

Когато научават за кристала от Бермудския триъгълник, медиуми от всички краища на САЩ се опитват да разберат нещо повече за странната находка. Всичките им "прочити" си приличат в едно: кристалът е феномен за планетата, той увеличава или намалява излъчваната енергия и може да бъде добър или лош. Най-често се цитират думите на Елизабет Бейкър, прочут медиум от Ню Йорк, която казала, че някога този кристал е принадлежал на египетското божество Тот. Имало предание, според което Тот бил скътал важни тайни в

неизвестна подземна пирамида някъде в Гиза. Джофри Кийт допуска, че четвъртата пирамида, която се забелязва в кристалната топка, е онази предполагаема, но неоткрита пирамида в Гиза, в която били съхранени тайните на древните богове.

Освен четвърта пирамида в кристалната сфера могат да се видят и множество миниатюрни пирамидки, една в друга, образуващи нещо като решетка, вероятно с някаква енергийна функция. От определен ъгъл при специални условия някои хора виждат вътре в кристалната топка човешко око, което гледа ведро, като живо. Не вярвам на твърденията, че това око дори било снимано, защото, ако беше истина, досега щяхме да видим хиляди негови фотографии.

Забележително е, че кристалът не стои смирен и понякога се държи, като че ли има собствен живот. Застанал до него, човек има чувството, че кристалът го обстрелва с йонен вятър - нещо като усещането в близост до водопад. Стрелка на компас, поставен до кристала, започва да се върти обратно на часовниковата си колежка. Ако компасът се помръдне само на сантиметър, стрелката му се завърта в обратна посока. Някои хора виждали кристала да излъчва светлина, други чували човешки гласове или изпитвали необясним сърбеж. Метални предмети до кристала временно се намагнитизират. Според собственика на трофея от подводната пирамида, когато постави ръцете си върху него, ясно усеща студени и горещи пластове. "Излагал съм го на показ - казва д-р Рей Браун - и от време на време някой ще го докосне. Веднъж една дама се приближи до него, превивайки се от болки в панкреаса. Тя докосна кристала и болката изчезна. Няколко минути по-късно жената, която докосна камъка след нея, получи болки в панкреаса... Моят кристал има странна енергия - много мощна форма на енергия наоколо, и зарежда и други материали, разположени наблизо. Зареждащата енергия, изглежда, се засилва с времето и не намалява. Нямам обяснение за това."

Докторът разказва как бил направен опит за кражба на кристалната топка. Историята е много любопитна: "Занесох я на събиране при моя приятел Ю. С. Андърсън в Калифорния. Един от гостите, които имаше магазин за окултни предмети, помоли да я разгледа. След няколко минути той и кристалната топка бяха изчезнали. Изглежда странно, но на следващата сутрин кристалът се завърна, чакаше в хола. Но за човека, който го бе взел, вече не се чу нищо. Не се появи нито в дома си, нито в магазина. Просто изчезна."

Какво точно представлява кристалната топка на д-р Рей Браун, каква е била ролята ѝ в пирамидата на потъналата цивилизация - това са въпроси, на които все още е невъзможно да се даде отговор. Загадката обгръща и една друга кристална находка в джунглите на Белис...

Кристалният череп

Освен че няма навика да прави кръгли кристали, природата досега не е сполучила да моделира и пирамиди в тях. И сега ще запитам: А има ли природата навик да създава кристали във формата на човешки череп? Питам, защото именно такъв череп открива девойката Ана Мичъл-Хеджис на 17-ия си рожден ден, когато от върха на една пирамида в древния град на маите Лубаантун забелязва в една цепнатина нещо да блещука. Какво е правило младото момиче в днешната държава Белийз, тогава Британски Хондурас? Тя била твърде млада за археоложка, но достатъчно смела, за да не се страхува от отровните паяци и змии. Все пак какво е правила в Лубаантун?

Археолог любител бил вторият ѝ баща Фредерик А. Мичъл-Хеджис, иначе банкиер и борсов посредник. Не разполагал с много средства, но бил човек с богато въображение, жаден за пътешествия, изследователски подвизи и авантюри. Намерил спонсори за стъкмяване на научна експедиция и заминал с кораб от Ливърпул за пристанището Пунта Горда. В експедицията взели участие също доведената му дъщеря Ана и аристократичната лейди

Ричмънд Браун - приятелка и спонсорка на Фредерик.

В многобройните писания за намирането на кристалния череп съществуват някои незначителни различия. Според едни автори местните работници от племето кекчи, потомци на майте, копаели в пирамидния комплекс и изровили кристалния череп без долната челюст. Други източници предлагат същата история, но с повече романтични подправки. Ана се изкачила на доста порутена пирамида. От върха ѝ се наслаждавала на прекрасна гледка. Зелена джунгла като безкраен килим се простирала пред очите ѝ. Ненадейно погледът ѝ попаднал на нещо блещукащо през един процеп във вътрешността на пирамидата. Ана слязла и събудила баща си, за да му съобщи новината. Разчистването на тежките каменни блокове не било лесна работа и затова чак след няколко седмици упорит труд кристалният череп се намерил в ръцете на младото момиче.

Интересна била реакцията на около тристата работници кикче. Щом видели черепа, индианците паднали на колене, започнали да целуват земята и две седмици прекарвали в плач и молитва.

Разкопките продължили и едва след три месеца открили долната подвижна челюст на черепа.

Находката в Лубаантун е истинска загадка, която може да се сравнява само с кристалната топка от Бермудския триъгълник. Кристални черепи са били намирани и другаде и днес може да се видят в престижни музеи в Европа и Америка. Но въпреки това черепът се смята за уникален. Изработен е от цял прозрачен къс планински кристал, в който се виждат вътрешни вени и мехурчета. Само иронична усмивка предизвикват твърдения на онези експерти, според които кристалът е шлифован с пясък. Те стигат до това заключение, след като изследванията под микроскоп не са намерили следи от метални инструменти. За да се обработи ръчно, с пясък или с нещо по-твърдо, са необходими най-малко 150 години по 12 часа упорит дневен труд на много занаятчии. Някои изчисляват, че за постигането на този резултат ще бъдат необходими 800, 1000 или 1500 години. Не вярвам, че ще се намерят майстори, които да се заемат с толкова тънка и продължителна работа.

Скулите и очните кухини на черепа са обработени по такъв начин, че като отразяват светлината, създават впечатление на блясъци, на някакво вътрешно движение. Ефектът се подсилва и от една призма, оформена в основата на черепа. Кристалното творение тежи 5,3 кг, високо е 13 см, широко също 13 см и дълго 18 см. Съдейки по някои анатомични особености, специалистите са на мнение, че кристалът е моделиран по черепа на жена.

Един факт особено тормози експертите: ако е вярно, че целият предмет е изработен от един кристален къс - а това означава и подвижната долна челюст, - как е бил разрязван този къс? Планинският кварцов кристал не може да се реже и всеки опит би завършил с натрошаване. Освен това майсторите по шлифоване знаят, че кварцовият кристал расте спираловидно около невидими оси. Те могат да се видят само при определени условия и силно увеличение. Обработката може да се извършва само по посока на тези оси. И най-незначителното отклонение веднага би го натрошило на малки късчета. А кристалът на майте е обработен тъкмо по този невъзможен начин. Това дава повод на един учен да възкликне: "Проклетото нещо не би трябвало да съществува!"

Ана Мичъл-Хеджис е предоставила за шест години "проклетото нещо" на Франк Дорланд - известен реставратор и консерватор на произведения на изкуството. Той е открил и описал някои свойства на черепа, които напомнят за кристалната топка на д-р Браун. Веднъж за няколко минути около черепа се появил ореол, аура или сияние. В дома на реставратора, докато черепът бил у него, понякога се чували звънчета. Усещала се и някаква неопределена миризма. Имало моменти, когато в кристала се забелязвали странни сенки и светлини, образи на други черепи, човешки лица, разни предмети. Както Дорланд, така и собственичката му Ана Мичъл-Хеджис не се съмняват, че кристалният череп оказва някакво влияние върху хората, които са близо до него, върху техните чувства, настроения и мисли.

Според сп. "Нешънъл инкуайърър" не една или две холивудски звезди са посещавали дома на Ана в Кичънър, провинция Онтарио - Канада, за да се усамотят с черепа, да му се помолят или да медитират в негово присъствие. Самата дама - щастливата собственичка на такава необикновена скъпоценност - изглежда добре на 90-годишна възраст. С кристала се е разделила за по-продължителен срок само когато го е дала на реставратора. Втори път се е лишила от него, когато го е предоставила за една година на Музея на американския индианец в Ню Йорк. По този повод някои автори иронично подмятат: що се отнася до предполагаемите окултни качества на кристалния череп, те кой знае защо не се проявиха в този музей.

Ще обърна внимание на някои сходни черти в кристалните предмети, притежавани от д-р Рей Браун и Ана Мичъл-Хеджис. Те са различни по форма и все още никой не е в състояние да каже какво е било предназначението им. В Мексико, а и на други места в Америка има много черепа, изработени от камък, глина, благородни метали, и дори от кристал. Но черепът от Лубаантун е уникален по начина на изработка, по размерите и по приписваните му окултни свойства.

И двата кристала са намерени в пирамида. И в двата случая находките не са били веднага обявени по сходни причини. Д-р Рей Браун се е страхувал, че ще му бъде отнета. Фредерик Мичъл-Хеджис е изпитвал същите опасения и е съобщил за кристалния череп чак през 1935 г. със статия в сп. "Ню Йорк америкън". Статията му е предизвикала сензация и гневна реакция от страна на Нормън Хамънд, който дълго време извършвал археологически проучвания в Белиз. Археологът заявява на всеослушание, че Фредерик Мичъл-Хеджис е нарушил законите на Англия, присвоявайки си находката, без да я опише и регистрира. Нещо повече: в гнева си Хамънд се нахвърля и срещу невинните майи от древността, които според него не били способни да направят такъв череп. Археологът е категоричен: черепът не е на майите, не е намерен в Лубаантун или другаде в Централна Америка. И ето главния му аргумент: майите не са използвали планински кристал. Черепът не е изработен в стила на майите.

И още една любопитна прилика в двата кристала: те не могат да бъдат датирани. Кой би дръзнал да каже кога е направена кристалната топка на д-р Браун? Ако е принадлежала на древната Атлантида, тогава може да се мисли за някакъв период от десетина хиляди години пр. н. е. Но коя е гаранцията, че самите атланти са нейните майстори и че не са я получили от друга цивилизация, по-стара и от тяхната? Или от някакви извънземни богове?

Специалистите признават, че със сегашните методи за датирание не е възможно да се определи възрастта на кристалния череп. Те не могат да отрекат, че е намерен в Лубаантун, но хвърлят съмнения върху способността на майите да изработват с примитивните си инструменти нещо с такова високо качество. Остава ни да насочим поглед отново към загадъчната Атлантида.

Атлантида се завръща

Историите с кристалната топка от Бермудския триъгълник и с кристалния череп на майите са само една малка брънка от голямата загадка: коя е тази земна или извънземна цивилизация, оставила ни такива внушителни доказателства за своите несравними познания и технологии? Този важен въпрос разделя учени, експерти, философи, фантасти, медиуми, професионалисти и аматьори на няколко групи. Едната отхвърля всякакви приказки за Атлантида като антинаучни бръщолевения. Другата, която не си позволява да нарече направо гръцкия философ Платон стар глупак и лъжец, е склонна да продума с половин уста, че, кой знае, може би все пак има нещо вярно в тази легенда. Друга, доста голяма група, презрително номинирана като псевдоучени, търсещи евтини сензации, признава Атлантида

за древна цивилизация, изчезнала от лицето на Земята в резултат от някаква катастрофа. За авторите от тази група Атлантида е всичко: логично обяснение за произхода на научните познания и технологии у древните народи, внезапната поява на развити култури в различни краища на планетата (шумери, египтяни, май), ключ към всички тайни на света. "Пациентите" на Педро Ферис, онези, които страдат и умират от любопитство, веднага биха запитали: А откъде древните жители на Атлантида са получили своите знания и технологии? Твърде неудобен въпрос, защото отговорът му е свързан с много далечни периоди в историята на планетата Земя, с извънземни пришълци, със създаването на човека по техен образ и подобие и т. н. Ето защо Атлантида представлява нещо като подводен риф, който корабът на съвременната наука (и религия) предпочита да заобикаля.

Някои автори признават шумерската цивилизация за майка на всички цивилизации, появила се преди около шест хиляди години в плодородната земя между реките Тигър и Ефрат. След шумерите на сцената излизат цивилизациите покрай Нил (3100 г. пр. н. е.) и Инд (2800 г. пр. н. е.). Други автори също свалят шапка на шумерите, но не са така ентузиазирани в провъзгласяването им за първа цивилизация. Не можем да подминем и важния факт, че големите реки са люлки на древните култури. Но не е излишно да се запитаме защо древните не са обърнали по-специално внимание на такива големи водни артерии, като Мисисипи и Амазонка, да не говорим за гигантските реки в Сибир. Особено съм подозрителен към научните обяснения за населяването на Американския континент. Предполага се, че първите заселници са се прехвърлили от Азия през Беринговия проток - единственото място, от което може да се видят бреговете на Новия свят. Слизайки на юг, тези ловци отпреди 10 000, 20 000 или дори 100 000 години някак безотговорно са подминали огромната река Мисисипи и са я оставили без цивилизация.

Независимо кои автори на коя цивилизация отреждат първо място в надбягването към старта, всички признават удивителния факт, че те вече са разполагали с научни познания и развити технологии. По този начин приемат съществуването на цивилизации и преди шумерите, египтяните или майте. Така пак се стига до основния въпрос за първоизточника на тези познания и технологии. Дали все пак наистина няма нещо в тази легенда за потъналата Атлантида?

От незапомнени времена съществуват предания за някакви тайнствени потънали земи или острови отвъд Херкулесовите стълбове (Гибралтар). Най-пълно описание на Атлантида ни е завещал Платон отпреди 25 века. В два от прочутите си диалози - "Тимей" и "Критий" - Платон, уважаваният ученик на Сократ, разказва подробно за хората, обичаите, историята и сградите в Атлантида, сякаш сам е бил в тази приказна страна. Всъщност той само предава какво са му разказвали египетските жреци в Саис. За Атлантида имало и писмени сведения, рисувани или изсечени върху храмови колони в този египетски град. Това твърди Платон в диалозите си, без да се съобразява дали то ще пасне в теориите на някои съвременни учени. Алън Ландсбърг справедливо отбелязва, че при всяка дискусия на тема праистория думата "Атлантида" веднага получава квалификация като легенда или измама от едната страна, докато другата си я представя като картина на великолепието, земен рай, изгубени златни градове, лежащи на дъното на океана. Алън Ландсбърг добавя и от себе си представата за "континент, потънал при голям природен катаклизъм, за оцелели хора, които бягат с кораби към други части на света, за да спасят една култура, която после е станала наша". Напълно възможно е тези "бягащи хора" да са намерили спасение по бреговете на Америка, в Северна Африка или Азия. Може би те именно са носили със себе си "семето и гените" на живите същества, населявали планетата, може би те са хората, дарени от "боговете" с невероятните им познания във всички области, в това число в строенето на пирамиди. Защо това да не са били и хората, които по-късно ще бъдат наречени май, шумери, египтяни, българи, които също са в списъка на древните народи и култури?...

В самото име на потъналият континент има някакъв код, който сякаш наемква за връзка с по-старите цивилизации. Комбинацията от двете съгласни "тл" и коренът "атл" се срещат много

често в старите мексикански наименования: Кедалкоатл, Тлалок, Попокатепетл, Теночтитлан, Тлателолко, Астлан, Тлалапан и мн. др. Самата дума "атл" означава вода. Същата дума със същото значение имат и берберите, които живеят по склоновете на Атласките планини в Северна Африка.

Далеч преди избухването на Втората световна война американският лечител и медиум Едгар Кейс (умрял през 1945 г.) прави няколко важни предсказания, свързани с Атлантида. Той вече е известен като човек, способен да реши здравословни проблеми на нуждаещи се. Кейс изпадал в транс, "виждал" лечението и болката на човека в която и част на света да се намирал той. Но в своите т. нар. прочити, когато бил в транс, Едгар Кейс често споменавал и Атлантида. Той самият се изненадвал от приказките си за потъналият континент. През 1933 г. споменава в един "прочит", че част от Атлантида лежи на океанското дъно край остров Бимини. Седем години по-късно прави категоричното предсказание, че западната част на Атлантида, наречена Посейдия, ще се появи отново след 28 години: "И Посейдия ще бъде сред първите части на Атлантида, които ще се надигнат отново. Очаквайте го през 68 и 69 г. Не е много далеч."

Първата многозначителна находка действително се появява през 1968 г. при остров Андрос от групата на Бахамските острови. От борда на самолет ясно се забелязали контурите на подводна правоъгълна постройка близо до повърхността. Всички сетнешни опити да се открият тези развалини остават напрасни. Вероятно пясъкът отново ги е засипал.

През 1968 и 1969 г. били открити, а в някои случаи и снимани от въздуха и други подводни постройки. Сред известните находки фигурира и една "стъпаловидна пирамида", забелязана под водата от капитан на малък кораб. По-навътре в морето при Бахамските острови била забелязана и после отново загубена доста голяма пирамида с пресечен връх. На малка дълбочина водолази открили нещо като подводна улица, да я наречем коридор, оградена от двете страни с огромни обработени каменни блокове, идеално пасвани един до друг и един върху друг. В природата няма естествени образувания на блокове с идеални прави ъгли. От вкаменени корени върху стометрова каменна стена специалисти успели да датират конструкцията от шест до дванайсет хиляди години. Знае се къде са тези стени, снимани са и всеки може да се увери в съществуването им. Изненадващо е, че много приличат на подобни подводни конструкции в най-високото плавателно езеро в света - Титикака в Боливия, недалеч от загадъчния древен град Тиуанако. Индианците аймара и кечуа, заварени там от испанците, не знаели много за странния град на платото с височина над 4000 м, но все пак казали, че Тиуанако е построен от боговете.

Накрая само ще спомена и подводната пирамида, описана от д-р Браун. Не е известно дали и тя не е между другите забелязвани пирамиди, за които пише и Чарлс Бърлиц. Това обаче не е съществено. По-важното е, че се сбъдва предсказанието на Едгар Кейс за появата на Посейдия, т. е. на част от потъналата Атлантида. Не е изключено изчезналият континент отново да е в движение, този път в обратна посока, от дъното на океана към повърхността.

Въпроси без отговор

Гърците носят известна отговорност за съществуващата бъркотия в историята на Египет и в пирамидостроенето. Египтяните наричали страната си Та Кемет, т. е. черна земя, гърците й дали името Египет. Прекръстили и фараона Хуфу на Хеопс. За последвалите заблуди в науката голям принос има и гръцкият историк Херодот, но за тях ще кажа нещо по-нататък. Засега ни е достатъчно да знаем, че на тази земя 3150 г. пр. н. е. е имало два отделни географски района - Горен и Долен Египет, на които са съответствали Северно и Южно царство. Фараонът обединител бил Менес, който победил своя съперник в Северното царство и се сдобил с много престижната титла фараон на Горен и Долен Египет.

Преди обединението са съществували и религиозни различия: в Северното царство на почит е било божеството Хор, а в Южното - Сет. Смята се, че развитието на официалната религия съвпада с почти внезапното възникване на "модата" на пирамидите по време на III династия (2686-2181 г. пр. н. е.).

Авторът на "Миналото на показ" Кортланд Канби твърди, че строителите на пирамиди са минали през процес на опити и грешки, за да стигнат до своя връх - Голямата пирамида в Гиза. Той обяснява по такъв начин защо след Хеопсовата пирамида настъпва рязък упадък, защо и смятаната за първа пирамида - на Зосер, превъзхожда някои от следващите и във всички случаи - втората, градена в Мейдум.

Както вече посочих, през века на пирамидите са били построени стотина конструкции от този вид, от които са се запазили около 20. Ако приложим критериите на Кортланд Канби, първата пирамида би трябвало да бъде най-жалка, с най-много грешки, от които да се учат бъдещите строители. Върхът трябва да бъде Хеопсовата пирамида, последвана от нови върхове. Но нещо се пречупва и след Хуфу пирамидостроенето тръгва надолу. И през VI династия фараоните зарязват тази скъпо струваща практика.

Приема се, че първата пирамида е в Саккара и прилича на пирамидите в Мексико, защото е стъпаловидна. Подобно сходство бие на очи, но по същество нищо не означава. Поначало всички пирамиди са стъпаловидни. Някои в завършения си вид имат гладки стени, но то е, защото са покрити с облицовъчни камъни. Рождената дата на пирамидата в Саккара е около 2800 г. пр. н. е. и се приписва на фараона Зосер от III династия. Възникването на пирамидния култ обаче се свързва не толкова с фараона, колкото с първия му помощник Имхотеп - съвършено загадъчна, всестранно развита и от всичко разбираща личност. Имхотеп бил дясната ръка на фараона, негов най-близък съветник, администратор, архитект, инженер, велик жрец в Хелиопол, скулптор, лекар и много други неща. Нещо като Кецалкоатл при толтеки и астеки, Кукулкан при майите и Виракоча в Перу. Имхотеп бил толкова почитан, че впоследствие го обожествили. Гърците дори го сравняват със собствения си бог на медицината.

Пирамидата на Зосер има шест стъпала или тераси и е висока 65 м. Изградена е върху някакъв кладенец или шахта, покрита с тежки гранитни блокове. Във вътрешността ѝ има цяла мрежа от коридори, тунели и камери. Няма открита мумия на фараона.

Много автори отделят специално внимание на ъгъла, под който четирите страни на пирамидата са наклонени към основата ѝ. Този ъгъл в Голямата пирамида е $51^{\circ}51'14.3''$, но някои автори го закръглят на 52° . Ъгълът се смята за уникален по две причини: първо, защото е установен само в Голямата пирамида и, второ, защото единствено той демонстрира използването на числото π при строежа на пирамидата. С други думи, само при този ъгъл съотношението на височината към периметъра на основата е абсолютно същото като на радиуса на кръга към неговата обиколка. Смята се освен това, че точно този ъгъл предполага използването на една специфична геометрична характеристика, известна като "златно сечение", или числото ϕ .

Според някои автори първият опит да се построи истинска пирамида, т. е. не стъпаловидна, а геометрически вярна пирамидна форма, е направен в Мейдум на около 50 км от Мемфис. Отначало и тя била замислена като стъпаловидна, но после по неизвестни причини започнали да запълват пространството между терасите и докарвали облицовъчни материали от Тура с намерение да я покриват. Работата не завършила успешно, защото облицовъчните блокове започнали да се свличат. Когато това станало, друга известна пирамида в Дахшур била вече в строеж. Тя се представя като дело на фараона Снефру. Строителите ѝ, поучили се от несполуката в Мейдум, градили донякъде при наклон на страните към основата около 52° , но след това изведнъж го променили на по-безопасните 43.5° , а с него и - формата. Затова тя се нарича Нагъната или Ромбоидна пирамида. Египтолози я сочат като пример на урок, павирал пътя към съвършенството на пирамидите в Гиза.

Всъщност такъв извод е невъзможен, защото никой не е наясно кой коя пирамида е строил и кога. Пирамидата в Мейдум е била в строеж още по времето на Зосер. Недопустимо е той да строи две пирамиди за едничката си мумия. Сега излиза, че Нагънатата пирамида също е била в строеж по това време. Но как Снефру ще си строи пирамида, когато още не е бил фараон? На всичко отгоре за същия фараон Снефру се казва, че в Дахшур, на 45 км от Мейдум, си е построил и втора пирамида. В нито една от двете не е открита мумия. "Отсъствието на мумии в тях - пишат Тот и Нилсен - остава необяснимо явление, ако се вярва, както вярват повечето египтолози, че приблизително хиляда години строителство на пирамиди и сложно прокарване на тунели са се извършвали с единствената цел да се погребват тела на фараони в саркофаг. Очевидно запечатването на саркофаг и многобройните тунели и коридори "за опазване на гробницата от грабители" стават някак неразбираеми, когато при отварянето на погребалната камера за първи път след запечатването ѝ в нея не се намира тяло."

Съществува любопитен факт: пред широката публика египтолози и археолози демонстрират пълно единодушие по отношение на династиите на египетските фараони. В същото време помежду си спорят почти за всеки детайл. Обикновено всички се позовават на жреца Мането (или Манетон), живял през III в. пр. н. е. при царуването на Птолемей II. Жрецът Мането е оставил един доста дълъг списък на египетските династии, но египтолозите признават само фараоните, които започват с Менес. А преди него? Манетовият списък съдържа и други периоди: 350 години на хаос преди Менес, предшестван от 3650 години царстване на династия от 30 полубогове, а преди тях две династии на богове, които династвали 13 870 години. Ако съберем годините на всички тези периоди, ще трябва да се върнем доста назад във времето - преди потопа и преди много други неща. Затова разбираемо е единодушието на египтолози и археолози да обявяват началото на списъка на Мането за митология и да наблягат на периода от Менес насам и обединяването на Горен и Долен Египет. Има автори, които се задяват с официалната наука и в тази област, като поставят под въпрос както датировката на отделните династии, така и царуването на самите фараони. За пример ще посоча, че е нормално един фараон да бъде наследяван от своя първороден син: Хуфу да бъде последван от Хефрен. Но невинаги е така. След Хуфу фараон става Дедефра или Радедеф. На него се приписва построяването на пирамида на 10 км северно от комплекса в Гиза. Тя е известна като Незавършената пирамида Абу Роаш. Какво е правил през това време Хефрен, не се знае. Но за него се твърди, че е построил втората пирамида в Гиза, намерил е време да си извае и автопортрет в лицето на сфинкса.

Да се обърнем сега към Голямата пирамида, наричана Хеопсова. Откъде знаем, че е строена от Хеопс? От гръцкия историк Херодот, посетил Египет пет века пр. н. е. Египетски жреци, с които разговарял, му казали, че пирамидата била построена от фараона Хуфу. Не може да се вярва на всичко, което е казал и написал Херодот за Хуфу Голямата пирамида и събития, станали 2000 години преди него. Някои автори уместно посочват: това е все едно да приемем претенциите на наш съвременник, че е точен биограф на Иисус Христос. Както творението на Мането, чийто оригинал е загубен, така и писанията на Херодот, на Диодор от Сицилия и другите древни историци имат своето значение като източници. Но те в никакъв случай не могат да се приемат като доказателства или неопровержими факти.

Кой може да каже колко време е фараонствал Хуфу? Археолозите се позовават на Торинския папирус, който му отрежда 23 години. Мането обаче казва, че годините са 63. Според Херодот строителството на Голямата пирамида отнело 20 години. Излиза, че ако повярваме на Торинския папирус, едва възкачилият се на трона Хуфу е заживял с мисъл за смъртта си и вечното жилище на своята мумия. Когато се уповаваме безкритично на стари писания, ще стигнем и до такъв абсурд: Голямата пирамида не съществува, защото никъде не се споменава в Библията. Има и друг абсурд, като непреходната женственост на една дама, подвизавала се в няколко харема. Името ѝ е Мерит Ателес и ако вярваме на стари папируси, първо е била в храма на Снефру, бащата на Хуфу. Същата дама прескача Хуфу (с неговите 23

или 63 години на престола) и Дедефра и се появява отново в харема на Хефрен, сина на Хуфу. Всеки може да пресметне на колко години е баба Мерит Ателес, когато я е пожелал Хефрен.

Големият въпрос - дали пирамидата на Хуфу е пирамида на Хуфу и кога е строена, няма задоволителен отговор. Защото, ако е на Хуфу, изглежда логично пирамидите, строени преди нея, да са несъвършени, да са съпроводени с грешки и трупане на опит. Но ако Голямата пирамида предшества всички други, пак е логично всякакви опити да се построи нещо подобно на нея да са неуспешни. Каква е истината?

Освен свидетелството на Херодот какво са му наприказвали египетските жреци, има само още един "твърд" факт, който свързва Голямата пирамида с Хуфу. Това е т. нар. картуш на Хуфу, или йероглифното наименование на фараона, открит в пирамидата от английския археолог полковник Хауърд Вайс през 1837 г. на странно място и при странни обстоятелства.

Картушът представлява йероглиф в цвят охра, изписан на камък между гигантските гранитни блокове в Царската камера. Научните предположения са, че е бил надраскан от работници или надзиратели на строителите, вероятно като указание, закъде е предназначен каменният блок. Над век и половина този йероглиф е единственото материално доказателство, че Голямата пирамида е била недвижима собственост на фараона Хуфу. В интерес на истината трябва да се признае, че още през миналия век са били изразени резерви от страна на специалисти, които са открили важна грешка в картуша. През 1980 г. известният автор Зечариа Ситчин в книгата си "Стълбище към небето" разнищва това "доказателство" и го разобличава като умишлена фалшификация. Оказва се, че фалшификаторът е изписал името на Хуфу по йероглиф в книгата "Материя йероглифика" от Джон Г. Уилкинсън. Йероглифът обаче е сгрешен и в книгата и трябва да се чете Ра-уфу. Ситчин категорично отсича, че червените маркировки не са от времето на Хуфу и са дело на немного грамотен човек: "Заместването на Х с Ра е грешка, която не е било възможно да се направи по времето на Хуфу... само чужд на йероглифите е можел да допусне такава голяма грешка."

Явно картушът на Хуфу трябва да се чете Ра-уфу, но като знаем, че Ра е името на слънчевото божество, явно Голямата пирамида трябва да се зачисли на бога Ра.

По-късно Чарлз Селиър посочва и фалшификатора: археолога откривател полковник Вайс. Той цитира сензационното разкритие на Уолтър М. Алън, който разказва следното: "По отношение на йероглифния надпис с червена боя в пирамидата, използван от египтолозите до ден днешен, за да я идентифицират с Хуфу, мога да уверя, че той не е автентичен, а фалшификация. Моят праядо е бил свидетел на фалшификацията, когато на 28 май 1837 г. видял някой си г-н Хил, човек на Вайс, с четка и червена боя да изписва царското име. Когато моят праядо се възпротивил, бил уволнен и достъпът му до обекта забранен."

През 1993 г. германският инженер по роботика Рудолф Гантенбринк с разрешение на египетските власти използва създадения от него малък робот с дистанционно управление УПУАУТ-2 (наречен така на името на египетски бог) в южната шахта на Камерата на царицата. След 65 м роботът изпраща видеоснимка, на която ясно се вижда, че шахтата е блокирана от вратичка с две метални дръжки, едната счупена. Какво ли има зад тази врата? Предверие някакво или по-голяма камера, в която нищо чудно, да са скрити ценни ръкописи, мумията на Хуфу, някаква статуя, пирамидонът от върха на пирамидата, летяща чиния?... Или пък по вече утвърдения модел да се окаже, че няма нищо. Шансовете да се разбере какво има зад тази вратичка, за която Гантенбринк се надява, че ще успее да отвори, изчезнаха, когато египетските власти не му разрешиха да продължи своите изследвания.

В египетския музей в Кайро се съхранява много интересна победна плоча, ознаменуваща насилственото обединяване на Горен и Долен Египет от фараона Менес. Учените са идентифицирали всички символи и места, изобразени на плочата, но една дата е отмината с мълчание. Зечариа Ситчин отбелязва, че подминатият символ представлява обект във

формата на пирамида. Това е факт и косвено доказателство, че пирамидите не започват от Зосер и III династия, а са съществували и преди Менес.

В Каирския музей има още един странен експонат, който знае защо наречен Инвентарна стела. От надписа върху стелата се разбира, че Голямата пирамида вече е съществувала, когато Хуфу става фараон, а самият Хуфу нарича богинята Изиди "Господарка на пирамидата". Забавното в случая е, че се намериха специалисти, които обявяват Инвентарната стела за фалшификат, тъй като тя категорично опровергава мошеничеството на полковник Хауърд Вайс.

Още един въпрос без отговор: как?

Мисля, че е напълно ясно: никой не знае кога и от кого са построени пирамидите в Гиза, специално Голямата пирамида. Има и още един въпрос без отговор: Как са построени? Много са загадките и подзагадките, свързани с него. Но аз ще започна с една мистерия от друг тип: позицията на официалната наука, изразена по безапелационен начин от археоложката д-р Барбара Мърц: "Има около седемстотин пирамиди, построени в течение на пет века, и като археолог единствената мистерия, която виждам в пирамидите, е, че хората все още ги смятат за мистерия. Те са просто монументални гробници, построени за египетски фараони. Това е доказано извън всякакво съмнение. Каквито други мистерии и да е имало, историята ги е разнишила."

Клифърд Уилсън, който написа специална книга срещу Ерих фон Деникен, е готов да признае от името на египтолозите: "Нека бъде ясно казано, че ние безрезервно приемаме Голямата пирамида за забележителна конструкция... Нейните строители не са имали мощните модерни машини или бетонна и строителна стомана: те са се ограничавали до такива инструменти, като медни триони и длета, и не са притежавали измервателни уреди. Но в действителност способностите на хората от миналото не са радикално различни от тези на модерните хора и понякога се появява гений, споменът за който остава да живее. Такъв е бил Имхотеп."

Авторът Бари Уилиъмс, който смята, че египтяните са изобретили стачката за по-добро заплащане на труда, по същество не се различава от археоложката д-р Мърц: "Не е изненадващо, че много хора си упражняват въображението, за да спекулират с предназначението на тези масивни каменни структури и използваните методи за изграждането им. Макар че има много неизвестни за египетските пирамиди, малко съмнение има, че те са строени в съответствие с погребалните ритуали на египетската религия и строителните методи са били напълно възможни, дори при технологичните ограничения по онова време."

Не само възможно, но и много просто е било това строителство, ако вярваме на още една дама - Маргарет А. Мъри, която мимоходом отбелязва: "Пирамидите са строени на групи. Групата от девет пирамиди в Гиза е най-известна, защото е била най-достъпна за посетители в Египет и отчасти защото в група изглеждат внушителни. Изграждането им било много просто: големите блокове били докарвани по рампи върху кръгли дървени палети и с помощта на такива палети и лостове са поставяни на определените им места. Всеки ред от блока е поставян така, че да образува равен етаж, и всеки блок бил пасван с блока под него. Стените на пирамидата са строени като серия от малки стъпала до върха, когато са поставяли облицовката. Облицовката се състояла от блокове, намествани върху стъпалата и след това изрязвани в правилния ъгъл от външната страна, за да се получи гладък наклон. В Голямата пирамида под т. нар. Царска камера са оставени облекчаващи арки, за да противодействат на тежестта."

Ясно е от тези елементарни слова, че за Маргарет Мъри строителството на пирамидите не е никакъв проблем. Длъжен съм обаче да ѝ сваля шапка, че проявява обективност и честност,

когато говори за предназначението на пирамидите: "Въпросът за използването на ранните пирамиди никога не е получавал задоволителен отговор. Обикновено се заявява, че те били гробници; това може да е било вярно за по-късните, но няма доказателства, че такова е било първоначалното предназначение. Има обаче следи, че са били използвани за някакви специални религиозни церемонии във връзка с божествения фараон, но не е сигурно дали той е бил жив или мъртъв."

Споменатият вече испански автор Фелипе Фернандес-Арместо обяснява, че строителите прекарвали каменните блокове от кариерите на другия бряг при разливането на Нил и фактически ги стоварвали до самата пирамида. По-малките блокове от варовик били рязани с медни триони и после обработвани "трудно, но ефикасно", като ги търкали с пясък. По-големите блокове, тежки до 50 т, били оформяни още в кариерите. После влачели камъните с шейни по предварително подготвени пътеки. Около 170 души били необходими за тази операция. Използвани били "дълги прави рампи, за да се вдигнат камъните до необходимата височина, и това не подлежи на съмнение, защото археолозите са открили останки на някои от тях. За да се стигне обаче до върха на Голямата пирамида при направляван наклон, една рампа е трябвало да бъде дълга почти два километра."

Тези рампи, естествено, не са правени за месеци, тъй като строителството според Херодот е продължило 20 години. Представям си как разлетите води на Нил са си играли с пясъка и са късали не само рампите, но и нервите на строителите. Това обаче не е мой проблем, защото аз не принадлежа към школата на "рамперите". Заедно с "рамперите" в научната пирамидология битуват и т. нар. ролери. Според тях каменните блокове били монтирани и търкаляни - а не влачени или пързалини по пясъка - върху дървени палети. А уж египтяните подобно на майте не познавали колелото. Трета група специалисти, която включва и Маргарет Мъри, могат да бъдат наречени "рампоролери", защото виждат палетите, качени върху рампи. Най-многобройна е сектата на д-р Мърц. Нейните членове просто обявяват, че не съществува такъв проблем, като транспортиране и повдигане на тежести.

В категорията за най-забавни теории трябва да се постави на първо място д-р Жозеф Давидовиц - химик и автор на сензационното творение "Пирамидите - една разрешена загадка". Той не отхвърля теорията за рампите. Напротив, изчислил е, че между 140 и 200 души са необходими за повдигането на един от обикновените блокове, тежащи 2,5 т. Той знае, естествено, че още Херодот съобщава броя на блоковете, използвани в Голямата пирамида - 2,6 милиона. Но Давидовиц пропуска да направи проста сметка: за 20 години строителство египтяните е трябвало да пренасят по рампите 130 000 блока годишно, или 1400 блока дневно, което прави почти по един блок на минута. Имам приятели - ловци и рибари, които от нищо не се учудват. Само те могат да кажат на такова твърдение: "Случва се."

Д-р Давидовиц обаче истински се развихря като химик. Той разкрива, че наистина няма проблем с транспортирането на каменните блокове. Благодарение на химията камъните от варовик били правени на място! Ето какво казва този автор: "Пирамидните блокове не са естествен камък. Фактически блоковете представляват изключително висококачествен варовиков бетон - синтетични камъни, излети направо на място... Никакво рязане на камъни, на тежко влачене или повдигане не е било нужно за пирамидното строителство."

Д-р Давидовиц не е самотник в тази категория. Британският гражданин Андрю Колинс лансира теорията, че пирамидите са били построени с помощта на звукови вибрации. В авторитетен английски вестник Колинс обяснява, че когато едно масивно тяло вибрира постоянно с определена честота, то се "отлепва" и може лесно да бъде избутано на големи разстояния и височини. Той се позовава на стари арабски текстове, според които "големите камъни за египетските пирамиди бяха удряни с пръчка, издигаха се във въздуха и ги изтикваха на разстояние един изстрел с лък".

Действително такива арабски текстове съществуват, но те не бива да се приемат буквално.

Когато древните говорят за небесни "колесници" или "дракони", те описват конкретно необяснимо явление, като го оприличават на нещо обяснимо. Никой от нас, съвременниците, не вярва, че "лятащата чиния" е чиния, която лети. Така е и с тази "пръчка", с която древните удряли тежките камъни, за да ги вдигнат.

Според една арабска легенда съществувал чудотворен лист хартия с някакви свещени надписи. Древните строители го поставяли върху обработения вече блок, удряли го с чук и блокът магически губел тежест и само няколко души могли да го придвижат.

Един от най-компетентните автори в тази област - Макс Тот, отбелязва, че във всеки предразсъдък или приказка по света има някаква истина. "Аз вярвам - пише той, - че поради неточен превод на древни текстове и недоразумения с думи в историята, предавана от поколение на поколение, "парчето хартия със свещени надписи" е било погрешно изтълкувано. То може да е било табелка с електронна верига, тънка като лист, която наистина да са поставяли върху камъка. И "чукът" може изобщо да не е бил чук, а батерия или енергийна клетка, която при "докосване" до определени точки на електронния уред (за разлика от "удряне") го е активизирала, предизвиквайки противодействие на земното привличане. Този сякаш "плаващ" камък лесно можел да бъде придвижван от малка група работници и може би дори повдиган, колкото е необходимо."

Трябва да сме съвършено наясно по един основен пункт: за Голямата пирамида и изобщо за пирамидите няма нищо написано нито от самите египтяни, нито в Библията, нито в древни папируси. Единствените писания са на гръцкия историк Херодот, посетил Египет по време на XXVIII династия през 5 в. пр. н. е. Той разказва само това, което е чул от жреците. Може да са му казвали вярно това, което знаят, но може и да са съчинявали, преувеличавали и умишлено заблуждавали. Днес никой не смята, че храмът-паметник "Александър Невски" е построен от Александър Невски, защото носи неговото име. Защо трябва да вярваме, че Голямата пирамида е била построена от Хеопс, защото жреците така са казали на Херодот. От него именно знаем, че Голямата пирамида е построена за 20 години, от 400 000 работници, разделени на смени - по 100 000 души на тримесечие. Херодот не съобщава дали тази огромна работна сила е живяла около строителната площадка, къде са спели строителите, дали са се прибирали вечер в града и сутрин са идвали на работа. Това би означавало една четвърт от денонощието да се изразходва за път, което едва ли е допринасяло за човешката работоспособност.

Египет по времето, когато се предполага, че е строена Голямата пирамида, е бил страна с около 5 милиона население. Такава малка страна не може да отдели близо половин милион души, за да работят на един строеж (а има данни, че едновременно са били строени и други пирамиди), да ги откъсва от икономическия живот, да отслабва отбранителната си способност. Кой и с какво е хранил тези работници? Херодот казва, че в пирамидата било намерено писмено свидетелство, според което работниците били хранени с лук, чесън и репички и общата сума възлизала на 1600 таланта, която днес се изчислява на 5-7,5 милиона долара. Това явно са били най-непретенциозните работници в света, щом са могли да извършват такава тежка физическа работа само на лук, чесън и репички.

Херодот като ангел хранител дава на египтолозите най-мощната амуниция, с която да обстрелват всички други теории за строителството на Голямата пирамида. Той пише дословно: "Първото, което направиха, бе построяването на път, по който пренасяли камъните от планините на Либия към Нил."

В подкрепа на това твърдение учените посочват и едно любопитно изображение, намерено в гробницата на Джехутихотил от времето на XVIII династия. То показва египтяни, впрегнати в шейна, да теглят огромна статуя, като едновременно наливат вода (или масло) в плъзгащите се части, за да намалят триенето. Ето, триумфално викат египтолозите, как са били пренасяни тежките каменни блокове! Всъщност те нямат никакви основания за триумф. Първо, защото една птичка (рисунок) пролет не прави и, второ, защото хората от XVIII

династия не са съвременници на онези от IV династия. Модерните съдове и печки, с които си служим сега, нямат нищо общо с подниците в огнищата на нашите деди, но колцина си дават сметка за това? Този единичен документ показва доста наивно една представа, която крещящо контрастира с необикновената прецизност на всичко, свързано с изграждането на пирамидата. Това изображение в гробницата от време, когато вече не са строени пирамиди, не е нищо друго освен демонстрация, как самите египтяни от по-късен период са си представяли преместването на тежестите.

Науката сигурно ще бъде облекчена, ако се приеме, че египтяните са познавали колелото, когато са били строени пирамидите. Специалистите по културите в Месоамерика продължават да твърдят, че майте не са познавали колелото въпреки намерените "играчки" - статуетки, монтирани на колела. По същия начин и египтолозите отричат познаването на колелото през века на пирамидите. Въпреки една рисунка, намерена в гробницата на Кемхесет в Саккара, фараон от V династия. На нея фараонът е изобразен на стълба с колела. Мистерията в този случай има две страни. Защо никъде другаде в следващите династии не са открити следи от използването на колелото, което египтяните явно са познавали? И, от друга страна, защо специалистите египтолози се правят, че не съществува находката в гробницата на Кемхесет?

Обикновено броят на каменните блокове, използвани в строителството на Голямата пирамида, се определя на 2,3 милиона. Някои допускат, че са 2,5 милиона - със 100 000 по-малко от данните на Херодот. Средното им тегло се определя на 2,5 т, но някои гранитни късове, изпълняващи функцията на носещи греди, преграждащи "тапи" или "амортизьори", стигат до 70 т. Но в други постройки от пирамидния комплекс в Гиза се срещат и каменни блокове с тежест от 200 т. Към броя на блоковете трябва да се прибавят и 115 000 облицовъчни блока с тежина 15 т всеки. По-голямата част са от варовик, но по-тежките - от гранит. Кариерите са разположени на различни места на разстояние от 3 до 5 км. Предполага се, че някои са били превозвани на лодки или салове по течението на Нил, но други е трябвало да бъдат теглени с въжета срещу течението. Може и така да е било, но проблемите и загадките сякаш нямат край. Най-напред къде са дяволските инструменти, с които древните са рязали по-мекия варовик и по-твърдия гранит? Нали никой не вярва, че със сварен макарон може да се отключи врата? Какво може да се направи с безпомощното медно сечиво срещу камъка? Защо досега археолозите не са намерили нито един забравен инструмент?

Ако отидем на каменните кариери, и днес ще намерим обработени в древността блокове, готови за извозване, но изоставени. Установено е точно откъде са били изрязвани, сякаш са парчета сирене. Разбирам, че теоретически по-лесно е блокът да се оформи, като се направят разрези в скалата отгоре, отдолу, отстрани и в дълбочина. Но отзад? Как са рязали блока отзад, за да го извадят от скалата? Някои допускат, че там е играл лазерен лъч. Не ми е известно лазерен лъч да действа под прав ъгъл.

След обработка (полиране с пясък?) в съвършено прави линии, страни и ъгли натоварвали блока на лодка или сал, прехвърляли го на западния бряг на Нил и го стоварвали на пясъка. Оттам започвала голямата мъка. За каменни блокове от 2,5 т са необходими поне 40 яки мъже, всеки от които да вдигне по 60 кг. Това добре - за здрав човек не е проблем да вдигне 60 кг. Но как тези 40 души да хванат едновременно камъка, чийто периметър е само 4-5 м? На всеки мъж се падат по 12 см.

"Рамперите" на това място скачат, за да обяснят, че целият път на блока от реката до пирамидата се изминава на шейна върху дървени палети. Да оставим настрана това, че палетите ще се износят само след няколко метра. Египет по онова време не е имал гори за сечене, а хората не са били луди да сечат плодови дръвчета, за да търкалят камъни по тях. Фурмите са по-сладки от най-сладките обещания за щастие в отвъдното. Внушенията, че дървен материал е бил внасян, защото Египет е разполагал с добър флот, са невероятно

наивни. Египет никога не е имал достатъчно кораби, за да транспортира изсечените гори на Европа или на други държави в Африка. На всичко отгоре няма и никакви доказателства за такъв внос.

Мисля, че най-кратък и достоен отговор на д-р Мърц и компания дава Тод Алигзандър, автор на "Древно чудо, модерна мистерия": "Ние се занимаваме тук с трите големи пирамиди в Гиза, а не със стотиците нищожни опити да ги имитират. Основното е, че нищо за пирамидите или за строителите не е доказано. Има два и само два безспорни факта: първият - никакъв починал цар или какъвто и да е мумифициран труп не е бил намиран в която и да е пирамида; и вторият - абсолютно никакво доказателство не е установено за датата на строителството. Всичко друго за тях остава загадка." Ние не знаем защо или кой е построил големите пирамиди в Гиза и най-главното не знаем как.

Ще подмина холивудската версия, че роби са градили пирамидите. Египет подобно на майте никога не е бил войнолюбива държава, за да си набавя роби по военен път, нито са му били нужни човешки същества за жертвоприношения.

През 1978 г. на японци им хрумва идеята да направят научен експеримент, с който да проверят как се прави пирамида с предполагаемите методи и техника на древните строители. Честта за това оригинално начинание се пада на компанията "Нипон корпорейшън", която замисля и финансира целия експеримент. Египетското правителство разрешава на компанията да построи пирамида с височина 20 м недалеч от пирамидата на Микерин в Гиза, при условие че новата конструкция ще остане там само няколко дни, след което мястото на строежа ще бъде възстановено в предишния му вид.

Японците започнали с подготовката на каменните блокове в кариерата, която някога доставяла облицовъчните блокове за Голямата пирамида. Тя се намира на около 15 км, на източния бряг на Нил. Там японските специалисти и наетите от тях работници дори не се опитали да извадят блокове направо от скалата. И дума не можело да става за използването на медни триони и сечива. Наложило се да използват по-съвременни инструменти. Блоковете от по 2,5 т се видели непосилни за експериментаторите, които решили да правят по-малки - само по един тон. Затрудненията продължили с прекарването им по реката. Лодките не можели да ги издържат, както не могат да издържат 15 души с общо тегло 1 тон. Наложило се да ги прекарат с параход. Стоварили ги на другия бряг и бригади от по стотина работници се опитвали да ги повлекат по пясъка. Блоковете не мръднали и на сантиметър. Тогава докарали съвременни строителни машини и с тях ги откарали до определеното място за строеж. Там бригадите успели да повдигнат блокове на сензационната височина от 30 см. За завършване на конструкцията, т. е. за нареждането на блоковете един върху друг, на помощ били повикани кран и хеликоптер.

Не може да се каже, че японците са претърпели поражение при експеримента си. Живял съм в страната им, познавам тяхната упоритост, честност и изобретателност. Не се съмнявам, че са направили всичко възможно, за да успеят. Но с експеримента си те демонстрират единствено че древните египтяни не са могли да построят пирамидите така, както някои уверяват, че са ги строили. Не разполагам с данни, какво мислят в "Нипон корпорейшън", но съм уверен, че специалистите там съвсем не смятат пирамидостроенето за решена загадка.

Преместването на тежести, разбира се, не е само египетско постижение. И аз като всеки поклонник на културата на майте съм стоял в захлас пред гигантските каменни глави и стели в Ла Вента и Сан Лоренсо, които някои учени приписват на измислената олмекска цивилизация. Една известна стела представлява нещо като олтар, в който е седнал мъж с кръстосани крака. Докато работех върху тази книга, видях цветна снимка на същата стела в "Богове на новото хилядолетие" от Алън Олфърд. Под нея авторът бе сложил обяснителен текст, според който "олмекската стела" показвала "фигура с шлем, която излиза от пещера". Не съм знаел, че олмеки или май могат да излизат от където и да е седнали.

Каменните блокове, необходими за изработване на такива стели или негроидни глави, тежащи над 20 т, са били още по-тежки преди обработването им и не са вадени от океана. Докарвани са били от различни кариери - някои на повече от 100 км разстояние - през джунгли, реки и езера. Как е ставало това, може само да се гадае.

Разбира се, не само майте са били изкусни в пренасянето на големи тежести. На брега и под водата на високото езеро Титикака в Боливия има недовършени строежи или развалини с каменни блокове над 50 т. И те не са паднали от небето. Произходът им е известен: пренесени са от каменна кариера на 15 км разстояние през силно пресечена местност. Днес японци, американци и европейци с цялата им страхотна техника и изобретателност не биха могли да повторят постиженията на безименните строители в това място.

Недалеч от Титикака се намират останките на древния град Тиуанако. Дали и неговите неидентифицирани жители не са били майте? Как са пренасяли 200-тонни каменни блокове? Откъде са гледали, за да моделират човешки глави от всички раси на Земята? Същото може да се каже и за гигантските каменни блокове в Олятайтамбо, Олятайпарубо и Саксауаман в Перу. В развалините на храма на Юпитер в Баалбек се намират отделни монолити от над 1000 т. 75-метровата Черна пагода в Индия е покрита с каменна плоча от 2000 т.

Трудно ми е да си представя как майте са откървали 50-тонни каменни късове без експлозив, стоманени сечива и чукове, как са ги влачили с въжета през непроходими джунгли, как са ги товарели върху лодки и салове и после разтоварвали в Ла Вента, Сан Лоренсо и другите центрове. Колко хора могат да се отделят за такава работа и за колко време? Неуместни са отговорите: несъмнено стотици, може би хиляди работници. Не е ли абсурдно такава твърдение, като се знае, че приблизителният брой на жителите на Сан Лоренсо например е бил... 5000 души с жените и децата?

Не се опитвам да обясня загадката с тежките камъни, но в книгата си "Кукулкан слиза от небето" описвах един забавен експеримент, на който бях свидетел и който след това съм повтарял стотици пъти. Позволявам си да го разкажа отново, защото смятам, че е интересен и има отношение към разглежданата тема.

В експеримента участват пет души. Един от тях сяда на стол без облегалки. Другите се нареждат около него, до коленете и раменете му. За сравнение четиримата веднага се опитват да повдигнат седналия с по един пръст (или по-добре - с два пръста, допрени показалците на двете ръце), вкарани под мишниците и коленете му. Оказва се, че това е невъзможно. После същият опит се повтаря, но след предварителна подготовка. Мъжът (или жената) при дясното рамо на седналия слага дясната си ръка с дланта надолу върху главата му. По посока обратна на часовниковата страна върху първата ръка се налагат десните длани на останалите трима: при дясното коляно, после при лявото коляно и накрая по лявото рамо. Върху тях по същия начин се струпват и левите ръце. Това положение се запазва около 30 секунди или минута, като се препоръчва и четиримата да мислят, че "тежестта" трябва да намали теглото си. По даден знак на водещия (при дясното рамо) започва изтеглянето на ръцете в обратен ред - последователно и по посока на часовниковата стрелка: първо лявата ръка на участника при лявото рамо и така до края. Незабавно четирите пръста - показалеца (или осемте, ако се използват показалците на двете ръце), се поставят под мишниците и коленете на седналия и едновременно го повдигат с видима лекота.

Този експеримент не е мое откритие. Срещал съм описанието му и в други книги с твърдението, че е известен от векове, но никой не е успял да го обясни. Аз не съм изключение, но всеки път, когато го правя, ме занимава един въпрос: възможно ли е древните да са използвали и психическа енергия при строителството на пирамидите?...

Гробници ли са пирамидите?

Две основни божества доминират в египетския религиозен пантеон: Ра, свързан със слънцето, и Озирис - със смъртта. Но бог Ра също е свързан със смъртта, защото всеки ден умира (залязва) и възкръсва (изгръва). Подобни обожествявания на слънцето имаме в цялата човешка история, в това число Месоамерика. При астеците вярващите и жреците толкова тачат Тонатиу (Димящото огледало), че непрекъснато му принасят в жертва човешки сърца, за да не загуби силата си и да поддържа живота.

Сред египетските богове особено интересен е Озирис. Произходът му е забулен в мъгла. Най-вероятно първоначално е бил цар, който се е пожертвал за благо на своя народ. Това му дава добър старт в очите на вярващите. Още в най-дълбока древност той става първо бог на плодородието - и следователно свързан с Нил, след това бог на възкресението и безсмъртието.

Според легендата Озирис е дете на божествени родители - бог Себ и богиня Нут, и има братя и сестри. Нормално е първородният син в даден момент да нахлупи царската корона, както е човешко, дори и за боговете, някои от братята му да изпитва люта завист. Това бил третият поред син - Сет, който с хитрост вкарал Озирис в един ковчег, потопил го в Нил, за да се удави, и го пусал по течението на реката. Тук в легендата се получават известни усложнения в роднинските и съпружеските отношения, но при боговете, изглежда, кръвосмешението не води до лоши резултати. Озирис бил женен за Изида, която му била и сестра. Тя била царица не само по положение, но и с уменията си да възкресява трупове. Изида намерила мъртвото тяло на мъжа си и го докарала в Египет. Сет, който не само убил брат си, но и се оженил за съпругата му, тоест за сестра си, случайно открил удавника, приготвен за възкресение. Решил този път да не рискува. Нарязал брат си на парчета и ги разхвърлял из цял Египет. Изида обаче с много усилия успяла отново да ги събере, да възстанови донякъде тялото, да зачене от него и да роди Хор, който наследил царството на баща си. Озирис останал да царува само в царството на мъртвите.

При египетската религия както във всички религии има богове и вярващи, а жреците са нещо като посредници. Вярващите могат да се молят на боговете индивидуално и колективно, явно и тайно. В моите представи вярващият винаги е скромнен в молитвата си и оставя на божеството да реши в каква степен да я задоволи. При египетската религия обаче не е точно така. С изненада научих, че имало вярващи, които не само били настойчиви, но и си позволявали да заплашват божеството, ако не изпълни молбата им. Пример за това е една запазена молитва за любов от времето на XX династия - около 1100 г. пр. н. е. В нея се съдържа следното предупреждение към бога: "...Ако не я накараш да дойде при мен, ще запаля град Бузирис и ще изгоря Озирис!" На това се казва "Няма страх от Бога!".

Митът за Озирис показва, че идеята за възкресението е много стара и всъщност съставлява основите на повечето религии. Във връзка с това ще спомена едно интересно име: Едуард Карпентър. В книгата си "Езически и християнски вярвания" той назовава следните десет характеристики, отнасящи се до всички богове, ходили по земята:

1. Родени са на или много близо до 25 декември.
2. Родени са от девствена майка.
3. Водили са живот на труд за ближните.
4. Родени са в навес или в подземие.
5. Назовавани са с такива имена, като "носител на светлина", "спасител", "лечител" и др.
6. Били са побеждавани от т. нар. сили на мрака.
7. Слизали са в подземния свят.

8. Възкръсвали са от смъртта и са заставали начело на ближните си в небесния свят.

9. Около тях са се създавали кръгове от светци и църкви, в които чрез кръщение се приемали ученици.

10. Били са чествани с оскъдна храна.

Въпросът за оцеляването след смъртта играе важна роля при египтяните. В примера на Озирис те виждат утешение и надежда за спасение и оцеляване след смъртта, при условие че са спазени някои ритуали и изисквания. Според Макс Тот и Грег Нилсен: "...Египтяните никога не са стигали до ясна и точна концепция за това, което идва след живота. Те вярвали, че всеки индивид се състои от тяло и дух, че духът продължава да живее, ако мъртвото тяло се запази и му се осигури необходимата поддръжка. Те си представяли отвъдното като огледало на този свят. Не е известно къде пребивавали духовете след живота, но се смятало, че мъртъвците отивали в някакъв подземен свят, чийто вход бил през дупката на гробовете."

Точно това вярване според египтолозите е било причина богатите хора в Египет - фараони, благородници и висши жреци - да строят от сухи тухли т. нар. мастаби, наподобяващи дом, в който близките погребвали починалия като мумия и оставяли около нея всичко необходимо за очакваното възкресение. По силата на тази логика пирамидата представлява най-внушителната мастаба, подобаваща на фараон.

Както е известно, по всички спорни въпроси светът е разделен най-малко на два лагера. Пирамидите не правят изключение. Традиционните египтолози и археолози защитават тезата, че Голямата пирамида и фактически всички други пирамиди в Египет са гробници, издигнати от фараони. Те допускат, че науката може да не е наясно или да не разполага с абсолютни доказателства по някои дребни детайли. По кардиналните въпроси са категорични: знаят кой, кога, как и защо е строил пирамидите. При това не ги смущават факти, които простата логика би класирала като "неразгадани мистерии". Защо например не е намерена нито една фараонска мумия в нито една египетска пирамида? Защо могъщи фараони са били погребвани в специално построени гробници под земята, а не в пирамида? Защо на Хуфу (Хеопс) се приписва желание да бъде погребан на близо 50 м над земята? Защо пирамидите в Америка генерално се определят като ритуални постройки, когато именно в Паленке е Храмът с надписите - единствената пирамида в света, съдържаща тленните останки на предполагаем владетел?

Забележително е, че на египтяните от епохата на пирамидите се приписват постижения на по-стари цивилизации или пришълци от други планети. Моделът е известен. В Мексико на атеките се признават върхове, на които преди тях са били маите. Същата картина наблюдаваме и в Перу, където инките се величаят за високата култура на техните неизвестни предшественици.

Много са данните, които сочат, че Голямата пирамида, както и другите две пирамиди в Гиза са строени далеч преди времето на Хуфу и дори на Зосер. Това съвсем не означава, че Голямата пирамида не може да е била гробница на Хуфу. Фараонът е бил бог, господар, всемогъщ владетел и нищо не му е пречило да обяви заварената пирамида за свой дом, храм и гробница. Но това в никакъв случай не ни дава основание да вярваме, че Хуфу действително е бил погребан в Царската камера или където и да е вътре в пирамидата. Повече за вярване е, че египтяните - а също и другите пирамидни цивилизации - са приемали тези по-стари от тях паметници като божи дар. Има ли нещо по-естествено от това благочестиви владетели, благородници и жреци да бъдат погребвани близо до пирамиди? Дж. Дейвид Дейвис, специалист по древна история, признава, че наистина "има погребален комплекс в Гиза, но това едва ли доказва, че Гиза е само погребален комплекс. Същото ще бъде, ако смятаме катедралата Нотр Дам за погребален комплекс, защото в близост до нея има гробище. Свързването на сфинкса с фараона Хефрен или Хуфу също е незащитимо. Неотдавнашни археологически и геологически открития демонстрират, че сфинксът е поне на десет хиляди,

а може би и на двацет хиляди години."

Ето защо, когато се замисляме над въпроса, какво са пирамидите, винаги трябва да имаме предвид това, което посочва и д-р Р. Чарлс: "...Трябва ясно да разберем, че никакви тела никога не са били откривани в която и да е пирамида в Гиза или в друга египетска пирамида... че пирамидите никога не са имали предназначението да бъдат гробници на фараони въпреки стандартния археологически аргумент, че погребалните камери са били ограбвани."

Силно впечатление ми направи една перуанска изложба в София в края на 1998 г. Тя бе уредена със съдействието на една интелигентна жена - Роса Естер Силва и Силва, посланик на Перу в България. По нейните думи след световното изложение в Португалия България бе първата страна в Европа, на която бе предоставена възможността да се запознае с блясъка и могъществото на древната перуанска култура като признание за богатото българско културно-историческо наследство. Изложбата показваше разкритата през 1987 г. в Перу гробница на древен владетел от културата мочика (III в. пр. н. е.) близо до село Сипан. "Владетелят на Сипан" е бил погребан с красиви накити, оръжия, съдове и предмети от злато и сребро, скъпоценни камъни, както и в компанията на осем придружители: съпруги, наложници, воители, слуги. Забележителното в случая е, че този могъщ владетел не е бил погребан в пирамида, а пред пирамида. За него не е било невъзможно да заповяда приживе къде да бъде погребан, още повече че пирамидата е била вече изградена. Но по някаква явно сериозна причина той е погребан в семпла гробница пред самата пирамида. Този факт, естествено, не го прави строител на пирамидата.

Има и друг ярък пример - погребаният владетел в Паленке. Съществува ли стопроцентово доказателство, че пирамидата, известна като Храма с надписите, е строена специално за гробница на владетел? Това, че в саркофага е намерен човешки скелет, още нищо не означава. Безкрайно уважавам големия мексикански учен Алберто Рус, откривателя на гробницата, но не мога да приема и мнението му като доказателство. Скелетът може да е бил на някакъв много важен мъж, дори владетел, халач уиник - истински човек (което е много спорно поради липсата на инкрустации в зъбите и други белези), но къде са доказателствата, че пирамидата е построена като вечен дом за неговите останки? Не е ли по-вероятно пирамидата да е имала друго предназначение и впоследствие да е била превърната в гробница?

Напълно съм съгласен със заключението на английския автор Алън Олфърд, че Голямата пирамида (а това се отнася и за другите пирамиди) не е била гробница и дори не е била планирана за гробница. Но за разлика от другите автори, които изпитват недостиг на идеи, какво друго би могла да бъде Голямата пирамида, Олфърд има стройно изградена теория. Според нея Слънчевата система е имала и десета планета, която астрономите открили по математически път и нарекли Планета Х. Сам по себе си този факт не е нов и върху него авторите Ерик и Крейг Умланд изграждат своя хипотеза за извънземния произход на майте. С книгата си "Богове на новото хилядолетие" Олфърд прави същото, но за египтяните. Той допуска, че най-вероятно извънземните не са дошли от планетата Х, която шумерите наричали Нибиру, а от другаде, но посредством Нибиру. Той смята, че Нибиру има изключително дълга елиптична орбита от 3600 години. По време на периодичните връщания към вътрешната Слънчева система Нибиру създава живота на Земята, ускорявайки и еволюцията му. "Богове от плът и кръв" слезли на Земята, за да експлоатират минералните богатства, а човечеството било създадено като робска раса, за да освободи боговете от тежкия труд.

Важно място в теорията на Олфърд заемат битките между боговете и ролята на Голямата пирамида, която притежавала мощен енергиен източник с определени нападателни възможности. Тя служела още и като насочващ фар и комуникационна система. Загадъчните камери, ниши и вентилационни шахти имали чисто функционално обяснение. В нишата на

Камерата на царицата според Олфърд била монтирана клетка за водно гориво, а саркофагът в Царската камера бил използван за горене на водород. Пирамидата била като цилиндър за компресиран газ, а шахтите представлявали транспортни артерии за водород и кислород. Мистериозната вратичка с металните дръжки, открита от робота на Гантенбринк, представлявала вентил или клапан, водещ към камера за складиране на газ.

Теорията на Алън Олфърд включва и такива отдалечени и хипотетични събития, като ядрена война между боговете, унищожаването на Содом и Гомор и космически център в Синай. Потопът е датиран около 11 000 г. пр. н. е., а пирамидите в Гиза били построени малко след това - около 10 450 г. пр. н. е. Водните вълни на потопа се отразили върху земното треперене и предизвикали прецесионния* цикъл от 25 920 години. Боговете измервали времето чрез движението на Земята и създали "звезден часовник", разделяйки прецесионните цикли на 12 периода, всеки по 2160 години. Сфинксът бил създаден около 8700 г. пр. н. е., за да се почете краят на войната между боговете и ретроспективно да се отбележи първият прецесионен период на лъва.

Теорията на Алън Олфърд ми харесва, но тя за съжаление не обяснява наличието на толкова много пирамиди по света. Съгласен съм, че Голямата пирамида е уникална, но за какво са се хабили древните египтяни с другите? А майте, сапотеките, тотонаките, астиките, древните перуанци, потъналите цивилизации?

Да прехвъркнем за малко над Атлантида през Бермудския триъгълник и да кацнем на Храма с надписите в Паленке. Там ни чака духът на Алберто Рус. Той се оглежда да види дали Алън Олфърд е в нашата група, и ни повежда надолу по стълбището към погребалната камера. Той вече е прочел "Богове на новото хилядолетие" (духовете четат всичко на тази тема). На едно стъпало духът спира и ни посочва нещо. Да, това е странната вентилационна шахта. През нея влизат въздух и лъч светлина. Защо е необходимо въздух да влиза в гробницата? Духът се усмихва загадъчно. Продължаваме надолу по стълбите. Влизаме в погребалната зала. Духът ни сочи един отвор в саркофага, където спи вечния си сън неизвестно кой. Споменавам името Пакал и духът на Алберто Рус избухва в смях. Той, естествено, знае как се казва човекът в саркофага, но, изглежда, в отвъдното не е прието да се разгласяват чужди тайни. С изненада виждаме, че от отвора в саркофага излиза глинена тръба във формата на змия, която пропълзва по пода и стената, преминава в сводестия коридор, който ми напомня за сводестата Голяма галерия на Голямата пирамида в Гиза, и продължава към вентилационната шахта. Питам Алберто Рус това ли е прословутият "канал за душата", и той само кимва, защото духовете не говорят.

Мисля, че този саркофаг в Храма с надписите никога не е служил за производство на топлинна енергия по рецептата на Алън Олфърд. Съжалявам, че забравих да попитам духа на Алберто Рус още ли държи на мнението си, че тази пирамида е строена специално за гробница на халач уник, или от по-високото място, където се намира, е прозрял истината. Според мен Храмът с надписите в Паленке изобщо не е погребална пирамида на никакъв истински човек. Тя е изградена за ползване от владетели и висши жреци, но не като трупове, а като живи хора, които дишат и непрекъснато имат нужда от пресен въздух. Тези високопоставени хора са желали да се докосват до отвъдното, да получават знания от висшия разум с адрес на планета, от която погребаният в саркофага може би е дошъл. Да я наречем ли Нибиру? Все едно как ще я наречем. Затова е била необходима тази вентилационна тръба. Такава нужда изпитва само живият човек.

Все пак... какво прави погребаният в саркофага с вентилационната тръба? Аз не знам. Предполагам, че с установените липси на типични белези това не е владетел на Паленке, халач уник - истински човек, а някакъв много тачен гост или бог, а защо не и един от онези извънземни астронавти, като изображения в барелефа на каменната плоча?

Всичко мога да предполагам, но не гарантирам, че това е истината. Само се чудя дали този мъртъв астронавт е имал брада, като Кукулкан например...

Врата към отвъдното

Големият английски египтолог Флиндърс Петри извършва през 1881 г. и по-късно задълбочени проучвания в Гиза. Той открива, че е имало три гробници за приютяване на фараонските останки, включително три саркофага. Огъст Торнкуист посочва, че освен за гробница Голямата пирамида е служела и за слънчев часовник, календар и астрономическа лаборатория. Зечариа Ситчин отхвърля приказките за гробница и смята, че Голямата пирамида е изпълнявала ролята на фар, ориентир за извънземни, за насочване на космическите им кораби към пистите за приземяване в Синайската пустиня. Роджър Оукланд, учен и автор, предполага, че Голямата пирамида е замислена като огромен радиопредавател и приемник, позволяващ на езическите жреци и царе да поддържат връзка с боговете на Вселената.

Предположението на Оукланд предизвиква интересен въпрос: ако древните царе и жреци са поддържали връзка с "боговете", тоест с извънземни цивилизации или с отвъдното, къде отиват душите на мъртвите, как е ставало това? Все пак не е ли било осъществявано някакво "погребение" на избрани хора в Царската камера? Преди да затынем в опита за отговор на този въпрос, необходима ни е малка артилерийска подготовка за елементарна ориентация.

Един от основните документи, обясняващ вярванията на древните египтяни, е "Книга на мъртвите", или "Папирусът на Ани", съхраняван в Британския музей. Според тези вярвания човекът представлява комплексно същество, състоящо се от много тела или аспекти. Първото е ХАТ - физическото тяло, после идват АБ - сърцето, моторът на живота, КА - душата, нефизическото тяло, което може да напуска физическото, да отива при боговете, да скита из Космоса и отново да се връща, БА - сърцето душа, което може да възприема физическа или нефизическа форма и се смята за безсмъртно, ХАЙБИТ - свързано с БА, "сянката", която също може да напусне тялото и да се върне в него, СЕХЕН - жизнената сила, която живее на небето, ХУ - духът душа, безсмъртното тяло на човека, което при смъртта веднага отива на небето, САХУ - тялото с космически качества, РЕН - името на личността, което съществува на небето.

Езотерическите автори по думите на Макс Тот, изглежда, са съгласни, че Голямата пирамида не е била планирана и изпълнена като гробница за фараон, а по-скоро представлява нещо като триизмерен израз на концепциите, залегнали в "Книга на мъртвите", че пирамидата "трябва да служи за място, в което онези лица, отговорни за поддържането на тези концепции живи и чисти - посветените, - да имат преживявания, свързани с тяхната подготовка, изпитания и преминаване към посвещението".

Твърде любопитен е фактът, че във всички пирамиди с погребални камери е бил откриван и саркофаг, но празен, без мумия, без скъпоценности и предмети, които според обичая се оставяли на умрелия. Приказките за крадци, които винаги изпреварвали откривателите, напомнят вопли на безпомощност. Как са влезли крадци в Голямата пирамида преди халифа Ал Мамун? И защо след обиране на плячката са губели месеци за съвместно затваряне на пирамидата така, че да не се открие входът ѝ? Не, другаде е истината. В пирамидата е имало "погребения", но не на мумия, а символични, на живи фараони и други отбрани лица, които са лягали в празния саркофаг. Там са можели да пуснат на воля своята КА - душата, да навести отвъдното, където са другите души, да се почерпи от мъдростта на боговете и да се завърне в тялото, което я очаква в саркофага.

На тази тема - мистичната роля на Голямата пирамида - специално внимание отделя интересният автор Манли П. Хол в книгата си "Тайните учения на всички времена". От него научаваме, че в древни времена фараоните и висшите жреци минавали през пирамидата и я напускали като посветени, като адепти, богове. Затова пирамидата била сграда на "второто раждане", "утроба на мистериите". Според Манли Хол Голямата пирамида била резиденция

на тайнсвена личност, наричана "Знатния" и "Инициатора" - тоест човек, който въвежда избраните в посвещението. Той бил облечен с дрехи в златни и сини цветове. Никой не го е виждал освен миналите през ритуали на посвещението. А ето и самото описание на ритуала:

"В Царската камера е била пресъздавана драмата на "втората смърт". Тук кандидатът, след като са го разпъвали на кръста на слънцестоянията и равноденствията, е бил погребван в големия саркофаг. Кандидатът се полага в каменния саркофаг и за три дни неговият дух, освободен от тленната обвивка, се втурва към порталите на вечността... Като разбира, че неговото тяло е дом, от който може да се измъкне и да се връща без смърт, той получава същинско безсмъртие. В края на трите дни той се връща отново към себе си и след като по този начин лично е преживял голямото тайнство, става истински посветен човек, който е видял и за когото религията е изпълнила своя дълг да го въведе в светлината на бога.

Царската камера е... врата между материалния свят и трансцендентните сфери на природата... Така в определен смисъл Голямата пирамида може да се опише като врата, през която древните жреци са позволявали на неколцина да преминат и да се сдобият с индивидуално съвършенство."

Манли Хол разглежда Голямата пирамида като мост между познатата ни история и Атлантида. Всъщност по негово мнение, неподкрепено от доказателства, Голямата пирамида е творение на хора от потъналият континент.

На 12 август 1799 г. Наполеон влиза в Царската камера на Голямата пирамида и заповядва да бъде оставен сам. Не е известно какво е правил там, дали е лягал в празния саркофаг и дали е видял нещо. Но когато излязъл, бил блед, замислен и мълчалив. След години, когато живеел в изгнание на остров Света Елена, негов доверен човек го запитал за преживяването му в пирамидата. "Излишно е да ви казвам - отговорил бившият император. - Няма да ми повярвате."

Мистичните описания на Манли П. Хол съвпадат с преживяването на д-р Пол Брантън, което той разказва в своя книга. С разрешение на египетските власти той прекарва една самотна нощ в Царската камера на Голямата пирамида. Мога да си представя, че човек, оставен сам в това зловещо помещение, ще изпита ужас от обгръщания го хлад, ще се почувства като жив погребан в гроб. С това е съгласен и д-р Брантън: "Тя (камерата - б. м.) има особена, напомняща смърт студенина, която пронизва до мозъка на костите."

Д-р Брантън, изглежда, добре познава египетската религия и някои правила на парапсихологията, защото, преди да се впусне в този експеримент, се подлага на съответна подготовка. Той пости три дни, което го е направило по-възприемчив към явленията, съществуващи в пирамидата, за които знае от Манли Хол и други автори. Той сяда с гръб към саркофага и загасва електрическият си фенер. В един момент чувства, че нещо особено се носи из въздуха, усеща някакво негативно присъствие. Изпитва и силно желание да се откаже, да излезе от пирамидата. Успява да издържи на напрежението, да надвие обзелия го страх. После внезапно цялата атмосфера се променя. Отначало чувства някакъв успокоителен, добронамерен полъх, поява на положително присъствие. И тогава пред очите му се очертават две човешки фигури, приличащи на висши жреци. Не ги вижда да говорят, но чува в себе си (подобно на д-р Рей Браун в подводната пирамида) думите на единия. Той го пита защо е дошъл, светът на смъртните не му ли е достатъчен? После го предупреждава да си тръгне, докато е още време.

Д-р Брантън упорито настоява, че иска да остане. Тогава жрецът, който му бил говорил, се обръща и изчезва. Другият жрец приканва Брантън да легне в саркофага, както в миналото са лягали избраните да бъдат посветени. Д-р Брантън се подчинява на поканата и след няколко минути вече чувства, че се носи над тялото си. Вижда сребърната нишка, съединяваща старото му тяло с новото, онова, което се носело във въздуха. Има и усещането на лекота и свобода.

Вторият жрец му казва, че трябва да се завърне и да отнесе със себе си следното послание: "Знай, сине мой, че в този древен храм лежат загубеният летопис за ранните човешки раси и Заветът на създателя, предаден чрез първия от неговите велики пророци. Знай също, че избрани хора в миналото бяха довеждани тук, за да им се покаже този завет и те да се върнат при своите хора и да поддържат жива великата тайна. Отнеси със себе си предупреждението, че когато изоставят своя създател и се отнасят към хората с омраза, както беше с владетелите на Атлантида, по чието време тази пирамида беше построена, те са унищожавани от тежестта на собствената им греховност, както хората от Атлантида бяха унищожени."

Когато жрецът престава да говори, Брантън внезапно се усеща обратно в своето тяло. Той става, облича си сакото и поглежда часовника. Часът е точно 12, обичайното време за тайнствени преживявания.

Както посочва и Макс Тот, разказът на Пол Брантън в неговата книга "Изследване в тайния Египет" прилича на съновидение, включващо подробности от прочити на стари религиозни текстове. Дали той е бил повлиян от тях, или всичко в преживяването му извира дълбоко от неговото подсъзнание, не мога да кажа. Но историята е любопитна и още веднъж илюстрира богатата гама от теории, хипотези и чувства, които предизвиква Голямата пирамида.

Проклятието на Тутанкамон

Когато ги запитат защо в пирамидите не са намерени фараонски мумии и обичайните вещи, археолозите и египтолозите имат стандартно обяснение: крадци. Излиза, че няма неограбена пирамида. И фараоните явно също са знаели, че крадци ще се опитват да оскверняват вечния им дом, защото са взимали предпазни мерки. Най-ярък пример за това е гробницата на Тутанкамон в Долината на царете, открита в началото на 20-те години. Не ми е ясно защо този фараон не си е построил пирамида като знаменитите си предшественици, а се е задоволил с гробница под земята. Не е използвал и огромни гранитни блокове, които да затварят погребални помещения и коридори. Вместо тях е прибягнал до по-изтънчени методи за заблуждаване на крадци.

Археологът Хауърд Картър под финансовия чадър на лорд Карнарвън открива гробницата на Тутанкамон и веднага по лицето му минава сянката на разочарованието: външната врата на гробницата носи следи, че е била запечатвана, после разпечатвана и отново запечатвана. Работниците отварят вратата и Картър влиза в тъмен коридор, водещ до друга врата. Но тя също носи следи от насилване и повторно запечатване. Никой в групата на Картър не се съмнява, че крадците са ги изпреварили и са взели най-ценното. Първите впечатления потвърждават предварителните опасения. Археологът установява пълен безпорядък в погребалната камера. Хаосът подсказва, че крадците вероятно са били изненадани от стражата и набързо са избягали. Но опитният археолог не се оставя да бъде заблуден. Той веднага си задава въпроса, защо преди повторното ѝ запечатване гробницата не е била подредена. Бягащите крадци може да са взели нещо, но явно не много. Гробницата е била запечатана - едва ли крадците са се занимавали с това, - без никой да провери нещата в нея?

Хауърд Картър не се хваща на уловката. И открива истинската гробница със златния саркофаг, мумията на фараона, галено наричан цар Тут. Сред невероятните съкровища Картър и лорд Карнарвън намират и една каменна плочка, на която е изписано зловещо проклятие: „Смъртта ще посече с крилата си всеки, който дръзне да наруши покоя на фараона."

Двамата англичани не загубват съня си от тази заплаха. Те повече се опасяват, че наетите работници може да избягат. Затова изличават от протоколите и дневниците всеки намек за съществуването на тази плочка, а нея натрошават и изхвърлят.

За проклятието на Тутанкамон подробно разказва Дж. Дейвид Дейвис, завършил теология в Темпъл юни-върсити, щата Тексас - САЩ, но работил като археолог в Израел. Ще цитирам Дейвис, който пише следното за това прословуто проклятие:

„...Целият инцидент може да се забрави завинаги, ако трийсетина учени и други лица, свързани с разкопките, не умират неочаквано от мистериозна смърт.

Карнарвън и Картър се готвят да отворят самата мумия, когато лорд Карнарвън се усеща смъртно болен. Макар и да подозират инфекция, лекарите не са сигурни за диагнозата. Той умира, преди синът му да стигне до смъртното ложе на баща си; точно в този момент целият град Кайро потъва в необяснимо затъмнение.

Друга жертва е американският архитект Артър Мейс - човекът, открил последното парче от стената, която блокирала входа на гробницата. Той умира в същия хотел и със същите симптоми както Карнарвън, трескав и изпаднал във внезапна кома. На сутринта, след като Картър показва гробницата на своя приятел Джордж Гулд, Гулд се събужда с висока температура и до вечерта умира. Рентгенологът Арчибалд Дъглас Рийд е първият, който разрязва опаковката на мумията и я изследва с рентгенови лъчи. Рийд умира на кораба при завръщането си в Англия. Ричард Бетел, секретарят на Картър, умира от внезапно спиране на кръвообращението."

Любопитно е, че самият Картър не фигурира в тази черна серия и умира значително по-късно. Но смъртта на хората, които по някакъв начин са били свързани с гробницата на Тутанкамон, до ден днешен остава загадка. Може всички да са преминали в отвъдното поради участието си в „оскверняването" на фараоновата гробница. Но защо е това пренебрежение към Хауърд Картър, главния виновник? Другата възможност, разбира се, е всички те да са починали напълно естествено като жертви на някаква бактерия или вирус.

Дж. Дейвид Дейвис разказва и за странната съдба на д-р Езедин Таха - виден учен и биолог в Кайро: През 1962 г. той (д-р Таха) свиква пресконференция, на която съобщава, че е открил стара микроскопическа плесен, която вероятно е оцеляла в латентно състояние хиляди години. Той подозирал, че тази плесен е убиецът, а не някакво древно проклятие. Освен това плесента можела да се контролира от съвременните антибиотици. Изглежда иронично, но д-р Таха умира, когато извършва експерименти с плесента. Той изпуснал контрола над колата си по един изолиран път в пустинята. В доклада за аутопсията му се казва, че причина за смъртта е същото спиране на кръвообращението, от което били починали и другите.

Да не би все пак да има нещо в това дяволско проклятие? Или сме свидетели на някакво необяснимо съвпадение, в което няма нищо ненормално? През годините хиляди, вероятно стотици хиляди са посещавали пирамидите и никакво проклятие не е заплашвало посетителите им. Друг е въпросът с гробниците, за които няма спор, че са гробници. И особено с гробницата на Тутанкамон. От време на време в печата се промъкват съобщения за мистериозното проклятие, които показват, че то си е завоювало трайно място в човешкото съзнание и авторската фантазия.

Лично на мен ми беше много интересно да прочета за трагичната съдба на англичанина Реймънд Еклер. Той бил приятел на Хауърд Картър, прекарал с него известно време в Египет и присъствал при разкопките на гробницата на Тутанкамон, но не като археолог или друг учен с претенции. Хауърд Картър му дал за спомен някакво запечатано гърне, намерено в гробницата.

Предположили, че в него нямало нищо по-ценно освен храна, която нормално се оставяла на мъртвеца за из път. Реймънд Еклер забелязал, че на гърнето има някакъв йероглифен надпис, но не му обръщал внимание, докато не започнали да пристигат съобщения за смъртните случаи в резултат на проклятието. Потърсил съдействието на специалисти, които му дали следния превод на текста от гърнето: „Бог Сет съхранява тук болестта, слепотата, смъртта и насмешката над смъртта." Приятелят му Джордж Ейдън, египтолог, вещ по египетските

мистерии, го посъветвал да не пипа гърне- ^ то. Еклер, склонен да се надсмива над предразсъдъците, станал жертва на любопитството си. Отворил гърнето и се уверил, че в него няма нищо. Нямащо нищо, но, изглежда, както би казал Мечо Пух, че имало нещо. Точно на 9 септември 1927 г. Реймънд Еклер бил поразен от мълния, парализирал се и изгубил способността да говори. Лакеят, който му държал чадъра, бил убит на място. През април 1928 г. жената, която се грижела за него, го извела на разходка с количка. Отново мълния го поразила. Жената умряла, а Еклер се отгървал с обгорена кожа на черепа и останал напълно сляп. Втората мълния вече привлякла вниманието на английския печат и журналистите започнали да свързват странните инциденти с проклятието на Тутанкамон. В една от статиите дори се напомняло, че богът Сет бил бог и на мълниите.

Реймънд Еклер загинал при не по-малко загадъчни обстоятелства. Една нощ при силна буря прокътяла мощна гръмотевица. Картината, която висяла над леглото му, паднала и го ранила смъртоносно в главата. След няколко месеца мълния паднала и върху гроба му и разцепила надгробната плоча. Ще добавя само, че и фамилното име на нещастника означава на френски мълния - Реймънд Еклер бил англичанин с френски произход.

В края на 1998 г. в българския печат се появиха съобщения за научно откритие на италиански лекари: смъртта на лорд Карнарвън и всички останали, свързани с гробницата на Тутанкамон, не била в резултат на проклятие, а на някакви плесенови гъбички, които се развивали в затворени помещения, върху документи, предмети и други археологически находки. Ако хора вдишат прах от тази силно отровна плесен, получават бърбечни поражения и настъпва бърза смърт.

Откритието на италианските лекари сигурно е било интересно за хора, които никога не са чували за пресконференцията на д-р Езедин Таха в Кайро през 1962 г. и за нелепата му смърт от нарушение на кръвообращението.

Не мога да приключа темата за проклятието, без да спомена още една минисензация. Според някои съобщения в печата проклятието на фараоните имало пръст и в потъването на „Титаник“. 47-годишният богатият Джон Якоб Астор купил в Лондон египетска мумия и я качил със себе си на „Титаник“. Вероятно тази мумия не е била случайна и не е изключено именно нейното похищение да е предизвикало гнева на боговете. Иначе как да си обясним защо фаталният айсберг попада на пътя точно на „Титаник“...

Няколко месеца преди началото на новото хилядолетие американското сп. „Ню сайънтист“ разпространи новината, че радиоактивният газ радон е виновник за всички поразии в редиците на археолозите. Това открили изследователи от университета в Съдбъри, канадската провинция Онтарио, и Организацията за атомна енергия в Кайро.

Настроен съм скептично и към тази теория. Според специалисти разлагачият се уран в камъните, използвани в строежа на древните египетски паметници, произвежда радиоактивния газ убиец радон. Това - добре, но какво става с урана в камъните на другите конструкции в Египет, в Мексико и другаде по света? Изследователите, за които стана вече дума, изглежда, не могат да се разделят със заблудата, че пирамидите са гробници. Но дори и да лягат и да стават с тази заблуда, все пак би трябвало поне да признаят, че проклятието е на фараона Тутанкамон и неговата гробница не е в пирамида. Това би ги подсетило, че камъните, от които гробницата е изградена, са прекалено малко, за да произвеждат убийствено количество радон. И още нещо, което не поставям на последно място. Защо тази радиация е действала така избирателно: едни е покосявала с необикновена бързина, за броени часове, а други е подминавала с години, какъвто е случаят с археолога Хауърд Картър.

Мумиите - разкритата загадка

Какво знаем за живота след живота, когато нашето метафизическо тяло КА - душата, напусне физическото тяло, премине в отвъдното и след време може да се върне и да се прероди. За материалистите всичко е ясно: няма такова нещо. Човек се ражда с плач, както пее мексиканският ми любимец Хосе Алфредо Хименес, и си отива с плач. Умира човек, погребват го и това е всичко. От него за известно време остават купчина кости или шепа прах и спомени. Но древните, дали защото са били примитивни, или защото не са били толкова умни като нас, са имали по-други представи за живота, за смъртта и прераждането.

Захващам тази тема не от мистични помисли, а защото тя има пряка връзка с пирамидите и тайнствените сили, които се вихрят в тях.

Смъртта обикновено е скръбно събитие за близките на починалия, да не говорим за потърпевшия. Доколкото знам, само в хиндуистката религия и при някои диви племена сълзи не съпровождат погребение. Разхождал съм се по брега на река Джъмна в индийската столица Делхи, гледал съм стотици кладя, на които близките изгарят трупа на многообичан човек. Те събират праха му и го хвърлят в реката. Така човек се връща към трите си първоизточника: огъня, въздуха и водата. Такова погребение не е тъжен ритуал. Според хиндуистката религия след смъртта си човек отива на по-хубаво място в отвъдното. Тогава защо да бъде оплакван? На остров Бали в Индонезия присъствах на такова погребално веселие в едно село, че на човек да му се прииска да е сред погребваните. Беше умрял богат човек и цялото село бе излязло да го изпрати. На улицата бяха и умрелите през последните месеци, за които бедните близки нямали пари да ги погребат, както изисква ритуалът. Те бяха изровени от временните им гробове в земята и щяха да се възползват от пищната церемония за богатия. Присъстваха и туристи. Такова зрелище не се изпуска.

В културите на Месоамерика погребението е тъжно събитие. За майте смъртта на близък човек било истинско нещастие и много дни наред плачели и ходели в траур. Погребвали трупа в земята вътре в самата къща или близо до нея, като преди това напълвали устата на починалия с царевично брашно, с напитката койем, камъчета и няколко какаови зърна, употребявани вместо пари. В гроба хвърляли идоли и някои от предметите, които покойникът обичал като жив. По този начин погребвали мъртвите от нисшата класа. Господарите и знатните лица от висшата йерархия се изгаряли и прахът им се запазвал в глинени урни. Мумии са намирани в Мексико, но от друг вид. В Гуанахуато например в близост до един храм са изложени голи мумифицирани тела на десетки мъже, жени и дори деца. Те са добре запазени, но лицата им имат зловещи и измъчени изражения. Казвали са ми, че според специалисти тези хора били умъртвявани по мъчителен начин, някои били заравяни и живи. Вероятно покрай храма почвата съдържа някои химически вещества, които мумифицират труповете. Други мумии са открити до стара катедрала в Сюадад Хуарес и са на възраст от два до четири века.

Явно майте и мешиките по-късно не са практикували мумифицирането на покойници. Не е било така обаче в Перу. Инките изпращали свой починал владетел с церемонии из цялата страна. Тялото било мумифицирано по неизвестни начини, но се знае, че преди това вътрешностите били изваждани и поставяни в отделен съд. Мумиите били обличани в скъпи дрехи и оставяни в двореца, но не в затворени помещения. Новият император се грижел за мумиите на своите предшественици и им отдавал почит като на живи.

За мумиите и метода на мумифициране се говори в книгата "Третото око" от Лобсанг Рампа. В Тибет няма достатъчно земя, в която да заравят телата на умрелите, няма достатъчно дървен материал, за да ги изгарят, нито големи реки, в които да хвърлят праха. Телата на обикновените мъртъвци според тази книга се режат от специално подготвени хора, които раздават плътта на огромни лешояди. Охранените лениви птици вършели същата работа като

червеите в Западния свят.

Друго е положението с висшите лами. Те били мумифицирани и поставяни в ковчег с прозрачен капак и съхранявани в тайна зала на подземен храм. В по-важните случаи мумиите били покривани със златна маска. Лобсанг Рампа, който се представя за един от тези лами с предишен живот, описва подробно както метода на мумифициране, така и една среща със своето тяло от предишен живот.

"Тялото, натежало от злато - пише Лобсанг Рампа в "Третото око", - бе занесено в залата с инкарнациите и подобно на останалите бе поставено в златен трон. Тук, в тази зала, имаше фигури с възраст от най-стари времена - седят в редици, като тържествени съдии, които наблюдават с притворени очи слабостите и прегрешенията на днешното поколение. Говорехме шепнешком и стъпвахме много внимателно, сякаш да не безпокоим живите-мъртви. Едно определено тяло ме привлече - някаква странна сила ме задържаше пред него. Струваше ми се, че се вира в мен със знаеща усмивка. Точно в този момент почувствах слабо докосване по ръката и щях да падна от страх. "Това беше ти, Лобсанг, в последното ти възплъщение. Смятахме, че ще го познаеш!"

Моят водач ме заведе до следващата златна фигура и каза: "А това бях аз." Тихо, и двамата силно развълнувани, изпъзяхме из залата и вратата бе запечатана след нас... Деветдесет и осем златни фигури седяха там, в залата, в тайната камера, издълбана в скала и с добре затворена врата."

От "Третото око" се научават много интересни неща за обичаите и традициите в Тибет, за странни места и практики, за невероятни, направо свръхестествени постижения на тибетските лами. Само че... според някои твърдения Лобсанг Рампа е англичанин на име Сирил Хенри Хоскин, а не лама от знатно тибетско семейство. Ако това е вярно, основателно е да се отнасяме с недоверие към разказа му за инкарнацията. Дали се е прераждал след 650 години, е важна подробност. Тя хвърля сянка върху твърденията на този автор, написал и други подобни книги.

Ако все пак има някакви истина в описанията на Лобсанг Рампа за тибетския начин на мумифициране, той е много различен от практиката в Египет. А нашите познания и за тази практика са оскъдни.

В "Книга на мъртвите" се съдържат някои сведения за подготовката на тялото и погребението на мумията, но нищо не се казва за самия процес на балсамиране, тоест на мумифициране. Това, което знаем, е от писанията на Херодот, но то е недостатъчно, за да разплете мистерията. С други думи, не се знае какво точно са правили египтяните, за да запазят мъртвите тела под формата на мумии. Обикновените бедни египтяни и робите, естествено, са нямали възможност да плащат за балсамиране на своите мъртъвци. Те просто са ги заравяли в пясъка и там те са се мумифицирали. Без всякаква подготовка, водене на вътрешностите, двойно измиване и мазане с благовонни масла. При разкопки са разкрити много такива мумии, които нямат нищо общо със загадката на мумифицирането.

Древните египтяни са полагали големи грижи мумиите да останат завинаги, да оцелеят от предполагаемите осквернители на гробове. Но те не са предвиждали какво ще им се случи, когато цивилизацията толкова напредне, че да започне масовото им унищожение. От началото на XIII почти до XVIII в. много мумии са били ликвидирани, защото се е смятало, че, стрити на прах, имат лечебно действие. В онези времена прах от мумия се е продавала и в аптеките. До такова "лекарство" са прибегвали не само необразовани хора, за които предразсъдъците са постоянен спътник в живота, но и издигнати личности, оставили дълбоки следи в културата и науката. Известно е например, че английският философ Франсис Бейкън е поглъщал прах от мумия, предписвана като средство против кръвотечения. Някои допускат, че Шекспир също е взимал от тази субстанция, тъй като я споменава в свои пиеси, а в "Макбет" тя е една от съставките на магическото вариво на

вещиците. За масовото унищожение на мумиите вина имат и техните бандажи, напоявани със смола и понякога дълги над 150 м. Тези бандажи са били използвани в Египет за отопление от бедните хора, а в Европа - за производство на определен вид хартия.

Практиката телата на починалите да се превръщат в мумии по всяка вероятност тръгва от фараоните. Тя несъмнено има религиозна основа. Общоприета е тезата, че мумията е необходима на КА - душата на починалия, за да се върне в реалния свят. За да стане възможно прераждането, е било необходимо тялото като черупка на КА да се запази колкото е възможно по-добре във формата и вида, преди душата да го напусне. Тази интерпретация е правдоподобна, но дължен съм да кажа, че има и други интересни обяснения за мумифицирането. Според Тот и Нилсен за много мистици мумификацията е била не условие за прераждане, а умишлено предотвратяване на прераждане. "Това изглежда вероятно - посочват двамата автори, - когато се разбере, че прераждането се е смятало за необходимо за несъвършените души. В този контекст би било естествено за фараона, смятан за "съвършен", да иска мумифициране на тялото си, така че, ако неговият дух се окаже дори мъничко несъвършен, да не може да се върне в предишната си черупка."

Що се отнася до самото мумифициране, мисля, че всъщност няма никаква загадка. Наред с другата си функция като врата към отвъдното Царската камера е била използвана и за мумифициране на тленни останки. Операцията е била много проста. Тялото на починалия - почистено от вътрешностите или с тях - е било поставяно в саркофага за определен период. Пирамидните енергии са го поемали от този момент и са изсушавали всяка частица от него. После е зависело от близките дали да го мажат с благовонни масла и да го опаковат с бандажи. Вероятно това е било стандартна практика не само за фараони и висши жреци, но и за хора с високо обществено положение. Не изключвам за същата цел да са били използвани и други пирамиди в Египет освен тези в Гиза.

При едно свое пътуване в Египет френският радиестезист Антоан Бовис посетил Голямата пирамида в Гиза. В кутия за смет в Царската камера забелязал нахвърляни тела на заблудени и загинали малки животни, котки и плъхове. Направило му впечатление, че въпреки влажната атмосфера в камерата животинските трупове не само не показвали признаци на разлагане, но и били добре запазени и напълно мумифицирани. Бовис използвал своето махало и установил, че вътре в камерата съществува някаква непозната енергия, която може би е отговорна за мумификацията на животните. Още в този момент в неговия мозък на опитен изследовател се породило любопитството към пирамидата и пирамидната форма. Той се питал дали строителите ѝ не са избрали нарочно тази форма като допълнителна мярка за добрата мумификация на фараоните. Напълно обяснимо е заключението му, че египетските жреци са познавали особеностите и свойствата на материята, на формите и на известни сили, способни да променят естествените процеси, както и начините да откриват и да анализират тези сили. Някои археологически находки, като багети и махала, свидетелстват, че египтяните са познавали радиестезията.

След завръщането си във Франция Антоан Бовис решава да направи експеримент. Той построил дървена пирамида с височина 75 см, ориентирал страните ѝ в четирите посоки на света и поставил вътре трупа на котка. Умрялото животно се мумифицирало. Бовис повторил експеримента с други органични материали. Когато и те не показали признаци на разваляне, се убедил, че вътре в пирамидата съществуват сили, които задържат процесите на гниене и ускоряват изсушаването. Последвала серия от лекции, организирани от Бовис в различни френски градове. Заключениеята му са потвърдени и от други автори изследователи на пирамидните енергии.

След всичко това се питам: Има ли наистина някаква мистерия с египетските мумии?...

Тайнствените енергии

В сравнение с Голямата пирамида в Гиза пирамидата на Хефрен има значително по-бедна вътрешна структура, погребалната ѝ камера е прекалено леснодостъпна. Това дава основание да се подозира, че някъде вътре в пирамидата има друга, скрита камера, където вероятно е и мумията на Хефрен. Въпросът обаче е как да се открие тази камера.

Пирамидата на Хефрен запалва фантазията на д-р Луис Алварес, лауреат на Нобелова награда по физика за 1968 г. Той бил силно впечатлен от книгата на Уилиъм Кингсланд "Голямата пирамида във факти и теория". Авторът ѝ предполага, че скрити камери в Голямата пирамида може да се открият, ако от Царската камера към повърхността се излъчват и се измерват радиовълни.

Д-р Алварес знаел, че космическите лъчи, които непрекъснато бомбардират Земята, губят от енергията си правопрпорционално на плътността и дебелината на масата на пирамидите, през която минават. Той построил апарат в съответствие с това заключение. За провеждането на експеримента в пирамидата на Хефрен влиятелният физик привлича и други именити специалисти и учени, сред които И. И. Раби от Колумбийския университет, човек с отличие от Американската асоциация за напредък на науката за приноса му в областта на ядрената физика, д-р Ахмед Фахри, виден специалист по антична египетска култура, д-р Амр Гонейд с група учени от Кайро, представител на американската Комисия за атомна енергия - общо 12 египетски и американски научни институции с 1 милион долара бюджет за експеримента. Нарочно подчертавам високото представително равнище на учените, участвали заедно с д-р Луис Алварес в търсенето на скрити камери в Хефреновата пирамида, за да е ясно от самото начало, че не става дума за любителско упражнение. Макар че Кингсланд препоръчва изследванията с радиовълни да се извършват в Голямата пирамида, д-р Луис Алварес насочва вниманието си към пирамидата на Хефрен, защото според него там шансовете за успех са по-големи.

През септември 1968 г. екипът на д-р Луис Алварес записва на специална магнитна лента, пригодена за обработка от компютър, милиони траектории на космически лъчи, минаващи през каменната маса на пирамидата. Записите са направени в погребалната камера. От пирамидата магнитната лента била веднага изпратена и анализирана на компютър в Кайро. На лентата ясно се очертавали външните стени, ръбовете и ъглите на пирамидата, но нямало и следа от скрити камери. Това обаче бил резултатът от първия компютърен прочит на записаните лъчеви траектории. Последвали нови, по-прецизни анализи на магнитната лента. Но при тези повторни опити с мощния компютър Ай Би Ем 1300 в университета Ейн Шамс се получавал различен резултат с липсващи важни елементи от предишните прочити. Помощникът на д-р Луис Алварес - д-р Лорин Язолино, изпраща копие на магнитната лента в Бъркли, Калифорния, за да бъде анализирана там от най-съвършения за времето си компютър. Но компютърните анализи и в Калифорния установили същия модел: всеки прочит на магнитната лента давал смущаващо различен резултат.

По думите на д-р Амр Гонейд "пирамидата не се съобразява с известните закони на науката и електрониката". Той изтъква, че получените резултати са "невъзможни от гледна точка на науката", че или е налице значителна грешка в геометрията на пирамидата (отразяваща се на записа), или в пирамидата има някаква тайнствена енергийна сила, която нарушава научните закони.

Д-р Гонейд подкрепя думите си с друг запис, направен с апаратурата на д-р Алварес, но през интервали от 24 часа на същото място, през същите каменни блокове. Сравнявайки първата и втората лента, учените установили, че записите са различни.

Макс Тот и Грег Нилсен отбелязват по повод на експеримента на д-р Луис Алварес: "Идеята, че съществува някаква необяснима или непозната енергия, характерна за пирамидната

форма, не е нова. Фактически основното твърдение в "Папирусът на Ани" е, че божеството, което спи в душата на всяка личност, се събужда от силата или енергията на пирамидата."

Д-р Луис Алварес никога не е признавал, че провалът на неговия експеримент се дължи на т. нар. ефект на пирамидата. Всъщност този голям учен и Нобелов лауреат дори не се опитва да даде някакво правдоподобно обяснение. Прави чест на д-р Гонеид, който свива рамене и искрено признава резултатите за "научно невъзможни".

Все си мисля за тази подводна пирамида в Бермудския триъгълник, за невъзможността на специалисти, въоръжени със сонари и разни други модерни апарати, да намерят местоположението не само на подводната пирамида, но и на другите потънали конструкции. Нима не е възможно тази мистериозна сила на пирамидата да отклонява лъчи и вълни и да пази подводните паметници от съвременната цивилизация?...

Не мога да обясня защо физикът лауреат на Нобелова награда д-р Луис Алварес се сърди на Хефреновата пирамида и отказва да коментира провала на своя експеримент. Той сякаш се срамува, че не са се осъществили очакванията му да открие предполагаемите скрити камери с мумии на фараони. На практика обаче той пропуска една великолепно възможност да открие нещо друго, далеч по-важно от скритите камери: наличието на енергии в пирамидата, за които науката няма и понятие. Никой не си спомня вече за какво д-р Алварес е получил Нобеловата награда, но в литературата той остава като учения с неуспелия експеримент в Гиза. Той не обелва зъб да изгърси поне нещо от рода на "Това е невъзможно!". Вместо него най-често цитираният учен от екипа му е д-р Амр Гонеид, който направо говори за някаква мистериозна сила, несъобразяваща се с известните физически закони.

В интервю, публикувано в лондонския в. "Таймс", журналистът Джон Тънстол му задава такъв въпрос: "Някаква сила извън човешкото познание ли е направила безполезно цялото научно ноухау?" Д-р Амр Гонеид отговаря чистосърдечно: "Или геометрията на пирамидата е твърде погрешна, което се е отразило на нашите прочити, или има някаква необяснима мистерия - наречете я каквото искате, окултизъм, проклетие на фараони, вълшебство или магия, има някаква сила, която действа в пирамидата в нарушение на научните закони."

Д-р Амр Гонеид е египтолог, но повечето от неговите колеги и археолози не харесват искреността му. Те не могат да подминат самия експеримент, но обикновено се задоволяват да отбележат, че е бил безуспешен. Темата за тайнствената сила на пирамидите им е неудобна. А за нея се говори в стари текстове, в легендите, в разказите на летописци, историци, учени и пътешественици. Ето например какво ни разказва арабският летописец от XIV в. Макризи: "След построяването им на всяка една от пирамидите бе изпратен пазач и бе обградена от нематериални духове. Коптите разказват, че духът на северната пирамида е един дявол, жълтеникав и гол, с дълги зъби. За южната пирамида отговаря една жена, която позволява да се виждат естествените части: хубава е, но също има дълги зъби, омагьосва мъжете, които я гледат, смее им се, привлича ги и прави така, че да загубят разсъдък си. Духът на боядисаната пирамида е старец, който гори благоухания в една кадилница."

Пътници през пустинята, които преминавали край Гиза, разказвали, че по пирамидата след залез слънце се забелязвали някакви странни светлини. Най-интересно е едно съобщение от 1897 г. на учения Уилиъм Гроф, който не само бил свидетел на явлениято, но и се опитал да го провери. Той изпратил доклад до Египетския институт в Кайро, в който съобщава: "Преди приблизително две седмици ми се случи да прекарам нощта в пустинята с нашия вицепрезидент д-р Абате Баха. Намирахме се недалеч от пирамидите в Гиза. Беше към 8 часа вечерта, когато забелязах светлина, която сякаш бавно обикаляше около третата пирамида, около средата ѝ. Беше нещо като малък пламък или по-точно, както каза един бедуин, като падаща звезда; стори ми се, че направи три обиколки около пирамидата и след това изчезна. Наблюдавах внимателно тази пирамида през голяма част от нощта. Към 11 часа забелязах друга светлина, този път с бледосинкав цвят. Издигаше се бавно, почти по права линия и като стигна до определена височина към върха, изчезна, загасна.

Прекарал съм много нощи в пустинята близо до пирамидите в Гиза и съм виждал около тях светлини, отначало без да се опитвам да търся произхода им. След това започнах да обръщам повече внимание на този въпрос и извърших някои изследвания, които, изглежда, говорят, че тези светлини не се появяват често, а само понякога, около пет часа след залеза на слънцето.

Видях светлината или светлините по северната и източната страна на пирамидата в 8 часа и на северната страна - в 11 часа, светлина, която вървеше нагоре...."

Това не са думи на случаен човек, на отричан автор фантаст или на религиозен фанатик, а на човек на науката, в които не може да има никакво съмнение. Испанските автори Емилио Салас и Роман Кано, когато говорят за Голямата пирамида като за свещен енергиен храм, отбелязват, че за да бъде такъв, тя трябва да отговаря на следните четири условия:

- Да бъде така ориентирана, че да позволява предсказването на слънцестояния и равноденствия.
- Да лежи на кварц или кварцови скали.
- Конструкцията да бъде в съответствие със специфични мерки и геометрични принципи.
- Да са налице интензивни земни сили.

Голямата пирамида отговаря на тези четири условия. Няма съмнение, че тя, както и повечето пирамиди по света, не само е разположена върху енергетична зона, но и сама произвежда енергия с простото си съществуване.

За някои автори Голямата пирамида е не само акумулатор на космическа енергия, но и генератор на своя собствена електрическа енергия. Съобщението на У. Гроф е само един указател. Има обаче още един класически пример, свързан с английския учен и изобретател У. Симънс. Няма писмени източници за преживяването му - той самият не го е описал в книга или в статия. Основният източник е книгата на Питър Томпкинс "Тайните на Голямата пирамида", от която се разбира, че Симънс се изкачил на върха на Голямата пирамида с бутилка червено вино. Там му направило впечатление, че като вдигне ръка и разтвори пръсти, се чува някакъв неопределен звънящ звук. Когато вдигал само един пръст - показалеца си, изпитвал някакво дразнещо усещане като бодване. Подобно чувство изпитвал и върху устните си, когато отпивал от бутилката. Получавал се лек шок като от слаб електрически ток. Той решил да направи експеримент: увил бутилката с влажен вестник, превръщайки я в нещо подобно на електрически акумулатор, известен като лайденска стъкленица, и я вдигнал над главата си. В нея незабавно се акумулирало статично електричество и започнали да хвърчат искри. Симънс случайно докоснал съпровождащия го арабин и човекът паднал върху камъните от силен токов удар. Някои автори посочват, че пирамидата действа като огромна резонираща кухня, която е в състояние да акумулира енергии от Космоса и да играе ролята на гигантска лупа.

Широко разпространено е мнението, че засега няма начин да се измерват наличието и интензивността на пирамидните енергии освен с радиестезичното махало. Но... за щастие не е точно така. Има хора, специалисти и любители, които не се стъписват пред високите порти на официалното пренебрежение и изказват интересни идеи и хипотези. Те съвсем не са за пренебрегване и аз ще посоча двама от тях: Педро Ферис и Кристиан Сиругет от Мексико. Наистина, те не се занимават с египетските пирамиди, но пирамидите в Мексико са част от великото пирамидно семейство на света. Техният изследователски опит, изложен в изключителната им книга "НЛО и археологията на Мексико", би могъл да окаже неопценима помощ на всички, които се интересуват от пирамидите и изследват пирамидните енергии.

Ферис и Сиругет откриват, че съществува ефикасен инструмент, с който може да се установи наличието на пирамидна енергия и по този начин да се определи дали някаква конструкция, развалина или могила представлява пирамида. Този прост инструмент е познатият на всички ни волтметър. Когато неговите терминали са свързани с електрически проводник,

волтметърът показва интензивността и посоката на тока. С волтметър може да се определи дали една батерия е от 1,5 или 12 В (волта), дали е нова или стара. Стрелката му може да посочи и по-малко напрежение и това ще означава, че батерията е започнала да се изтощава. Със същия уред се определя и посоката на електрическия ток. Ако при измерване стрелката се изкачва, това означава, че терминалите са свързани "по посока на течението", ако стрелката се движи надолу, това означава "посока, обратна на течението". За да се определи силата на измерваната батерия или проводник, връзките трябва да се монтират в съответствие с полюсите.

Уместно е да се запита: А възможно ли е стрелката на волтметъра да покаже по-висок волтаж от посочения на батерията? Всеки физик и електротехник ще потвърди, че ако апаратът е читав, няма начин да измери по-висок волтаж.

Въоръжени с такъв волтметър и батерия от 1,5 В, двамата автори откриват, че пирамидата оказва влияние върху волтажа на батерията. Първия си експеримент те извършват на пирамидата в Чолула. Още на първите стъпала по страната на пирамидата, водещи към пресечения с връх, те установяват и първата аномалия: стрелката на волтметъра сочи напрежение в батерията 1,55 В. Връщат се на земята, за да проверят дали апаратът е здрав. Всичко е, както трябва: на земята стрелката показва точно 1,5 В, но след няколко стъпала нагоре - 1,55 В. Още няколко стъпала по-нагоре - нищо. На първата тераса обаче - 1,6 В. Нищо и на върха, където конкистадорите, за да покажат на туземците, че католическата религия е над езическата им вяра, са построили църква. Нищо и там, но това им се вижда странно. Обикалят цялата площ върху пирамидата около църквата - отново нищо. Но щом влизат в храма, на няколко метра от олтара стрелката внезапно скача на 1,6 В. В тунелите на пирамидата, при откритите древни стенописи, тя отново показва 1,6 В на батерията.

В южната част на огромната могила - това всъщност представлява частично реставрираната най-голяма пирамида в света - се намира нещо като многоъгълен амфитеатър, известен като Пласа де лос алтарес (Площад на олтарите). Там навсякъде волтметърът показва 1,6 В, но с едно изключение. В Площада на олтарите има голяма каменна глава, от т. нар. олмекски глави. При нея волтажът става нормален - 1,5. Над и около олмекската глава някакъв невидим щит с дебелина 30 см спира допълнителната енергия и олмекската глава изписва на волтметъра стойност 1,5. Вън от този 30-сантиметров защитен пояс батерията е с 1,6 В.

Още по-голям интерес представляват измерванията на могилата Теотон. Двата автори я оприличават на огромно "сомбреро на магьосница", захлупено върху просторна пясъчна равнина. Първият сигнал, че могилата някога е била пирамида, идва от един запуснат параклис, построен от завоевателите на върха. Вторият сигнал е от волтметъра: още по склона напрежението в батерията се увеличава на 1,6 В.

На върха на тази изкуствена могила, или пирамидата Теотон, двамата изследователи установяват още един интересен факт: над пирамидата има някакво енергийно излъчване или поле, което птиците усещат и заобикалят. "Един ястреб, летящ от изток по права линия към нас - пишат те, - на сто метра направи рязък завой. Сякаш се сблъска с някаква стъклена стена, и описа свършен полукръг около нашия пост, преди да продължи по предишната си траектория." Това явление забелязах и аз лично, след като Педро Ферис ми препоръча да му обърна внимание, когато посетя пирамидата Теотон.

При пирамидата в Тула, върху която като бодигардове стоят атланти, волтметърът установява и друго явление: пулсиране на енергийното излъчване. Има моменти, когато волтажът на батерията е нормален и после се увеличава с 5 %, а понякога скача с 20 %, особено при буря, когато въздухът е наситен с електричество. Със или без буря батерията не трябва никога да бъде над 1,5 В.

При изследванията си двамата автори забелязват също, че в близост до пирамидата акустиката е много по-добра и фактически няма нужда от високоговорители. Те описват една

забавна сцена, в която наблюдават как млад електротехник усърдно инсталира високоговорители около пирамидата с атлантите. Казали му, че толкова много апарати не са необходими, защото акустиката около пирамидата е превъзходна. Момчето отговорило, че това му е известно, но че се плаща според броя на инсталираните говорители.

Тези факти могат да се оценят от физици и непредубедени специалисти. Предубедените вероятно ще обвинят и волтметъра в мистицизъм.

Звездният час на голямата пирамида

Голямата пирамида в Гиза по мое мнение все още очаква своя звезден час. С това искам да кажа, че той ще настъпи тогава, когато Голямата пирамида изпълни главното си предназначение, определено от създателите ѝ. За мен то е свързано с един момент в бъдещето, когато древните ѝ бащи, господарите ѝ или "боговете" от други планети ще потърсят помощта ѝ в случай на нужда, ще се възползват от възможностите ѝ като генератор на енергия. Това не означава, че такъв звезден час не е имало в далечното минало. Голямата пирамида не е строена за еднократна употреба. Тя е предназначена да служи хилядолетия, да бъде вечна. В този смисъл тя не е египетски паметник, не е дори паметник на човечеството. Голямата пирамида е едно комплексно творение, съчетаващо елементите на паметник - структура - инструмент - способ, принадлежащ на "богове", които в дългата ѝ история може да са я ползвали за своите цели и може би тя пак ще им потрябва. Тази предопределеност на Голямата пирамида е неизменна. Тя не се влияе от времето и историята, от споровете, кой я е построил, на кого и за какво е служила. Защото наред с основното ѝ предназначение тя сигурно е влизала в употреба и за други цели. Вероятно е била "гробница", но не на фараона Хуфу. В нея не са погребвали материални тела, а душите КА. Пирамидата е служела и за подготовка на мъртъвци в очакване или за предотвратяване на прераждане, тоест за мумификация. Тя е била и "врата към отвъдното", през която отбрани лица са можели да контактуват с други светове. Допускам, че Голямата пирамида е била и други неща. Някои ни се струват странни, невероятни, митични или мистични. В безброй статии и книги различни автори, учени и специалисти, теолози и мечтатели убеждават, че пирамидата съхранява всички науки и изкуства, познати на създателите ѝ, история и хронология на минали времена, предсказания за неща, които ще станат, че е нещо като библиотека, нещо като географска и астрономическа маркировка, обсерватория, древен телескоп, склад на математически познания, календар, слънчев часовник, фар, междупланетен комуникатор, радиоприемник и предавател, огледален образ на съзвездие Орион, загаснал вулкан...

Мога да продължа с този списък, но целта ми не е да правя каталог на мнения и хипотези. Съгласен съм с онези автори, които смятат, че пирамидите са конструкции, които човечеството има като наследство от извънземни пришълци или "богове". Изключение прави само Голямата пирамида в Гиза, която също е дело на извънземна цивилизация, но е сътворена по такъв начин, че да остане завинаги. Според мен тя е замислена и построена, за да послужи със своята енергия на космически пришълци в случай на нужда.

Да си представим, че сме извънземни същества, пристигнали на Земята, които в резултат на някаква катастрофа изпадат в положението на корабкрушенци на самотен остров. За да се юрнем из Космоса и да търсим редки минерали и метали, ние трябва да сме подготвени, да сме завършили нашите космически университети, да владеем до съвършенство нашите високоразвити технологии. Обстоятелствата обаче ни принуждават да се настаним временно на Земята, да потърсим източници на енергия - например от вулканите, да създадем по наш модел цивилизация като Атлантида, Му или Лемурия. Ние сме толкова добри учени и технически виртуози, че и на Земята прилагаме една наша хватка за неизчерпаем източник на енергия, необходима ни за получаване и изпращане на радиосигнали в Космоса. Този

източник е пирамидата. Подобни неразрушими генератори от камък вече сме строили на Атлантида, но предвиждаме, че природен катаклизъм може да ни потопа за дълго време в океана. Затова търсим най-подходящото място на Земята - да бъде точно в центъра на земната суша, да бъде с огромна и непоклатима скална основа. Намираме го в Гиза и там построяваме нова Голяма пирамида, която да замести за вечни времена потъналата с Атлантида конструкция. Отреждаме ѝ роля на маяк, на кула, която да търси по небето сигнали от нашата галактика, да изпраща сигнали, да приема и да насочва приземяващи се кораби и в случай на бедствие да остане като някакъв постоянен, вечно произвеждащ, вечно акумулиращ, вечно излъчващ източник на енергия. Тя трябва да бъде достатъчно слаба, за да не прави впечатление, и достатъчно силна, за да бъде в състояние по всяко време да охранява наша космическа апаратура. И да притежава още една много важна характеристика: да бъде толкова солидна и здрава, че да оцелее във времето независимо от природните условия и човешката алчност. А това може да се постигне, ако земните жители се държат в неведение по отношение както на методите на строителство, така и на предназначението на конструкцията. Затова нека земните смятат Голямата пирамида за Библия от камък, нека вярват, че в нея са вплътени всички важни познания, нека се чудят защо няма никакви описания на строителството и функциите на пирамидата. Невежеството, завистта и високомерието могат да бъдат от полза за опазване на нашите тайни от разрушителните наклонности на човешката природа.

Ние не знаем дали Голямата пирамида някога е изпълнила своето основно предназначение като сигнална кула за космически кораби, не знаем дали е ставало нужда извънземни пришълци да потърсят енергийна искра или ток от пирамидона (върха) на пирамидата. Но знаем, че пирамидата съществува, макар и да изглежда като невъзможна конструкция дори от гледна точка на съвременните научни стандарти. Знаем също, че ако се наложи, енергия от пирамидата може да послужи за нещо. За какво - това все още е в сферата на догадките. И нищо не ни пречи да предполагаме и да фантазираме независимо от всички онези, които смятат, че са пирамидонът в пирамидата на знаещите.

Ще напомня заповедта на великия халиф Малек ал Азиз Отман в началото на XIII в.: всички пирамиди да бъдат изравнени със земята. Опънала му се дори най-малката - пирамидата на Микерин. Явно древните са имали право да строят така, че никой да не може да унищожи Голямата пирамида...

Цивилизацията на майте

Силванъс Морли, един от най-изтъкнатите изследователи на древната култура, нарича народа мая "най-блестящ на планетата". Ерик Томпсън, друг виден учен, определя майте като "гърците на Новия свят". Повечето специалисти отричат всякакви връзки между двете основни цивилизации на Американския континент - в Перу и Месоамерика. Въпреки това Ерик Томпсън нарича майте и "финикийци", защото разполагали с мощен флот и пътували по моретата.

В земите на Перу има толкова много старини, пирамиди, пътища и паметници, които по инерция се свързват с инките. Моето мнение е, че неидентифицираните предшественици на инките принадлежат към клон на едно семейство, от което са и майте. В Чавин де Уантар - най-големия археологически обект в Перу, има каменни постройки с много стаи, но неподходящи за живеене. Те обаче поразително приличат на подобни сгради в много церемониални центрове на майте. Според мен са съществували връзки не само между цивилизацията в Америка, но и с други части на света. Алън Олфърд е убеден, че египтяните научили майте на много неща, а преди него Плонжон развива хипотезата, че майте били основоположници на египетската цивилизация и че всъщност египтяните били май.

Древните май са създатели на невероятно висока култура, на многобройни церемониални центрове, на миролюбиви градове държави, на десетки хиляди сгради със забележителна архитектура и великолепни произведения на изкуството. В очите на съвременника обаче има нещо сбъркано в тази култура. Вместо тя да се развива и с течение на времето да се извисява, се забелязва обратната тенденция - на упадък. Колкото повече се връщаме назад във вековете, толкова по-внушителни ни изглеждат постиженията на тези хора дори в такива абстрактни науки, като астрономията и математиката. Жреците на майте са определяли продължителността на годината по-точно, отколкото съвременният Грегориански календар, изчислили са циклите на Луната, на Венера, наблюдавали са и други важни звезди и съзвездия, предсказвали са слънчеви затъмнения. В Дрезденския кодекс са регистрирани 69 слънчеви затъмнения, от които майте са могли да видят от Месоамерика само 18. Специалистите твърдят, че майте не са познавали колелото, включително грънчарското, ралото, желязото, но в същото време са строили изключително удобни пътища, наречени "сакбе" (сакбеоб - мн. ч.), които са били по-гладки от днешните асфалтирани шосета и по-трайни, защото все още ги има. Земеделието им е било развито, използвали са напоителни и отводнителни канали и пр. За неразгаданата им писменост вече споменах, но трябва да кажа нещо и за техните числа.

Преди всичко искам да подчертая, че и в тази област майте са със златен медал. Ние използваме т. нар. арабски числа, които са измислени в Индия. Наричаме ги арабски вместо индийски, защото арабите ги пренасят в Европа. Няма справедливост на този свят.

Майте първи са използвали нулата. Установено е, че цифровата им система е с най-дълга брада. От археологически паметници се съди, че тя е от 1500 г. пр. н. е. И още нещо: гениална е, защото е проста.

В маянската двайсетична система се използва вертикалният позиционен принцип. Тя има само три знака: точка за единица, тире за петица и стилизирана морска раковина за нула, която означава още и 20. В каменните надписи се използват и други знаци за нула - например четирилистна детелина. В позиционната стълбица, в която всяка цифра е двайсет пъти по-голяма от долустоящата, нулата направо се изпуска.

Наистина смайващ е невероятният брой на древните паметници, пръснати из мексиканската земя. Летял съм ниско с едномоторен самолет над безкрайните джунгли на щата Кампече. Морето от гъста растителност покрива като пелена много развалини от незапомнени времена. По-високите пробиват зелената маса, за да се окъпят на слънцето. За тях никой нищо не знае. Археологически разкопки не се правят и дори не се предвиждат. Никога няма достатъчно пари. Цяло Мексико е осеяно с безброй пирамиди, които някои изчисляват на хиляди и дори на стотици хиляди. Според специалистите само в щата Вера Крус има над 5000 археологически зони. Какво са представлявали те в миналото? Колко хора са живеели около тях? Но Мексико не е само Вера Крус. На човек му настръхва косата при мисълта, каква е била тази земя в древността, какви са били хората, които са я населявали, откъде са получили невероятните си познания. Забравете приказките за бавното еволюционно развитие, когато жреци в свободното си време уж наблюдавали звездите и откривали разни работи. Те са за такива, като измислените "танцьори" от Монте Албан и безполовите олигофрени, наречени олмеки, от резервата Ла Вента.

Културата на олмеките минава за най-древната в Месоамерика. Това били онези, от които майте бозаели познания като от майчина гръд. Според мен обаче такава култура никога не е имало.

Названието "олмеки" е употребено за първи път в хрониката "Обща история на нещата в Нова Испания" от монаха Бернардо де Саагун. Древните мексиканци наричали олмеки "хората от страната на каучука", която се намира на юг от Вера Крус и в някои райони на щата Табаско. Високата култура, която се приписва на олмеките, обаче не съответства на историческите данни, затова повечето мексикански учени предпочитат да говорят за

"култура Ла Вента". Това е един от центровете, в които са били намерени следи на олмеките. Другите са Сан Лоренсо, Серо де лос Месас и Трес Сапотес.

Олмеките се появяват най-напред с гигантските си каменни глави. Още през 1858 г. в малкия град Сан Андрес Тустла, щата Вера Крус, е открита каменната глава с негроидни черти и с някаква каска или шлем, нахлупен до веждите, а през 1902 г. пак в околностите на това градче - и малка статуетка от нефрит на странно същество: човек, но с крила и човка. Отначало се е смятало, че "богът птица" е произведение на майте, но изследователите са се сетили, че Сан Андрес Тустла не влиза в познатите територии на майте. Така се е родило и първото подозрение, че може би съществува и друга култура.

В началото на ХХ в. са открити и множество странни фигурки на дебели голи мъже, приличащи на азиатци, с черти на олигофрени и без полови органи. Тъй като тези находки се различавали от познатия стил на майте, някои учени започват да говорят, че може би са дело на друга, по-стара култура. Смитсъновият институт във Вашингтон изпраща специална експедиция, ръководена от археолога Матю Стърлинг, за да провери нещата на място. Открити са при разкопки и други гигантски глави от базалт, високи до 3 м и тежки 20 т, а така също различни украшения и стели с йероглифи. На една стела, наречена от Стърлинг "Стела С", е прочетена датата 4 ноември 31 г. пр. н. е. Тогава тази дата е предизвикала сензация, защото е по-стара от най-стария надпис на майте с цели... три века! С това "доказателство" олмеките печелят състезанието за най-стара култура в Месоамерика. Разбира се, по-късно се откриват паметници на майте, по-стари с почти цяло хилядолетие, но никой не ревизира приказките за олмекското културно старшинство. При разкопките на споменатите олмекски центрове Матю Стърлинг и други археолози намират гробове с човешки скелети. Мексиканският учен Игнасио Бернал оспорва твърдението, че скелетите са на олмеки. В "Обща история на Мексико" той заявява: "...поради влажността на почвата не се е запазил нито един човешки скелет, който да ни даде представа за физическия тип на олмеките."

"Откритието" на Матю Стърлинг не се посреща с ентузиазъм от всички учени специалисти по древната култура на Месоамерика. Ето един залп от тежката артилерия на обективната наука - Ерик Томпсън: "Що се отнася до създателите на културата Ла Вента, като човешка група за тях нищо не знаем. Твърди се, че били олмеки, неясен народ, населявал този район, който, изглежда, в древни времена е представлявал основен център за производство на каучук. И тъй като групата, говореща на езика мая и наричана уастеки, вероятно е била изтласквана на север към сегашното ъ местожителство близо до Тампико от нахълтващите групи от някакво място в района на каучука, не е невъзможно създателите на културата Ла Вента в действителност също да са май."

Самият Матю Стърлинг под влиянието на такива светили, като Силванъс Морли и Ерик Томпсън, през 1943 г. продължава да смята, че има "цивилизация на олмеките", но дава малко заден ход, като прави известни корекции в позицията си: "Цивилизацията на олмеките се е развивала едновременно с древното царство на майте, но се е отличавала от него в много отношения." "Едновременно" не означава по-стара цивилизация.

Логиката, по която е създадена цивилизацията на олмеките, може да се приложи със същия успех и за Монте Албан в днешния мексикански щат Оахака. Монте Албан е уникален културен център на сапотеките, построен на хълм като обелиск, висок 400 м. Издига се като наблюдателница над долината и града Оахака. Пътят до върха прилича на изкачване по 10-километров тирбушон. Там няма вода, няма извори, но в дворците и богатите къщи е имало вътрешни бани и тоалетни с течаща вода. Да се изкачи човек на върха на този хълм, оформен като площад с размери 300x200 м, е все едно да се потопи в някаква магия, да премине в друг свят. Изведнъж попада в невероятен археологически комплекс от сгради, платформи, пирамиди и, разбира се, игрище за пок-то-пок. Трудно е да се повярва, че човешки ръце са строили всичко това.

Започнах този разказ за Монте Албан, за да продължа темата с олмеките. Монте Албан е създаден през VII-III в. пр. н. е., или по същото време, когато са процъфтявали майте и техните псевдопредшественици олмеките. Най-интересна там ми се видя пирамидата на "танцьорите". И то не самата конструкция, колкото тежките каменни плочи, на които са изобразени човешки фигури в необичайни пози, сякаш танцуват. Но при внимателно вглеждане ясно се вижда, че нищо в тези фигури не напомня балет. Фигурите са на хора, страдащи от някакви недъзи - гърбица, парализирани крайници, подутини. Лицата им са напрегнати, измъчени, защото и в древността хората не са се усмихвали, когато ги е боляло. Йероглифите, естествено, не са разчетени, за да се разбере нещо повече за тези хора и за цялата култура на сапотеките. А те са били като майте по писменост и по познания в астрономията и математиката. Защо никой не се е сетил да каже, че Монте Албан е култура на танцуващите човечета например? А "хората ягуари" от "страната на каучука" са били удостоени със собствено име - олмеки, носители на отделна култура - олмекска.

За мен няма никакво съмнение, съдейки по намерените статуетки, че Ла Вента и другите олмекски центрове показват какви хора са ги населявали: дефектни човешки същества без полови органи, монголоиди, неестествено дебели или подути от някакво заболяване. Нима не е възможно май, сапотеки, уастеки, тотонаки и др. да са изпращали там като в резервати своите олигофрени, за да живеят отделно от нормалното население? Дори ако приемем, че тези центрове - Ла Вента, Сан Лоренсо и другите, са се появили няколко века преди нашата ера, къде са били майте и сапотеките? Откритията в Куельо и другите места в Месоамерика преместват "научната" дата за началото на майте доста по-назад във времето, отколкото на олмеките. Тогава как е възможно майте да са заимствали от олмеките каквото и да било?

В Месоамерика преди нашата ера е съществувала само културата мая. Склонен съм да вярвам, че същата култура е отговорна и за находките в Тиуанако и Перу преди инките. Сигурно с течение на времето ще се открият нови следи, които ще водят към дъното на океана, където, предполага се, е потънала Атлантида. Дотогава ще живеем с хрумванията на учени като Матю Стърлинг. По неговия метод всеки може да остави името си в историята.

Две са загадките, свързани с древната култура на майте, които се извисяват над всички останали. Науката, колкото и да се напъва, не може да се позове на нито едно убедително доказателство, че майте са коренни жители на Американския континент, които бавно са еволюирали от първобитно общество към високоразвита цивилизация, която кара и нас, съвременниците на компютъра и бебета в епруветка, да се възхищаваме. Тъй като такива доказателства липсват, налага се алтернативата: майте са пришълци на Американския континент, носители на знания и култура от друга цивилизация - от Атлантида или от неизвестна планета.

Втората мегазагадка засяга съдбата на майте, внезапното запустяване на градовете им и закриването на културата им. Самият факт, че съществуват множество хипотези и продължават споровете, говори за непресъхващия интерес на учените към тази тема. Почти всички автори се чувстват длъжни най-малко да споменат в произведенията си, че съществува загадка за гибелта на маянската култура и изоставянето на градовете от населението, сякаш се е наложила бърза евакуация. Наистина няма данни и за пълното, стопроцентово обезлюдяване на градовете. Ерик Томпсън посочва, че животът там е продължил, макар и не със същата активност. Но културно-политическата и религиозната дейност рязко прекъсват. Някак изведнъж секва изграждането на нови съоръжения, храмове, пирамиди, паметници, стели. Изчезват, като че ли се изпаряват, жреци и благородници, опустяват игрища и площади. Дори някои започнати строежи са оставени незавършени, което кара изследователите да допускат някаква форсмажорна причина. Сериозни учени си задават въпроса, защо майте намаляват почти наполовина. И предлагат обяснения с климата, катастрофални дъждове и наводнения, изтощаване на почвата, епидемии, войни, нападения на варварски племена, вътрешни борби и междуособици.

Има автори, които представят майте за агресивни хора, които непрекъснато са воювали. Това не е вярно. Ако майте са били войнолюбиви, поне населените им места щяха да бъдат защитени с укрепления. Установено е, че жители на градове като Киригуа никога не са били нападани, но са между първите, напуснали домовете си.

Според една фантастична хипотеза извънземните май напускали градовете си всеки път, когато към тях се приближавали земни жители. От страх да не бъдат заразени с непознати болести. Други хвърлят вината на сушата и безплодието, природни и екологични катастрофи, включително на кометата на Великовски! Губернаторът на щата Кампече ми разказваше, че имали намерение да строят напоителен канал. Специалистите започнали да готвят проект и с изненада установили, че преди тях древните май били изградили такъв канал в същия район. Това може да прави само цивилизация с развито земеделие. Отново уместен е примерът с Киригуа, Гватемала. Градът е разположен в район с обилни валежи и богата с хумус почва, която може да храни с векове и по-многобройно население. Въпреки това Киригуа е първият изоставен град на майте.

Няма данни за суша в Паленке, където тече пълноводната река Усумасинта и дъждовете не са рядкост. В Табаско и Вера Крус, където са били предполагаемите олмеки, заради голямата влага не могат да открият запазени скелети на тези инфантилни човечета.

Изглежда, никога няма да се разбере защо майте са напускали градовете си и къде са отишли. Веднага искам да предупредя моите читатели да не очакват от мен отговори на тези въпроси. Нищо не ми пречи обаче да изкажа и аз една хипотеза, да подхвърля една идея, пък... времето ще покаже. Ако е рекъл Кукулкан!...

Бащата на прочутия детектив Шерлок Холмс Артър Конан Дойл има такава мисъл: "Когато всички рационални обяснения се изчерпат, каквото остане, колкото и невероятно да изглежда, трябва да е истината." За тази мисъл си спомних, докато четях "Огънят отвътре"^[3] от Карлос Кастанеда. Още в началото екзотичният индианец Дон Хуан, нагуал, магьосник и ясновидец, ограмотява Карлос Кастанеда в смисъла на понятието "толтек". За автора, както и за мен "толтек" означава човек от една древна култура. Но за Дон Хуан има друго значение - "човек на знанието". Ето как Дон Хуан описва тези хора чрез перото на Карлос Кастанеда:

"Векове или може би хилядолетия преди испанското нашествие всички такива хора на знанието живеели на обширна територия на север и на юг от мексиканската долина и се занимавали със специфични дейности: лечителство, магьосничество, разказване на приказки, танцуване, пророкуване, приготвяне на храна и напитки. Благодарение на тези дейности те трупали особен вид мъдрост, която ги отличавала от обикновените хора. Още повече че тези толтеки се вписвали в структурата на всекидневния живот така, както го правят в наше време лекарите, художниците, учителите, свещениците и търговците. Те практикували своите професии под строгия контрол на организирани сдружения и станали толкова изкусни и влиятелни, че започнали да властват над населението и на други географски области."

Дон Хуан продължава да обяснява на Кастанеда какво правели тези хора на знанието, които се научили да виждат: "Дон Хуан каза, че когато някои от тези хора най-после се научили да виждат - след векове наред боравене с растения на силата, - най-предвидливите от тях започнали да учат други хора на знанието, как да виждат. И това било началото на края им. С течение на времето броят на ясновидците се увеличил, но това, което виждали, ги изпълвало с благоговение и страх и ги обсебвало до такава степен, че те преставали да бъдат хора на знанието. Те станали изключително изкусни във виждането и можели да упражняват огромен контрол върху странните светове, които наблюдавали. Но това се оказало безполезно. Виждането било подкопало силата им и ги превърнало в роби на това, което виждали.

- Имало обаче и такива ясновидци, които избягнали тази участ - продължи Дон Хуан, - велики мъже, които въпреки виждането никога не престанали да бъдат хора на знанието. Някои от тях се заели да използват виждането положително и да обучат на него събратята си.

Убеден съм, че именно под тяхно ръководство жителите на цели градове са преминали в други светове и никога не са се върнали обратно."

В кодекса "Тлоцин" се говори за големия град Сакбалам, столица на племето отоми. Въпреки ясно указаната посока и точния брой на километрите никой не е успял да го открие. Този град фантом не е далеч от друг загадъчен район - Долината на мълчанието. Тя заема 600 кв. км и се намира в границите на три щата: Чиуауа, Коауила и Дуранго. Американската агенция за аеронавтика и космически изследвания (НАСА) дълги години е проявявала интерес към тази необикновена местност с лунен пейзаж. Твърди се, че там имало останки на цивилизации от други части на планетата, скелети на хора гиганти.

На 11 юни 1970 г. американска ракета, изстреляна от щата Юта, целенасочено се отклонява и пада в Долината на мълчанието. Под предлог, че било необходимо да бъдат събрани частите на злополучната ракета, НАСА изпраща в района свои специалисти. С тях отива и прочутият германски учен и ракетен експерт Вернер фон Браун. Той е много зает човек, но поставя въпреки това събирането на части над всичко и остава в тази долина цяла година. Дискретен човек е Вернер фон Браун, не обича да разказва какво е видял и научил в чуждата къща.

В Долината на мълчанието падат метеорити повече от всякъде другаде, там радиоапарати не работят, срещат се животни и растения с необясними мутации, пилотите я смятат за опасна зона за прелитане. Според някои мексикански учени тя е от същата категория като Бермудския триъгълник, в който изчезват кораби и самолети. Тук тайнствено изчезват хора. Затова в Долината на мълчанието могат да се видят гробове без мъртъвци, със символични надгробни плочи и снимки на изчезнали хора.

Аз не заставам на позицията, че истината за изчезването на населението от градовете на майте е в думите на Дон Хуан, но смятам, че не бива с лека ръка да отхвърляме и подобна хипотеза. Познавам много "свещени крави" в науката, които отлетяха в небитието. За мнозина такива понятия, като телепатия, телекинеза и телепортация, все още са плод на развинути фантазии. Моят жизнен опит ме е научил да имам предпочитания, но никога да не отхвърлям нищо, защото било невъзможно. Невъзможно за моя мозък, но обективно може да го има в миналото или в бъдещето. По тази логика не съм в състояние да отрека внушението на дон Хуан, че цели градове са преминали в други светове, само защото то е невъзможно. Дон Хуан е магьосник и ясновидец от племето яки в Мексико. Той може и да не е прав. Никого не задължавам да му вярва. Но абсолютно задължително е да се знае какво казва. Науката може да не е демократична и научните истини да не стават истини, като се гласуват и се приемат с болшинство. Но демократичният подход - разнообразие на мненията и хипотезите - е задължителен за стигане до истината.

Мексиканските пирамиди

Една мисъл в многотомното издание „Мексико през вековете" много ми се нрави: бедните и слаборазвити народи не издигат паметници. По това правило може да се заключи, че в Америка никога не е имало бедни народи. Не познавам район в Мексико, където да няма древни паметници, стари произведения на изкуството, които не само държавата, но и обикновените хора пазят и почитат. Бил съм у много семейства, при мексиканци със скромни доходи, но навсякъде съм забелязвал с възхищение, че в дома има я някаква статуетка -оригинал или копие, я друго някакво украшение. И всички - изключение не съм установил - с гордост разговарят за древната култура на своята родина.

В предишните страници отбелязах, че малко се знае за мексиканските пирамиди, а в по-широк план - и за целия континент, защото на историческата сцена, гледана откъм Европа, господстват египетските пирамиди. И затова ми се иска да направим с моите читатели малка

разходка из някои части на Мексико и да им представя най-интересните по мое мнение мексикански пирамиди. Ще започнем от самата столица, където също има много пирамиди, но не е възможно да обхванем всички за краткото време от няколко страници. Реших да спрем най-напред пред една много стара и много странна пирамида. Няма да питаме учените за възрастта ѝ. Предполагам, че най-точни сведения може да ни даде един вулкан с лошо поведение. Ако му кажете например, че пирамидата е на 2000 години, той може да избухне в смях и да ви изпрати много здраве.

Пирамидата, за която става дума, е в Куикуилко, в южната част на мексиканската столица. Там са разположени кварталите Педрегал, Сан Анхел и огромният комплекс на Мексиканския автономен университет (УНАМ). Тези райони, както и цялата столица се пресичат от авенида „Инсурхентес“ - най-дългата улица в света: над 60 км. Цялото това пространство е покрито с пласт от втвърдена лава, дебел от 6 до 8 м. През 1917 г. при разкопки в Сан Анхел под вулканичния пласт са открити гробници с добре запазени останки на мъртъвци. Първата работа на учените е да ги датират и те го правят: 2000 години, тоест около края на старата или в началото на новата ера. По-късно в Куикуилко в границите на града е открита смятаната за най-древна пирамидна постройка в Мексико. Тя е кръгла, с формата на пет конуса един върху друг, с диаметър на основата 135 мис височина 25 м. Учените смятат, че овалните пирамиди са характерни за уастеките, които пък се сочат за кръвни братя на майте. По-важна обаче е датировката на пирамидата. И тя, както при гробниците с мъртъвците, е отнесена към периода преди 2000 години. Но смущава един факт: вулканът Шитле от близките планински възвишения Ахуско точно тогава е бил мирен. Геолозите пресмятат, че лошото си поведение той е проявил няколко хиляди години по-рано. Той не само че е покрил с лава огромния район, но и не е пожалил пирамидата: част от нея и сега си стои под лава. Много неприятна работа. Защото, ако геолозите са прави, цялата история на Месоамерика не струва един пробит долар. Следователно изправени сме пред няколко алтернативи:

- Археолозите казват на геолозите, че те не могат да правят разлика между вулкан и гейзер, следователно нещо са сбъркали.
- Геолозите казват на археолозите, че съвестта не им позволява да придвижат изригването на Шитле няколко хиляди години по-насам.
- Археолози и геолози постигат компромис: заедно признават, че май или уастеки са построили пирамидата в Куикуилко под вулканичния пласт, използвайки мистериозна технология.

Всеки от участниците в тази разходка е свободен да избере която иска версия.

В тази разходка включвам и една задължителна спирка - пирамидата в Тахин (ударението е на последната сричка). Това е най-известният културен център на тотонаките - племе от семейството на майте. Защо някои автори слагат тотонаките сред най-жестоките индианци в Месоамерика, ми е напълно непонятно. Те са весели, приветливи и приятни люде, които единствени на континента са си правили труда да произвеждат глинени фигурки с усмихнати лица. Някои специалисти предполагат, че тези статуетки са били използвани при лечение на психични заболявания.

Тахин означава „гръм“, „гръмотевица“. Вероятно тотонаките са имали предпочитания към бога на дъжда, защото и гръмотевиците, и светкавиците, които спохождали пресечения връх на стъпаловидната пирамида, са проявления на второстепенни богове и първи помощници на по-големия началник - бога, отговарящ за дъждовете. Тахин наистина означава „гръм“, но местните хора го произнасят с ударение на първата сричка, което променя смисъла. „Та“ означава „много“, а „хин“ е „дим“. Следователно Тахин може да се преведе като „място с много дим“. Никой не ще се чуди на това название, ако види пирамидата след дъжд - това често се случва, защото в земите покрай бреговете на Мексиканския залив валежите са

обилни. Дъждовните потоци сякаш се изливат върху нагорещените камъни. И цялата пирамида започва да дими.

Като тази пирамида няма друга на света. Основата ѝ е квадратна, с дължина на страната 35 м. Отвесните страни на шестте тераси (седем с постройката на върха) съдържат 365 ниши, издълбани в камъните. Лесно се прави връзката, че толкова са и дните в годината. Ниши обаче има и под стълбището, водещо към върха. Вероятно то е било достроявано от толтеките, нахлули в тези земи някъде към X в. В пирамидата има и вътрешни помещения и градежи, за които почти нищо не се знае.

Антъни Рейвър отбелязва, че Хеопсовата пирамида, ако приемем, че е гробница на Хуфу, е била построена за един човек, докато в пирамидата в Тахин е имало погребения всеки ден, защото всяка от нишите ѝ е приютявала душите на починалите през деня.

Много любопитни са тези 365 ниши, които нямат аналог в никоя друга пирамида. Само подробност е фактът, че пирамидата била „дообработвана“ от древните толтеки. Те са си позволявали такива волности и при други пирамиди. Но в този случай просто насочват науката в грешна посока. Под изградените от тях стълбища са намерени още ниши, с които се надхвърля цифрата 365. Тогава къде отива хипотезата, че нишите са колкото дните на годината и всяка ниша подслонява душите на умрелите в съответния ден? Вероятно на същото място, където отиват и обясненията за човешките жертвоприношения. За пример се сочи един известен барелеф. На него е изобразена подобна торакотомия (отваряне на гръден кош), което може да представлява и сърдечна трансплантация.

Самото индианско име на племето „тотонако“ означава три сърца. Астеките са практикували човешко жертвоприношение, но означава ли това, че е имало подобна практика и при по-старите култури? По-скоро астеките може да са разбрали погрешно сърдечните операции на майте и на сродните им тотонаки и сапо-теки. В стремежа си да ги имитират те ги вкарват в своите ритуали като жертвен дар на бога Димящото огледало (Слънцето).

В град Куернавака зад железопътната гара се намира много интересен, но малко известен паметник - Теопанцолко. Това е пирамида с две успоредни стълбища към пресечения връх, на който има две конструкции, вероятно с някакво ритуално предназначение. По едното стълбище могат да се открият следи от синя боя, а по другото - от червена. Цялата пирамида сякаш е увита в кутия, изградена също във формата на пирамида и с отделно външно стълбище. В това си състояние Теопанцолко маркира енергийно увеличение във волт-метъра на Ферис и Сиругет, но то не е по-различно, отколкото при останалите пирамиди. Двата автори допускат, че ако пространството между основите на вътрешната пирамида и на ограждащата я стена се залее със солена вода или някаква киселина, комплексът би се превърнал във фантастична батерия.

Има и една друга пирамида - Кастильо де Теайо. Тя е сравнително малка - висока е само 15 м. Намира се в центъра на селото, основано около нея преди повече от век. Интересна е повече с това, че семплите индианци от селото, които никога не са чували за научните спорове, какво са и какво не са пирамидите, знаят, че в конструкцията има нещо, което ние наричаме енергия. За това нещо обаче те имат друго име - теайо или "богът, който вече го няма", а на древния език науа се казва "теокали" (жилище на бога) или "теопантли" (огън около бога), както и "цакуали" (затворено движение). "Богът" може да си е заминал, но ни е оставил за спомен "затвореното движение". То съществува и поддържа религиозната вяра на населението заедно с католическите ѝ подправки.

В същото това селце Теайо има прелюбопитна статуя на човек с отворени гърди. На туристите, жадни за по-силни усещания, тя се представя като скулптура на човешко жертвоприношение. Но за щастие има и специалисти, които не мислят така. Археолози заедно с лекари са изучавали статуята и са стигнали до единодушното мнение, че се отнася до професионална... торакотомия.

На север от столицата Мексико, в щата Идалго, се намира позападналият град Тула. Там са открити останките на древния Толан - главен град на толтеките, които играят важна роля в историята на Месоамерика. В този културен център се намира обектът, който съперничи на Храма с надписите в Паленке. Това е пирамидата с атлантите или за по-лесно - Тлауискалпантекутли. Специалистите казват, че 4-метровите каменни фигури, известни като атланти, били воители, които в дясната си ръка носят атлатл - приспособление за мятане на стрели, а в другата - връзка стрели. Фигурите са с нагръдници и шлемове, каквито толтекските войници никога не са носили. Те могат да минат и за войници, но не толтекски. Във всеки случай мненията се различават. Откровено казано, аз, който не съм никакъв специалист по уреди за мятане на стрели, не мога да си представя как този войник ги е мятал с това, което държи в ръката си. А и стрелите не приличат на стрели. Ерих фон Деникен вижда във фигурите извънземни астронавти с неопределен уред на гърдите, а това в ръцете им - някакво оръжие или комуникационна система. Археолозите гневно отхвърлят теорията му, но сега ще трябва да обърнат внимание и на Алън Олфърд. Английският автор също вижда в атлантите извънземни посетители, които обаче носят не оръжие, а инструменти, използвани в рудодобива или за обработка на каменни блокове. Нещо повече: в книгата си Олфърд помества и детайл от толтекски релеф, показващ как точно се работи с този инструмент.

Любопитно е и описанието на Карлос Кастанеда в "Дарът на орела", с което се представя и индианската гледна точка:

"...Разказах им, че току-що съм бил в град Тула, щата Идалго, където съм разглеждал някакви археологически разкопки. Направила ми е впечатление една редица от четири колосални, подобни на колони каменни фигури, наречени атланти, изправени на горната плоча на една пресечена пирамида.

Всяка от почти цилиндричните фигури - висока четири и половина метра и с диаметър около метър, беше изградена от четири отделни парчета базалт, издялани така, че да представляват по мнението на археолозите толтекски фигури на воители с военните си амуниции. На около шест метра зад всяка от предните фигури на горната основа на пирамидата имаше друга редица с четири правоъгълни колони със същата височина и ширина като първите, изработени също от четири каменни блока.

Внушителната група атланти ме беше пленила и заради това, което приятелят ми, завел ме на това място, ми беше разказал за тях. Пазачът на старините му бил разкрил какво е чувал: нощем атлантите се разхождат и земята под тях трепери."

Посещавал съм много пъти Тула, познавам отлично древния културен комплекс и пирамидата с атлантите и затова ми беше интересно не само впечатлението на американския писател Карлос Кастанеда, но и реакцията на магьосниците индианци от племето яки. Един от тях казва за атлантите, които се разхождали нощем: "Разбира се, че се разхождат нощем. Тези неща са там от векове. Никой не знае кой е издигнал пирамидите, самият нагуал ми каза, че не испанците са ги открили за пръв път. Нагуалът ми каза, че преди тях е имало и други. Един Господ знае колко."

И ето как този индианец Павлито подхвърля един горещ картоф в скута на учените. Според него: "...атлантите не са мъже, а жени. Тази пирамида е център на реда и стабилността. А фигурите на четирите ъгъла са четирите вятъра, четирите посоки. Те са основите, устоите на пирамидата. Трябва да са жени, мъжествени жени, така ги наречи, ако щеш. Както сам знаеш, ние, мъжете, не сме толкова горещи. Ние сме подходящи за спойката, лепило за свързване на нещата, само това. Нагуалът, Хуан Матус, каза, че загадката на пирамидите се крие в структурата е. Четирите ъгъла са издигнати догоре. Самата пирамида е мъжът, поддържан от четирите си жени - воители; един мъж, издигнал поддръжниците си до най-високото място."

Същият този индианец казва на Карлос Кастанеда още нещо, според мен доста важно: пирамидите не са били жилища, а място за воители, които там да упражняват второто си внимание. Всичко, което са правили, е запечатано в рисунки и фигури по стените. Е, древните са забравили да ни оставят ключ за разчитането им. Що се отнася до "сънуването", за което индианците на Карлос Кастанеда обичат да говорят, мисля си дали наистина и в Хеопсовата пирамида определени хора не са отивали да сънуват и да отлитат за кратък престой в друг, неизвестен, но съществуващ свят?...

Според видния индианец от племето яки Дон Хуан, добил световна слава чрез перото на Карлос Кастанеда, "силата зависи от вида знание, което човек притежава. Какъв е смисълът да знаеш безполезни неща?". Не е ли "безполезно знаене" това, че нощем атлантите се разхождат и земята под тях трепери? Освен като предупреждение да не замръкваме край пирамидата, не знам за какво друго това познание може да ми послужи. На всичко отгоре учените не обръщат никакво внимание на приказки, изречени от невежи индианци. Пак като някакво неясно формулирано предупреждение трябва да го вземем и при нашата разходка из Теотиуакан. Не е препоръчително да се закъснява привечер по Алеята на мъртвите. Да видите как след залез слънце бързо опустяват терасите на пирамидите, алеите и пътеките в този древен град на боговете. И тук както навсякъде, където има пирамиди, се чувства една особена атмосфера, някакво невидимо присъствие. Знам, че цялата магия е в собственото ми въображение, но като си представя, че по тази алея бавно са пристъпвали обречените за принасяне в жертва, че духовете следят туристите, нарушили спокойствието им... С облекчение влизам в някое шумно кафене, за да се върна към действителността и да си припомня, че и алеите на живота имат своя чар.

Представете си Алеята на мъртвите като огромна 5-километрова самолетна писта. Тръгвате по нея под парещите слънчеви лъчи и стигате до пирамидата на Луната полумъртви и плувнали в пот. Вече ви е ясно защо се казва Алея на мъртвите. После, като си поемете дъх, се оглеждате и ахвате. Двете пирамиди, на Слънцето и на Луната, ви напомнят двата страховити вулкана близо до мексиканската столица - Попокатепетл и Истаксиуатл. Пирамидата на Луната е по-малка - висока е 42 м, а на Слънцето - 72 м и основата ѝ не е квадратна: 240x255 м. Тя е ослепителна не само защото отразява светлината и топлината на Слънцето, но и защото създава впечатление на нещо гигантско, по-голямо от всичко друго, създадено от човека. Ерих фон Деникен направо я обявява за по-голяма от Хеопсовата пирамида, но явно нещо е сбъркал - може да е от силното слънце. Хеопсовата пирамида е два пъти по висока от пирамидата на Слънцето в Теотиуакан. Ще му простим това изхвърляне, защото пирамидата е построена на тераси, които бавно се извисяват и оставят усещането, че са устремени към безкрая.

От пирамидите се открива прекрасна гледка към развалините на културния център. С малко въображение човек може да си представи, че на това място през последните векове преди нашата ера е имало град на 20 кв. км с около 200 000 души население. Името му Теотиуакан означава "място на боговете". От двете страни на Алеята на мъртвите са разположени различни постройки, храмове, платформи и по-малки пирамиди. Сред тях е и прочутата пирамида на Кецалкоатл с многобройните глави на "пернатата змия", подаващи се от фасадата ѝ заедно с още едно чудовище, което прилича на НЛО, ако знаете как изглежда НЛО. Аз не знам, но вероятно е нещо такова. Учените обаче знаят и смятат, че това е Тлалок, богът на дъжда, или някой колега от пантеона на боговете. За тези "чудовища" Карл Сейгън, който погрешно смята, че пирамидата е астекска, пише: "Хората могат да видят в тях каквото пожелаят. Няма какво да попречи на някой да вижда наоколо следи от извънземни посещения в миналото. Но за човек с дори леко скептичен мозък доказателството е неубедително."

За мен тази странна пирамида обаче е доказателство, че толтеките и тук са оставили своите следи. Въпросът е какви са били основателите и жителите на Теотиуакан преди тях.

Ще призная отново, че не знам. През годините, откакто напуснах Мексико, не прочетох нищо ново, което да ме направи повече "толтек", тоест човек на знанието според определението на Дон Хуан. Мексиканските учени след еуфорията около "откриването" на народа олмеки се коригираха и започнаха да говорят за "култура Ла Вента". По същия начин се говори и за "култура Теотиуакан". Лесно ми е да назова древните жители на града теотиуаканци, да ви кажа, че тук са намерени подземни жилища на хора от по-стари култури, че древните примитивни жреци за разлика от европейските аристократи са обичали да се къпят в жилищата си и са разполагали с тоалетни и с течаща вода. И за нещо са използвали големи количества слюда. Слюда? Да, слюда! Досега никой не е успял да обясни за какво са служили намерените при разкопки пластове слюда. Не става дума за природни залежи, а за слюдени листове, донесени отнякъде. И още нещо странно: не мога да си обясня това увлечение на древните да си правят статуетки с негроидни лица. Алън Олфърд прави страхотни изводи от това, че олмеките си падали по направата на колосални базалтови глави с негроидни физиономии. Ето че и теотиуаканци не се различават от тях. Да не би... Не знам.

В Мексико няма слюда! Значи е била внасяна отнякъде. Учените са установили, че Теотиуакан е поддържал активни връзки с други културни центрове в Месоамерика. Влияния от Теотиуакан са доказани в такива типични за майите центрове, като Тикал, Уашактун, Йаша, Алтун Ха, Каминалхуйу и др.

Много учени смятат, че и Теотиуакан е бил част от голямото семейство на майите. Общо взето, познанията за този град почти не са мръднали от тъмното към малко по-светло, щом и такъв автор, като Ерих фон Деникен, цитира без коментар думите на францисканския мисионер Бернардо де Саагун: "Мястото било наречено Теотиуакан, защото било гробище на боговете. Фактически първото име на мястото е неизвестно; не е ясно също кои са били жителите на Теотиуакан и откъде са дошли, а и не се знае какъв език са говорили."

Е, не е съвсем така. Археолозите са разровили и намерили доста неща. Авторите на "Мексико през вековете" са категорични: "Хората, които издигнаха пирамидите, по необходимост са пришълци от юг." Дали това не трябва да се тълкува като отрицание на възможността да са дошли от север (а там няма нищо), от изток (където са египтяните) или отгоре (където са звездите)? За юга всичко ясно - там са майите.

Освен това според един древен ръкопис преди появата на астеците Теотиуакан се е казвал Китемаки. А някои етнографи не се съмняват, че жителите на града са принадлежали към езиковата група на майите.

Тази разходка по мексиканските пирамиди може да бъде безкрайна, но все трябва да има някога край. Ще оставим за друг път много интересни места и ще спрем в Чолула. Но не е възможно, просто ще бъде престъпление от моя страна, ако не ви представя едно малко островче, наречено Хайна. Каквото и да ви разказвам за него, и читателят като мен ще иска отговор на следния въпрос: Защо им е било на майите да изграждат изкуственото островче Хайна, когато покрай брега на щата Кампече има толкова естествени? Отговор не получих и читателят ще трябва да се задоволи с неизвестността.

Хайна се намира само на няколко метра от океанския бряг. Островчето е прочуто с миниатюрните си глинени статуетки, но това не обяснява защо са били прехвърляни цели каменни кариери в морето, когато само на 12 км от Хайна се намира друг остров, с уникалното име Остров на камъните. Впрочем от там са били доставяни и строителните материали за Хайна.

От френския учен Дезире Шарне, посетил Хайна през 1886 г., знаем, че островът е дълъг 3 км и широк 800 м. Там той е видял четири по-големи и осем по-малки пирамиди, изградени с обработен камък.

На Хайна няма население, но има пазачи на развалините и гробовете, от които глинените статуетки сякаш извираат. С тях се илюстрират почти всички издания за културата мая.

Според нормалната логика Хайна, подобно на други уникални паметници, не трябва да съществува. Но островът съществува и като проблем, затова липсата на научен интерес към него става подозрителна. "Пациентите" на Педро Ферис, тоест умиращите от любопитство, искат да знаят защо на Хайна има пирамиди, а там, където има пирамиди, е имало и културен център. Но какъв културен и религиозен център може да бъде изкуствен остров, който няма собствена историческа биография? До него не стига дори и един от онези странни "бели пътища" на майте (сакбе), а джунглата е крайно негостоприемна. И какви са били хората, погребвани точно на това място? Енигмата на Хайна е обгърната от мистерията на майте.

Още по-въълнуващи чувства предизвиква у мен пирамидата в Чолула близо до град Пуебла. По-смайваща от нея е само липсата на интерес у повечето автори на книги за пирамиди, пирамидни енергии и древни култури. Тя не заслужава такова пренебрежение. Все пак тя е най-голямата в света по обем, докато Хеопсовата е почти три пъти по-висока.

Още първия път, когато тръгнах за Чолула, ме предупредиха да не очаквам нещо грандиозно като пирамидата на Слънцето в Теотиуакан. Бях подготвен, че няма да видя и класическа пирамида, затова се сепнах, когато моите домакини от щата Пуебла ми показаха планинския връх, към който се приближавахме. Това било пирамидата в Чолула. За нея вече разказах нещо в предишните страници.

Както при всички други подобни случаи, не се знае точно кога и от кого е построена тази пирамида. Строителният материал не са огромни каменни блокове както при Голямата пирамида в Гиза. Това, изглежда, не е от значение, защото и от непечени тухли може да се получи форма и обем със същия ефект. Ориентирана е точно по оста север-юг и има четири тераси. Основата е само в едната страна е дълга 439 м, тоест два пъти по-дълга от Голямата пирамида в Гиза, но височината е само 54 м и слабо надвишава тази на Микерин. На връхната тераса с площ повече от четири декара някога е имало ритуален храм, разрушен от завоевателите. От върха на Чолула ясно се виждат вулканите Попокатепетл и Икстасиуатл на север и другият гигант на юг - вулканът Ситлатепетл (връх Орисаба). В края на XVIII в. изследователят барон Фон Хумболт е използвал тази пирамида за обсерватория.

Пирамидата съдържа цяла мрежа от вътрешни галерии и тунели и аз бях един от първите, на когото показаха разкриването на прекрасни фрески от древността. Реставраторите, които работеха за запазването им, ми обърнаха внимание, че никъде не са открили следи от дим, тоест от факли, с които да се осигури светлина на художниците.

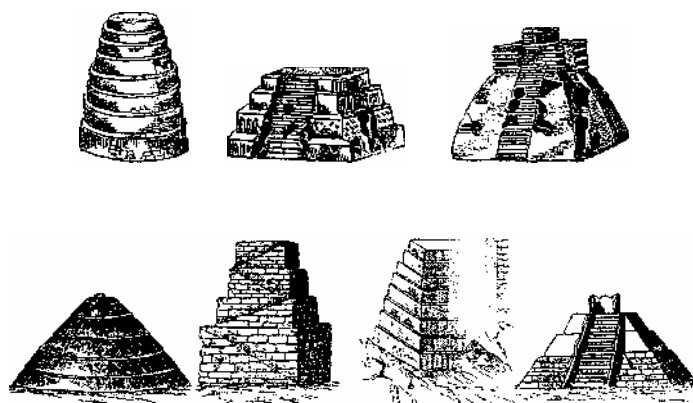
При разкопки в първата тераса на пирамидата са били открити квадратен каменен блок върху два човешки трупа, идоли от базалт и голям брой съдове, украсени с рисунки. Впоследствие учените са разпознали някои следи от строителното изкуство на майте - например характерния сводест таван, който се среща и в Голямата пирамида в Гиза.

Докато обикалях католическата църква върху пирамидата и поглеждах със страхопочитание към далечните вулканични колоси, в главата ми се въртеше един такъв въпрос: Защо древните са хвърляли толкова усилия, за да строят огромни пирамиди? За да стигат жреците по-близо до боговете? Голямата пирамида в Гиза може да излъже някой с подобно обяснение, но пирамидата в Чолула? Тя достига само една трета от височината на Голямата пирамида, но е със значително по-голям обем? Защо е била пресечена толкова ниско? За какво са били използвани четирите декара на върха? Дали не са изпълнявали някакви функции за здраве, за лечение, за молитви?...

В сферата на загадките има още нещо. Защо във или близо до пирамидите се откриват подземни галерии, помещения или пък цели пещери? Такива има край пирамидите в Тула, Теотиуакан, Чичен Ица, Ушмал, Куикуилко, Монте Албан, Шочикалко. До Чолула се намират две пещери, едната от които е Дяволската. Местните хора вярват, че в нея живеят духове от далечното минало. Те предупреждават любопитните да не влизат вътре, защото „много са влизали, но само един е успял да се върне - полудял".

Съществуват легенди, че в такива пещери майте кътали тайни книги, спасени от унищожителните ръце на конкистадорите. Скривалищата се охранявали и до днес от духове, от разхождащи се нощем атланти или от някаква убийствена енергия. Радиация може би...

Изследванията на мексиканските пирамиди, извършени от Педро Ферис и Кристиан Сиругет, са много интересни, но за съжаление са в сянката на египетските пирамиди и остават незабелязани. Повече търсещи специалисти в областта на пирамидологията продължават да се занимават главно с Голямата пирамида в Гиза. Тя е основният пример, върху който почиват главните приложения на домашните пирамидни модели. Не съм против тях, в никакъв случай! Но веднага ще добавя, че липсата на задълбочен поглед върху мексиканските пирамиди ни лишава от допълнителни познания с огромно практическо значение. По-нататък ще се спра по-подробно на този въпрос, но сега искам да продължа с някои важни наблюдения на двамата мексикански автори.

Различни други видове мексикански пирамиди

Ферис и Сиругет отбелязват, че фотоелектрически-те клетки представляват тухлички или блокчета от малки кристали, разположени върху материал, който не е проводник на електричеството - сухо дърво, камък, пластмаси и пр. Те трансформират значителен процент от светлината, получавана от слънцето и звездите, в електричество. Пирамидите - типичен пример е тази в Чолула - са изградени от милиони тухли, пълни с кристални частици от вулканичен пясък. Многобройните редици от тухлени пластове затварят каменни пластове и играят роля на гъба, която поглъща и складира космическа енергия. Показателно е и това, че всяка пирамида е изградена в близост до терени с такива геологически особености: хълмове от вулканичен пясък и скали, минни залежи от сребро, злато, мед и други метали, големи находища на вар или вода, богата с електролитни минерали. Електролитни кабели, естествено, не са свързвали церемониалните центрове на майте, но според двамата автори същата роля успешно са изпълнявали обширни водни пластове, кладенци или реки в близост до или под пирамидите.

Мисля, че трябва да се съгласим с такъв извод: Древните са градили пирамиди не защото тази форма им е харесвала естетически, а защото са познавали способностите ѝ да произвежда енергия от околната среда и да я трансформира в използвана сила.

Тайната на пресечените пирамиди

Според повечето автори има два вида пирамиди: Голямата пирамида в Гиза и всички останали. Несъмнено Голямата пирамида е най-високата, най-мистериозната и най-обсъжданата в света. С чиста съвест може да се нарече „уникална“, защото няма друга като нея. Но уникални са и пирамидите в Тахин и Чолула, в Чичен Ица и Тула.

Според друго деление египетските пирамиди са островърхи, а мексиканските и всички останали - пресечени. Знайно е, че и в Европа има пирамиди, но какви са те? Ще посоча за пример само една - в Бретан, Франция, за която ученият Робер Шару пише: „...паметник във формата на висока пресечена пирамида точно като онези в Монте Албан и навсякъде из древно Мексико, направен от същия материал, със същите линии и разположение на масата. Това е колосален паметник, който е колосално пренебрегван."

Ключовата дума и тук е „пресечена" пирамида. Такива са пирамидите в Европа, в Америка и на други места. Представата, която съществува сред широката публика, че египетските пирамиди са нещо по-различно, защото са с връх, е още една заблуда: пирамидите в Египет също са пресечени. В това число Голямата пирамида в Гиза. На нея й липсват няколко реда каменни блокове, или т. нар. пирамидон, камъкът на върха, който по същество трябва също да представлява една малка пирамида. Без пирамидона пирамидата завършва в горния си край с малка площадка - квадрат със страна около 10 м. Но защо го няма този пирамидон?

Едно от обясненията е, че връхният камък е бил от злато, блестял е на слънцето като мощен фар и се е виждал чак от Луната. Но злато мирно не седи, дори и върху най-високата пирамида. Откраднали са го алчните крадци. Друга теория допуска, че пирамидонът може да е скрит, заключен някъде в самата пирамида.

За жреците безспорно по-удобно е връхът да бъде пресечен. На тях често им се е налагало да се катерят до върха и там да се молят на боговете, защото, изречени от високо, молитвите се чуват по-добре. Същото важи и за древните астрономи, които пак са били жреци. Те са се качвали на пирамидата и цяла нощ спокойно са се взирали в небето. Лесно ли се наблюдават звезди от островърха пирамида?

Без пирамидон, ако няма друга допълнителна постройка, всяка пирамида изглежда някак недовършена. Манли Хол, автор на „Тайните учения през вековете", предлага следното метафизично обяснение: „Съществува любопитната тенденция сред строителите на големи религиозни сгради да оставят творенията си недовършени, посочвайки по този начин, че само бог е съвършен."

Двамата интересни автори на „Загадката Орион" Робер Бовал и Ейдриън Гилбърт твърдят, че камъкът „бенбен", или пирамидонът, е не само връх на пирамида, но и обект на специален култ, възприеман като „божествен секс". Думата „бен" или „бенбен" означава човешка сперма, еякулация или зачеване. Камъкът „бенбен" е бил в центъра на важен култ към фараона, станал по-късно причина и за строителството на пирамидите.

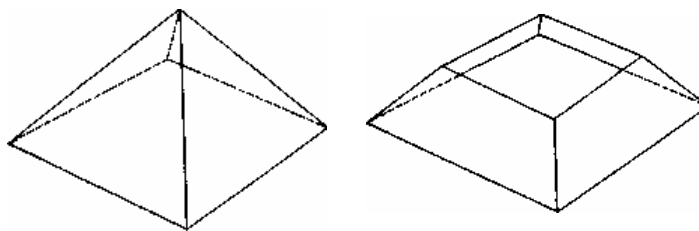
Ако обобщим накратко загадката с пирамидона, или връхния камък, на Голямата пирамида, ще стигнем до следните две основни заключения:

- Пирамидонът никога не е съществувал, защото Хеопсовата пирамида така е била планирана: да бъде недовършена.

- Пирамидонът е съществувал, но по една или друга причина е изчезнал.

Повече ме привлича втората версия. И ще направя една фантазмагорична аналогия с подводната пирамида, открита от д-р Рей Браун. Той намира само върха на пирамидата, влиза във вътрешността ѝ и вижда златен лост, спускащ се от самия връх към кристалната топка, държана между две ръце от злато. Вероятно това не е било просто вътрешна декорация, а има дълбок смисъл и важно предназначение. Не изключвам възможността за предаване и получаване на космически сигнали. Защо нещо подобно да не е имало и на върха на Голямата пирамида, ако тя е строена от оцелели хора след катастрофата с Атлантида? После, ако нещо е наложило прехвърлянето им на космическа станция или друга планета, нали е ясно, че те няма да изоставят пирамидона със съдържащата се в него камера? Най-вероятно е да са го унищожили или скрили в тайно помещение. Всичко показва, че древните строители са били толкова педантични, че не са забравили нито един инструмент, нито един

надпис или план, който да ни ориентира в строителството на пирамидите. Логично е да не оставят следа и от пирамидона, ако той е представлявал нещо повече от камъни, натрупани в определен ред.

„Истинска“ и пресечена пирамида

В редица книги може да се прочете, че пирамидите биват истински и пресечени. Подобно противопоставяне е напълно произволно. Всъщност за „истинска“ може да се приеме само Голямата пирамида в Гиза, защото тя единствено е построена с ъгъл на наклона на страната към основата, равен на $51^{\circ}51' 14.3''$, демонстриращ познаването и използването на числото пи. Според някои автори този ъгъл е бил валиден само докато пирамидата е носила покритието си с облицовъчните блокове. С разпиляването им по строителните обекти в Кайро се е нарушил и ъгълът. Смятам, че това твърдение е невярно. Древните строители много добре са знаели значението на този ъгъл и сигурно не са го търсили само в такива леснорущими елементи, като облицовъчните блокове.

Мексиканските пирамиди нямат нищо общо с метафизическото обяснение за липсата на пирамидона: те са били напълно завършени и очевидно религиозните жреци не са смятали за необходимо да демонстрират, че само бог е съвършен. Това, което ги отличава от египетските пирамиди, обаче е нещо много съществено, което веднага бие на очи: няма египетска пирамида със стълбище, водещо към върха, както и няма мексиканска пирамида без такова стълбище. Наличието на стъпала върху една от страните - терасите също могат да играят ролята на стъпала, водещи към някаква конструкция на върха - демонстрира, че пирамидата е изпълнявала определена социална функция, че е била достъпна за повече хора. Учените са прави, като казват, че пирамидите в Мексико и в цяла Америка са били използвани за ритуални цели. Но не само за това.

Винаги когато съм посещавал известните културни центрове на майте, ми е правило впечатление, че и други внушителни постройки, като храмове, дворци, жилища на жреци и богати хора, обсерватории и пр., са строени върху основи с форма на ниско пресечена пирамида. На такава основа например лежи целият комплекс от постройки в Паленке, известен като Двореца. На пирамидната форма явно е било обръщано специално внимание. Този факт не може да се обясни с никакъв моден каприз или с естетически предпочитания на древните архитекти. Съображенията им са били несъмнено прагматически. Ако пирамидната основа е за дворци на владетели, за жилища на жреци или на богати хора, вероятната причина е в убеждението на строителите, че така жилището става по-здравословно; ако пирамидният постамент е за храм, търсена е по-голяма ефективност на молитвите. Мисля, че това е доста по-различно от наивното религиозно обяснение, че строителството на пирамидите е имало за цел доближаване до божеството, за да чува то по-добре молитвите на вяращите.

Ще посоча един знаменателен факт: Никъде из древните културни и церемониални центрове в Мексико не съм срещал идеална пирамида, тоест геометрически вярна пирамида, конструкция с пирамидон. Няма такава и в Египет, не съм виждал и на снимка. Следователно наложителен е следният въпрос: Каква роля са играли пресечените пирамиди в живота на древните американски цивилизации и може ли тази форма да намери някакво практическо приложение в съвременния живот? Отговор на този въпрос ще потърсим по-нататък.

Отломки

Спомням си първото ми посещение в един от най-интересните археологически обекти в мексиканската столица - Темпло майор. Стотици работници под ръководството на опитни археолози, някои от които лично познавах, копаеха денонощно пред погледите на тълпи от любопитни хора. Зад загражденията бавно възкръсваха централната пирамида и другите конструкции на този комплекс. Там човек може да стои с часове като онемял и омагьосан от мистичната атмосфера и от картините, които всеки камък рисува в съзнанието му.

В Темпло майор в онова далечно време, когато конкистадорите на Ернан Кортес стъпват на мексиканска земя, са се извършвали най-тържествените ритуали в астекската империя. Голяма част от горните тераси на стъпаловидната пирамида беше разчистена и ясно се виждаха стълбите, по които жреците са влачели нещастниците, определени за принасяне в жертва, за да не секне животът на Димящото огледало - Слънцето. Главният жрец - предпочитам да го нарека дежурния жрец, защото е немислимо един човек да изпрати в отвъдното стотици и хиляди мъже - като опитен хирург бързо разрязва гърдите с остър обсидианов нож, изтръгва туптящото сърце, от което като сълзи капят капки кръв, и го поднася на божеството. Някои от конкистадорите на Кортес са намерили смъртта си точно на този жертвен камък.

Едновременно с разкриването на централните обекти мексиканците бяха създали и непрекъснато обогатяваха на място временен музей, който да бъде постоянно достъпен за посетители, и работилница за сувенири. В нея се произвеждаха първите копия на най-интересните находки. Но аз бях забелязал и нещо друго. Мъже и жени, помощници на археолозите, с четчици в ръце събираха и почистваха дребни камъчета и плочки, отломки от статуи или орнаменти. На фона на грандиозния комплекс тези дреболии не бяха важни, но все пак представляваха детайли от цялата картина. Може би не всички щяха да влязат в употреба, може би някои щяха да бъдат забравени в складовете. Важното бе да се запазят, защото не се знае дали някога сред тях няма да се намери ключ към затворена врата.

За тези отломки се сетих, докато пишех тази книга. Попадах на факти и случки, които обаче или не пасваха на повествованието ми, или бяха само подробности, понякога и противоречиви. Затова реших да ги събера в тази глава и да ги предложа на моите читатели като словесни отломки, като малки камъчета, търкалящи се около пирамидите...

▲ Архиепископ Ъшър знаел не само годината, но и точния момент, в който Бог сътворил света: на 23 октомври 4004 г. пр. н. е. в 9 часа сутринта. В християнските страни и децата знаят, че Бог е създал човека по свой образ и подобие. Така пише и в Библията. Никой в училище или в църква обаче не казва, че в един вавилонски епос това благородно дело се приписва на друг бог, наричан Мардук. От Библията човек може да остане с впечатление, че когато е създавал човека, Бог не е бил сам, а е имало и други богове около него. Това подсказва следната фраза: „След това Бог рече: да сътворим човек по наш образ и по наше подобие."

Към кого отправя Бог тези думи? На себе си ли говори в множествено число? Въпросите ги задава Алън Олфърд, но аз се присъединявам към него. Да не би случайно да са били повече човекосъздателите, като при майте?...

▲ Според библията на майте „Попол Вух" след три неуспешни опита на четвъртия първородителите създали наведнъж четири човека. По-късно, загрижени за продължаване на човешкия род, те им изпратили и четири съпруги. Един ден мъжете решили, че е време да се връщат там, откъдето били дошли. Придружени от своите съпруги и синове, те отишли на планината Ха-кауиц, където имало някаква червена пирамида. Там те произнесли следната прелюбопитна тирада: „О, синове наши! Ние си отиваме, ние се завръщаме; здрави наставления и мъдри съвети ви оставяме. А и вие, които дойдохте от нашата далечна родина, о,

съпруги наши! - рекоха на своите съпруги и с всяка една от тях се простиха, - ние се връщаме при нашия народ, вече е на своето място Нашият господар на елените, изявен е на небето. Ще подемем завръщането, изпълнихме своето предназначение, нашите дни са свършени. Мислете прочее за нас, не ни изличавайте (от паметта си), не ни забравяйте. Отново ще видите своите бащини огнища и своите планини, установете се там и тъй да бъде! Продължете своя път и пак ще видите мястото, откъдето дойдохме..." По този начин се простиха и веднага изчезнаха там, навръх планината Хакауиц. Не бяха погребани нито от своите жени, нито от своите синове, понеже не се видя какво стана с тях, когато изчезнаха."

В края на същата глава от „Попол Вух“ се казва: „Така прочее стана изчезването и краят на... първите мъже, които дойдоха от там, от другата страна на морето, откъдето изгрива слънцето..."

Дали не става дума за потъналата Атлантида? Или за Венера, която се появява на небосклона преди слънцето?

Допълнителна загадка е и споменаването на „червена пирамида“ на планината Хакауиц. Тя не е била построена от първите хора, значи е била дело на боговете. Не е ли странно, че те пристигат на Земята и една от първите им работи е да си направят пирамида, сякаш са имали нужда от акумулатор, с който да припалват моторите на своя космически кораб?...

▲ В края на 1998 г. американското сп. „Сайънс фронттиър“ съобщи, че водолази открили край малкото островче Йонагуни недалеч от японския град Окинава огромна пирамида на 250 м под водата. Имала стъпаловидна форма, била висока около 30 м, като всяко стъпало било високо 1 м. Според списанието основата ѝ била правоъгълна, а не квадратна както при египетските пирамиди. Дължината на по-голямата страна била около 200 м. Специалисти предполагат, че пирамидата е била изградена преди 10 000 години, тоест почти два пъти по-стара в сравнение с общоприетата възраст на египетските пирамиди.

▲ В сибирския район Алтай до границата на Русия с Монголия са открити пирамиди, които приличат на известните египетски и мексикански конструкции. Стъпаловидни са по форма и облицовани с керамични и каменни плочи. В същия район са били открити и две мумии на по 2500 години, но не в пирамиди.

▲ Според някои оскъдни сведения обширен комплекс с поне една голяма пирамида се намира в китайската провинция Шенси. Пирамидният комплекс е бил сниман през 1945 г. от американски пилот, изпратен на разузнавателен полет над китайска територия.

▲ На 4 февруари 1966 г. Русия изстреля космически сателит към Луната, наречен „Луна-9“, който изпрати снимки. На тях личат две странни образувания от огромни кръгли каменни блокове, поставени на две успоредни линии, дълги неколкостотин метра. Те приличат на писти от летище, на които каменните блокове изпълняват ролята на маркировка. На снимките никъде не се виждат планини или възвишения. Значи просто няма откъде камъните да се изтърколят надолу и да се наредят като войници в права линия.

На 20 ноември 1966 г. американският космически апарат „Орбитър П“ потвърждава руските снимки. Той обаче показва и още нещо: наличието на островърхи кули, подобни на обелиски, на пирамиди като египетските, които хвърлят сенки върху повърхността.

▲ От 70-те години насам се забелязва засилване на научния интерес към Марс. САЩ изпратиха към Червената планета космическите сонди „Вайкинг“ и специален сателит. От тях били получени множество снимки и данни за различни обекти на марсианската повърхност. Някои поразително приличали на земните пирамиди, в това число на сфинкса в Гиза, и имали ярко изразени човешки черти. Но колкото сфинксът е казал нещо, толкова и официалните служби на НАСА споделят с публиката какво точно има на тези снимки. Отделни служители на НАСА признават, че снимките са засекретени.

▲ Пирамида - това е дума фантом. Никой не знае точното ѝ значение. Според едни

твърдения гърците нарекли така гробницата на Хуфу, тъй като египетската дума за високо била *pir-em-us*. Мексиканският автор Педро Ферис смята, че пирамида е гръцка дума и означава „вътрешен огън“. На езика науа в Мексико пирамидите се наричат „теокали“ (жилище на бога) или „цакуали“ (затворено движение).

Американският изследовател Макс Тот посочва, че думата пирамида е влязла в английския от гръцката *Pugamis*, която била свързана с друга дума - *Peremus*, разчетена в древноегипетския математически трактат, известен като „Папирус на Райнд“. В трактата „пир-ем-ус“ означава нещо, „което отива нагоре“. Значението на сричката „ус“ се отнася именно за това „нещо“, но е загубено и думата като цяло е неясна. Макс Тот предполага, че гърците или са разбрали погрешно цялата дума, или са назвали цялата конструкция само с една част от името ѝ.

Джералд Маси в книгата си за Древния Египет смята, че пирамида произлиза от гръцката дума *pur* (произнася се „пир“), която означава „огън“ и е в комбинация с египетската *met* (мярка).

Самите гърци не претендират за бащинство на думата пирамида.

▲ Ливио Стечини, учен, специалист по измерванията, смята, че Египет е страна, изградена по точен геометричен план. Според него египтяните вярвали, че „когато боговете създавали Космоса, те започнали с Египет и като го направили съвършен, моделирали останалото около него“.

▲ Росетският камък е открит от неизвестен френски офицер, участвал в похода на Наполеон в Египет. Нарича се така, защото е намерен край брега на река Росета, ръкав в устието на Нил.

▲ Точните размери на квадратната основа на Голямата пирамида в Гиза са: северна страна - 230,26 м, южна страна - 230,45 м, западна страна - 230,36 м и източна страна - 230,39 м.

▲ Без обширни астрономически познания не е възможна точната ориентация на Голямата пирамида по оста север-юг с незначително отклонение от 2'28" (някои автори сочат отклонение 3'шш 4'). Авторът Антъни Хилдър смята, че това е най-изумителната характеристика на Голямата пирамида. Той я сравнява с прочутата Парижка обсерватория, построена според всички изисквания на съвременните стандарти. Въпреки това обсерваторията показва отклонение на 6' от севера, или два пъти по-голямо, отколкото Голямата пирамида.

На какво се дължи това отклонение? Според една сравнително нова теория обяснението трябва да се търси не в конструкторите на пирамидата, а в континенталното изместване на запад от точния север. Учените Дж. С. Поли и М. Абрахамсен са установили, че колкото и да изглежда невероятно, пирамидите наистина са свидетелство за съществуването на такова континентално изместване.

▲ Учени от различни страни се стремят да докажат, че с изграждането на Голямата пирамида древните са искали да кодират съкровищницата на своите знания. Водени от този стремеж, те са се опитвали да открият скрити тайни във всеки ъгъл и всеки сантиметър, и заявяват, че нищо в пирамидата не е случайно. От различните измервания се вадят заключения за плътността на Земята, за теглото ѝ, за разстоянието от нея до Слънцето, за обема на морската вода над морското равнище и пр. Физики са пресметнали например, че теглото на Земята е приблизително 5 300 000 000 000 000 000 т. За онези, които не могат да прочетат такова елементарно число, ще го изпиша с думи: пет милиарда трилиона т. Тази тежест на Земята била вградена в Голямата пирамида, която според някои изчисления има 5 300 000 т. Като се умножи тежестта на пирамидата по 1 000 000 000 000 000, или хиляда трилиона, се получавало земното тегло. Но защо трябва да се умножи по хиляда трилиона, може да запита някой невежа. А по колко да се умножи, биха го запитали специалистите по

умножения.

▲ Съществува дълъг списък на предсказания и разшифровки на символи, вградени в различните коридори, къшета, дупки, ниши и прагове на пирамидата. Например че периодът от 1997 до 2004 г. щял да се характеризира с частично рухване и с продължаващ упадък на цивилизованите общества, че от 2004 до 2025 г. щяла да настъпи тотална разруха на материалната цивилизация, след което - частично възстановяване. И да не се забравя: Христос щял да се прероди още веднъж между 2134 и 2238 г.

▲ Кралският астроном Чарлс Пиаци Смит, ученик на прочутия астроном Джон Хършел, бил енергичен противник на метрическата система, смятана за продукт на Френската революция. Според него пирамид-ният инч бил божествената единица за мярка, което ще рече, че и британската измервателна система е резултат от божествено вдъхновение. Бари Уилиъмс отбелязва във връзка с това: „Смит използваше пирамидния инч и различни други измервания в Голямата пирамида, за да пресметне плътността на Земята, населението ѝ и доколкото знаем - победителя при третото надбягване в Аскът.“

▲ На 35-ия ред на Голямата пирамида каменните блокове са високи 127 см - почти двойно повече от предшестващите го редове.

▲ Голямата пирамида е единствената оцеляла конструкция от Седемте чудеса на Древния свят, подредени в списък 100 г. пр. н. е. от гръцкия автор Антипатрос: Голямата пирамида в Гиза, Висящите градини на Вавилон, статуята на Зевс в Олимпия, храма на Артемида в Ефес, гробницата на коринтския цар Мавзол в Халикарнас, Родоския колос, Александрийския фар.

▲ Съществуват предания, че Хуфу и Хефрен наредили на свои приближени да ги погребат на скрито място, тъй като имало заплахи телата на тези фараони, смятани за жестоки тирани, да бъдат разпръснати и унищожени след смъртта им. Смята се, че подходящо място за потаен гроб, но наводнено от Нил е открито на около 350 м от Голямата пирамида.

▲ Титлата „фараон“ идва от еврейска интерпретация на египетската дума „пераа“, която означава „голяма къща“.

▲ Главни периоди на египетските династии (г. пр. н. е.):

3100-2686 - I и II династия

2686-2181 - от III до VI династия

2181-2133 - от VII до X династия

2133-1786 - от XI до XII династия

1786-1567 - от XIII до XVII династия

1567-1080 - от XVIII до XX династия

1080-664 - от XXI до XXV династия

664-525 - XXVI династия

525-332 - от XXVII до XXXI династия

▲ Египет е бил завоюван от Александър Велики през 332 г. пр. н. е.

▲ Клеопатра е последният фараонски владетел, преди Египет да стане част от Римската империя през 30 г. пр. н. е.

▲ Някои учени твърдят, че след привършване строежа на Голямата пирамида работниците били екзекутирани, за да не разкриват тайните коридори и помещения. Ако се приеме за вярно сведението на Херодот, че годишно на този обект са се трудили 400 000 работници, Египет би останал без население. За масови екзекуции са необходими и масови гробове. Такива досега не са открити.

▲ След френското научно сафари (с Наполеон) европейците от XIX в. се влюбват в Египет. Музеите се надпреварват да купуват мумии, статуи, саркофази, художници рисуват пирамидите в джунгли, крокодили и сфинксове влизат в дизайните на мебели и украшения. Шотландският херцог Хамилтън е бил балсамиран и положен в предварително построена гробница.

Увлечението по всичко египетско и Голямата пирамида е най-силно в САЩ. Град Мемфис в щата Тенеси е бил наречен на древния египетски град Мемфис. През 1880 г. Ню Йорк си е внесъл обелиск, известен като „Иглата на Клеопатра“, който е монтиран в Сентръл парк. На обратната страна на американския държавен печат е изобразена Голямата пирамида, но обогатена символично с пирамидона - връхния камък, и всевиждащото око. Не е тайна, че много от създателите на САЩ, в това число Джордж Уошингтън и Бенджамин Франклин, са били масони.

Те са в основата на пирамидното проникване в държавния печат, както и на многозначителното повторение на числото 13: пирамидата има 13 реда камъни, надписът отгоре ANNUIT COEPTIS е с 13 букви. Това число още по-ясно се подчертава в лицевата страна на държавния печат (отпечатан с двете му страни върху 1-доларовата банкнота) - съзвездието над орела има 13 звезди; в ноктите на левия си крак орелът държи маслиново клонче с 13 листа, а в десния - връзка с 13 стрели, на лентата в човката му е написано E Pluribus unum с 13 букви.

▲ Името Кайро според Чарлс Селиър означава... Марс!

Махалото

Много мои приятели, все образовани хора, не са чували и дори не знаят какво е радиестезия. Като тях има мнозина, които гледат с подозрение или с насмешка на простия инструмент махало и веднага искат да видят дали то ще се завърти и в техните ръце. Понякога това не става и те казват с доволна усмивка: „Ето! При мен не се върти!“ Предполагам, че и през ум не им минава да издърпат цигулката от ръцете на цигуларя, за да проверят дали и при тях ще просвири. Махалото не е толкова капризен инструмент, както цигулката, но има ръце, в които и то отказва да „свири“. Такива хора са „инсензитивни“, тоест нечувствителни, нещо като далтонистите, но се срещат по-често - един на всеки трима. Безполезно е да им се обяснява, че древните са познавали законите на радиестезията, затова в гробници са били намирани махала и багети, които е трябвало да придружават мъртвия в странстванията му из подземните светове. Искане ми се читателите да се запознаят с най-важното за махалото и да се научат да си служат с него. Тази книга е за тайнствените сили на пирамидата, но махалото е единственият инструмент - ако изключим волтметъра на Педро Ферис и Кристиан Сиругет, - с който те могат да се измерват. Затова, когато опознае махалото и го превърне в свой помощник и съветник, човек изведнъж се обогатява, придобива още едно, шесто чувство, с което по-лесно ще се оправя в живота.

В самата дума радиестезия няма никаква мистерия. Родена е в главата на френския свещеник абат Були. Тя е комбинация от латинската дума радиус - излъчване, и гръцката естезис - чувствителност. Според радиестезистите всички тела излъчват вълни или радиация, които махалото улавя и показва чрез различни движения. Когато тези движения се познават, могат да се открият минерални находища или подземни води. В България има хиляди бунари и кладенци, които са копани, след като радиестезист е посочил мястото на водното находище. Този радиестезист може и да не е знаел, че така се наричат хората, които могат да си служат с махало, багети или с простия им вариант - прясно отрязан чатал от върба или друго дърво. С махало всеки добър радиестезист може безпогрешно да намери водни източници не само извън, но и вътре в дома. Често тези подземни води оказват вредно въздействие върху

човешкото здраве. Многобройни са примерите на заболявания, които лекарите лекуват безуспешно, но продължително и със скъпи лекарства. Бърз и благоприятен резултат обикновено се получава след простото преместване на леглото в стаята или с поставяне на възглавницата там, където преди това са били краката.

След Първата световна война радиестезията преживява бурно развитие. Абат Були и още един френски свещеник - абат Мерме, стават организатори на конгреси, конференции и дискусии с цел да се популяризира използването на махалото. Хората започват да ги търсят за разни съвети - от намирането на изчезнали предмети и лица през лекуването на болести до решаването на някакъв проблем. Впоследствие радиестезията като наука и практика пресича границите на Франция, намира поддръжка в Германия, Чехословакия, САЩ и другаде. В България за най-виден представител на модерната радиестезия се смяташе покойният Георги Атанасов, за когото ще стане дума и по-нататък.

Особено широко поле за прилагане на радиестезията и махалото има в медицината - при откриване и диагностиране на заболявания, както и при избиране на най-правилния метод за лечение. Ето как ясно и с убеждение изтъкнатият учен и лауреат на Нобелова награда д-р Алексис Карел, работил в Рокфелъровия институт в Ню Йорк, изказва своето мнение: „Лекарят трябва да открива във всеки пациент характеристиките на неговата индивидуалност, резистенцията му спрямо причините за болестта, чувствителността му към болката, състоянието на всички негови органични функции, неговото минало, както и неговото бъдеще. Той трябва да бъде с открит ум и освободен от лични предубеждения, че определени неортодоксални методи на изследване са безполезни. Следователно той трябва да помни, че радиестезията е достойна за сериозно внимание." Много автори са съгласни, че махалото само по себе си не може нищо - нито да се върти, нито да отговаря на въпроси, ако не се държи в ръка. То представлява просто средство, осъществяващо сложна връзка между лявата и дясната половина на мозъка, между съзнанието и подсъзнанието. Както съзнанието, така и подсъзнанието могат да дават нареждания на мускулите, които задвижват махалото в една или друга посока. Лесно е да се установи, че махалото послушно се върти по посока на часовниковата стрелка или обратно според внушението на съзнанието. Затова не е за чудене, че често се получават лъжливи или неточни отговори, тоест такива, каквито опериращият с махалото предполага или би искал да получи. Явно по-важно е отговорите да са продиктувани не от съзнанието, а от подсъзнанието. Тогава се получават обективни и точни отговори, при условие че въпросите са зададени правилно и съзнанието е напълно изолирано. Американските автори Грег Нилсен и Джоузеф Полански определят така работата с махалото: „Ние се нуждаем от конкретна помощ, за да интерпретираме и да засилим сигналите, които нашите нерви желаят да ни съобщят. И точно това е функцията на махалото. Следователно не самото махало дава отговор. Отговорът идва от вашия вътрешен, по-висш интелект, който съобщава чрез нервната система търсените отговори. Махалото засилва сигнала и интерпретира сигналите посредством установените кодове между вашето съзнание и подсъзнание... Когато един оператор работи с махало върху предмет или върху човек (например при медицинската радиестезия), той измерва взаимодействието между дадено силово поле и своята собствена нервна система."

Специалистите в тази област изтъкват, че за точно разчитане на сигналите и постигане на желаните резултати не е необходимо предметите или хората да бъдат при радиестезиста. Дали те ще са в неговия кабинет или на разстояние хиляди километри, няма никакво значение. Ако се насочи добре и въпросът е зададен правилно, подсъзнанието ще даде точен отговор. Това обяснява как някои известни радиестезисти, като абат Мерме, Върн Камерън и мн. др., са удивлявали със сензационни резултати.

Работата с махалото е приятно и полезно занимание. И всеки може да се научи да работи с него. Затова е необходимо най-напред да си направи или да си набави махало (някои автори препоръчват всеки сам да направи собственото си махало). Най-добре е то да бъде от неутрален материал, като стъкло, кристал, дърво, пластмаса и пр. Хубаво е да се провисва на

черен копринен конец или на рибарско влакно. В краен случай и обикновена златна халка или добре балансиран пръстен, висящ на косъм, ще свърши същата работа.

При повечето хора махалото нормално се върти по посока на часовниковата стрелка при положителни отговори и обратно - при отрицателни отговори. Препоръчително е предварително да настроите своето съзнание и подсъзнание на определен код, с който да получавате търсените отговори. За целта начертавате на един лист полукръг със стрелка, сочеща надясно, и друг полукръг със стрелка, сочеща наляво. Провисвате махалото над първия полукръг и мислено му нареждате да се завърти по часовниковата стрелка. Когато това стане, произнасяте на висок глас: „Това движение означава „да“. Същото се повтаря с втория полукръг и инструкцията: „Това движение означава „не“. Упражнението трябва да се повтаря по няколко пъти на ден в продължение на цяла седмица. Веднъж тренирано да отговаря с тези движения за отговори „да“ и „не“, за положително и отрицателно, подсъзнанието ще ви стане приятен събеседник и помощник за цял живот. Нилсен и Полански препоръчват, когато се работи с махало, да се има предвид следното:

1. Махалото (по заповед на вашето подсъзнание) ще отговаря на всеки ваш въпрос, когато е така формулиран, че да позволява отговор с „да“ или „не“.
2. Вашият ум и чувства трябва да са в неутрално състояние и да помните, че чувствата и желанията ви могат да се отразят върху движението на махалото.
3. Работете с махало само когато сте спокойни.
4. Когато работите с махало, ръцете и краката не трябва да се докосват и в никакъв случай не сядайте с кръстосани крака.
5. Бъдете много внимателни при формулиране на въпросите, за да няма никакво колебание или двусмислие. Например ако запитате дали времето утре ще бъде хубаво и получите положителен отговор, а на следващия ден вали, сами сте си виновни. Някъде времето може да е хубаво, но вие не сте попитали подсъзнанието кое място и в коя част на денонощието имате предвид.

Искам да разкажа няколко истински истории, които илюстрират по категоричен начин ефективността на махалото.

Върн Камерън от Калифорния е световноизвестен радиестезист или даузър, както още наричат такива хора. В началото на 1959 г. в разгара на Студената война той се свързва с висшето командване на военноморския флот на САЩ и го информира, че с помощта само на карта и махало може точно да определи местонахождението на всички американски подводници. Такова твърдение не е за пренебрегване и на 18 март същата година вицеадмирал Морис Е. Къртис изпраща на Камерън писмо, с което го кани да демонстрира уменията си в някоя военноморска база в Южна Калифорния.

Демонстрацията се състояла в присъствието на вицеадмирала и на редица други висши офицери от ВМС. Върн Камерън се навел над предоставената му голяма карта на Световния океан и с махалото си само за няколко минути локализирал всяка една от американските подводници. За всеобщо изумление (старателно прикривано зад замръзнали физиономии) и като допълнителна атракция за присъстващите Върн Камерън им посочил къде по света са разположени и подводниците на Съветския съюз.

Въпреки безспорния успех на демонстрацията Върн Камерън научил за реакцията на военните след години, когато поискал задграничен паспорт да посети Южна Африка. Паспортът му бил отказан, но Камерън разбрал причината. След демонстрацията пред вицеадмирал Къртис в ЦРУ се получил поверителен доклад за способностите му. ЦРУ го класирало като потенциален риск за сигурността на САЩ, който може да издаде важни военни тайни, и забранило пътуването му в чужбина.

Преди години моята близка Ж. Б. беше на гости при свои роднини в Мюнхен, Германия. Тя

ми разказа, че една вечер чули по телевизията новина, която разтревожила населението в един малък град близо до Мюнхен. От някаква научна лаборатория изпуснали зелена мамба — малка, но силно отровна змия. Всички усилия да я намерят се оказали напразни. Честите съобщения по радиото и телевизията за хода на търсенето направили съпричастни много хора и в други градове на страната. Хората в града, където била виновната лаборатория, се страхували да излязат на улиците. Създаде се масова психоза, подсилвана от явната безпомощност на полицията и местните власти да се справят с проблема. После дошло съобщението, че било взето решение да се потърси съдействието на един даузър за откриване на мамбата.

Махалото му свършило работа. Той го разходил върху картата на града и посочил точната улица и мястото, където може да се намери змията. Не след дълго телевизията информирала разтревожените зрители, че зелената мамба била открита на посоченото място и върната в лабораторията.

Третата ми история засяга Георги Атанасов, който през 1994 г. беше председател на Софийското дружество на радиестезистите. Беше много интересен човек и аз обичах да го посещавам, да сядам при него в кабинета и да присъствам на беседите му с хора, които, гонени от някаква нужда, идваха при този народен лечител за съвет и помощ. Спомням си един много притеснен мъж, който се оплака, че му откраднали колата. Георги Атанасов веднага го попита дали има снимка на автомобила. За щастие собственикът разполагаше с такава снимка и Георги Атанасов с помощта на махалото си пред очите ми и пред картата на България му каза, че колата е здрава, но боядисана и се намира в частен гараж в село близо до Чирпан.

Един ден той ме посрещна силно развълнуван, заведе ме у дома си и ми показа писмо от негов приятел в САЩ, карта на някакъв град и вестникарски изрезки. В писмото се разказваше за изчезнало момиче, дъщеря на свещеник. Предлагали награда 50 000 долара на онзи, който даде сведения за момичето и евентуално за откриването му.

- Не разбирам защо си толкова възбуден - казах аз.

- Как не разбираш? Не ти ли е ясно? Наградата е 50 хиляди долара! Ето, гледай тук! - Георги Атанасов разгърна картата на американския град и посочи една точка: - Това тук е парк. Момичето е било отвлечено, изнасилено и убито. Тялото му е скрито на това място. Искам да отида в САЩ, ще им намеря детето и ще взема наградата. Какво ще кажеш?

- Хубави намерения, но... ще получиш ли виза?

- Отказаха ми, но ще поискам среща с посланика. Ако и той откаже, ще им кажа какво мисля за тяхната демокрация.

Георги Атанасов не получи американска виза, охули американското посолство и реши да замине за Мексико. Някой му казал, че в 3000-километровата граница има дупки, през които може да се промъкне. Целта му беше да стигне до градчето, да посочи гроба на момичето и да вземе наградата. Опитах се да го разубедея, но той не ме послуша. Не знаеше чужд език, но гордо вдигна махалото си във въздуха с думите: „Това ми е езикът! Нито ще сбъркам пътя, нито ще хапна нещо, от което да се отровя.“

И го направи - замина за Мексико. Дострашало го обаче да си опита късмета през границата. Показа ми нови изрезки от вестници, които приятелят му изпратил до хотела в мексиканската столица. Хванали престъпника, който си признал и посочил мястото, където бил заровил жертвата си - на същото място, което Георги Атанасов бе отбелязал на картата. Съжаляваше, че са му попречили да вземе наградата, но все пак беше доволен от пътуването си. „Върнах се по-богат - каза ми той, - защото видях мексиканските пирамиди. И, знаеш ли, те също са лечебни като египетските и се различават по сила и предназначение една от друга...“

Това и аз можех да му кажа.

Разказах тези примери, за да илюстрирам какво представлява махалото, което с малко усилия може да се превърне в незаменим помощник, приятел и съветник. Във Франция, САЩ и много други страни то се използва широко от хиляди лекари и лечители, които във всекидневната си практика проверяват с него дали са поставили правилната диагноза или дали са предписали правилното лекарство. Хората са различни, лекарствата — много. Кое да се избере, какъв метод на лечение ще се окаже най-ефикасен? Коя билка или комбинация от билки е най-добра за определено заболяване при определен човек?

Не само в областта на медицината махалото намира широко приложение. Как да се реши даден проблем в работата, кой от кандидатите за вакантния пост да се предпочете, подходящ ли е партньорът за съпруг, или става само за любовник? На море ли да отида или на планина? Да вложа ли парите си в това предприятие, или да изчакам? Възможностите са безкрайни и най-важното: махалото е единственият съветник по всички въпроси, който не иска хонорар, не спазва работно време и има само едно изискване: да му се задават правилно въпросите. Отговорността за точността на отговорите е на подсъзнанието...

Като изключим волтметъра на Педро Ферис и Кристиан Сиругет, с който те установяват наличието на енергия в пирамидната конструкция, махалото е единственият инструмент, с който може да се „улови“ пирамидната енергия, да се направят изводи за интензивността ѝ. Естествено, този инструмент не върши работа в лаборатории и учените не го признават. Въпреки това те не могат да отрекат, нито да обяснят един прост експеримент. Той демонстрира не само наличието на енергия вътре и около пирамидния модел, но и над него. И най-важното: една загадъчна особеност, която трябва да се има предвид при практическото приложение на пирамидните модели.

В пирамидата и около нея махалото в ръката ни се върти положително, тоест по посока на часовниковата стрелка, но над върха ѝ (пирамидата трябва да бъде островърха) то променя посоката и тръгва обратно. Издигнато на една пирамидна височина, то пак се връща към положителното въртене, след още една височина отново настъпва промяна и т. н. По-нататък ще стане ясно защо тази промяна в енергията над пирамидата е от голямо значение.

Дон Аугусто прескочи гроба

Два пъти в моя живот пирамидата пожела да ми се представи в ролята на спасител. Първия път - когато още бях посланик в Мексико.

Преди да тръгнем за Мексико, дъщеря ми Ирена се оплакваше от болки в коленете. Приятели медици, един от които виден хирург, казваха, че под капачките на коленете си тя има някакви израстъци, за които имало само едно лечение - операция. Не се реших на такава брутална намеса, защото се страхувах, че при неуспех Ирена можеше да стане инвалид завинаги. След няколко години в Мексико коленете продължаваха да я болят.

Един ден разбрах с изненада, че вече пълнолетното ми момиче си имало малка тайна: освен че беше самотно, тъжно и пишеше „черни“ стихове, през всичките тези години бе страдало и от главоболие. Почти всеки ден, в училище, във Висшата школа по реставрация и музейно дело в Чурубуско, у дома... Не можех да повярвам на ушите си и изпаднах в тревога. Позвъних на бившия президент на Мексико Луис Ечеверия, с когото си останахме добри приятели, и споделих с него страховете си. Той ме изпрати в най-голямата болница при най-добрите специалисти, които разполагаха с най-модерната апаратура. Направиха пълни изследвания и стигнаха до заключение, че от медицинска гледна точка няма основания за това почти непрекъснато главоболие. Тогава се сетих за „доктора“ на умиращите от любопитство Педро Ферис. Той минаваше за най-големия специалист по НЛЮ, но се

занимаваше и с всякакви нормални и паранормални явления. Реших да го потърся за съвет.

Посетих Педро Ферис у дома му. Той беше як набит мъж с приятно излъчване, живи очи и, естествено, с тънки му стачки. Изслуша ме много внимателно, после стана, извади от библиотеката един екземпляр от книгата си (в съавторство с Кристиан Сиругет) „НЛО и археологията на Мексико" и ми я подаде. „Не знам дали ще помогне на дъщеря ти - каза ми той, - но идете на описания тук Теотон. Това е изкуствен хълм, който всъщност е древна пирамида. Прекарайте на върха му поне три часа и вижте дали ще има някакъв ефект. Мои приятели се почувстваха по-добре още на следващия ден."

В книгата този случай е описан подробно, но Педро прибави някои любопитни подробности. Един от приятелите му имал главоболие - минало му. Друг подобно на Ирена се оплаквал от болки в коленете. Болките изчезнали. На трети нещо станало с либидото и не давал мира на жена си...

Тръгнахме да търсим този Теотон с две коли и приятели. По препоръка на Педро Ферис поехме покрай вулкана Попокатепетл и се спуснахме от другата му страна по посока на Чолула. Движихме се бавно от жал за автомобилите, защото това едва ли можеше да се нарече път. По този път, но от океана към Теночтитлан (астекското име на столицата Мексико) преди векове пратениците на астекския император Монтесума са водели Ернан Кортес и конкистадорите му с тайната надежда, че те ще се откажат и ще се откажат. Но Кортес бил упорит мъж и водел кораби испанци. Такива се оказахме и ние - без коне, но с повече конски сили в автомобилите.

Намерихме загадъчния Теотон. Наистина приличаше на захлупено сомбреро върху равно поле. На върха му видяхме малкия параклис. Изкачихме стръмните склонове, разположихме се в сянката на порутената църквица, опънахме покривки и ги отрупахме с всичко, което носехме за ядене и пиене. Спретнахме си пикник по всички правила на изкуството. Аз единствен броях минутите наум. Бях решил, че дори да загърми и да завали, няма да мръднем от там, преди да изтекат тези три часа. Междувременно оглеждах и небето. Очаквах отнякъде да се появи ястреб или друга птичка и да видя дали наистина, както пише Педро Ферис, ще откаже да прелети над главите ни и ще направи остър завой. Около нас гъмжеше от буболечки и насекоми, които не се плашеха от това, че пълпят по пресечения връх на пирамида. Те бяха желана плячка за птичките, които обаче ни заобикаляха.

Трите часа минаха и нищо не се случи. Може би очаквах Ирена да скочи и да викне: „Здрава съм! Нищо не ме боли!" Успокоявах се с мисълта, че хубавите работи стават бавно.

До края на пребиваването ни в Мексико след това посещение на пирамидата Ирена повече не се оплака от главоболие. Минаха и болките в коленете ѝ. Вече нямаше да ни се налага да говорим за операция. Мен обаче след посещението на Теотон ме заболя кръстът. Бях се облегал на камък и настинах. Не се оплаквах - не бях тръгнал по пътя на Кортес, за да си пазя кръста.

Вторият случай, който ме накара сериозно да се вторача в пирамидите, беше 12 години след Теотон. През 1993 г. една фирма ми предложи да замина за Мексико и да направя маркетингово проучване за евентуални инвестиции. Изпълних задачата, но за съжаление с негативна препоръка, тъй като точно през тази година в Мексико възникнаха някои усложнения от икономически и етнически характер. Изпитах обаче истинско удоволствие, че отново посетих любими места и стари приятели. Видях се с бившите президенти Луис Ечеверия и Хосе Лопес Портильо, с бивши министри, хора на изкуството. Специално отидох в училището, където бяха учили моите близнаци Ирена и Юли (вече покойник). Седях около половин час на пейка пред двора на училището и все ми се струваше, че ще чуя гласовете и на моите деца. После се преместих и седнах на пейка в коридора недалеч от кабинета на директорката. Наблюдавах с влажни очи как се гонят децата, слушах като най-хубава музика виковете им и неволно се пренесох в миналото. Сантиментален човек съм и може би щях да

си тръгна, но в този момент вратата на кабинета се отвори и излезе директорката Ирма Сантиаго. Отначало тя ме отмина, после забави крачка и се обърна. По лицето ѝ се изписа изненада, сякаш виждаше призрак, а не бившия български посланик в Мексико. После... прегърнахме се и така, безмълвни и прегърнати, влязохме в кабинета ѝ.

Естествено, не можехме да се наприказваме. Тя имаше купища въпроси, аз бях зареден с два пъти повече. Но училището не беше най-подходящото място за разговори и спомени. Покани ме вечерта на гости, за да се видя със сестрите ѝ, с брат ѝ, с техните деца и с други роднини. И тъй като не пиша дневник, нито пътни бележки, прескачам приятните минути, за да мина към същественото. Ирма ми разказа, че баща ѝ дон Аугусто Сантиаго, който вече бе на 80 години, много би се зарадвал да ме види. Старият учител живееше в хубава къща в град Куернавака на около 70 км от столицата. От Ирма разбрах, че бил тежко болен - левкемия, злокачествена анемия или нещо подобно. Виело му се свят, падал. Налагало се често да му преливат кръв. Лекарите и близки нямали надежда, че ще оцелее. Ирма обаче ме изненада с твърдението си, че благодарение на една пирамида дон Аугусто бил вече напълно здрав и се готвел следващата година да замине за Египет. Искал да види с очите си пирамидите в Гиза.

- Матко ли са пирамидите в Мексико! - възкликнах аз.

- Той си мисли за Хеопсовата пирамида - каза Ирма. - Смята, че е оздравял благодарение на нея.

- А ти какво мислиш?

- Не знам... Нещо стана, откакто се затвори в една дървена пирамида.

- Какво говориш!

- По-добре е баща ми да ти разкаже всичко.

Куернавака е прекрасен град, в който царува една богиня - вечната пролет. Вали често, почти всеки ден, но топъл дъжд. Хората нямат проблеми със зимни дрехи и отопление. Пищната тропическа растителност парфюмира въздуха с аромата на огромни дървета цветя. Когато спряхме пред къщата на дон Аугусто и поех дълбоко дъх, си казах: „Да, тук може да се живее.“

Дон Аугусто ме посрещна с усмивка:

- Какво става при вас в Европа, сеньор ембахадор (господин посланик). Желязната завеса се вдигна, Берлинската стена падна, Съветският съюз рухна, пружината на социализма ли се оказа слаба?

- Счупи се, не издържа на напрежението - отговорих му. — Бих казал... не толкова на социализма... по-скоро пружината на тоталитарната система се счупи. Ще ставаме и ние нормални хора.

Дон Аугусто беше стар социалдемократ и се интересуваше защо историческият експеримент със социализма в Източна Европа завърши така безславно. Не можех да не поговоря с него на тази тема, но аз се интересувах от друго. Бързах да разбера как му е помогнала пирамидата да оздравее. След чаша портокалов сок и малко приказки на политически теми дон Аугусто каза весело:

- Бях си тръгнал. И вече бях свикнал с мисълта, че няма да ме има. Но един ден дойде да ме види мой приятел и ми донесе книгата „Силата на пирамидите“ от двамата испански автори Емилио Салас и Роман Кано. Още я имам и ако искаш, ще ти я подаря. Когато я прочетох, си казах: „Защо да не опитам?“ Повиках дърводелец и му поръчах да ми направи пирамида от дърво, без пирони, със строго определени размери. Викам му да я нагласи така, че едната ѝ страна, с входа, да гледа точно на север. И да е висока 180 см, за да не се навеждам вътре. Е, тази пирамида ми спаси живота. Сега ще ти я покажа.

Старият човек ме поведе към задния двор на къщата. Пирамидата беше колкото малка стаичка, леко повдигната на циментова основа. На северната ѝ страна бе изрязана врата, която дон Аугусто отвори. Вътре видях дървена маса и стол, сковани без пирони, радио, пластмасов бидон за вода и две саксии с цветя.

- В пирамидата прекарвах по няколко часа на ден -обясни ми дон Аугусто. - Бързо усетих, че се подобрявам. Изправях се и тръгнах, без да падам. Виждаш ли водата в бидона? Тя е голяма работа: не се разваля и е много полезна. Батериите на радиото почти цяла година не се изтощиха. И цветята вътре се развиват по-добре в сравнение със същите цветя в саксиите навън. Какво ще кажеш?

- Дон Аугусто — едва смогнах да промълвя. — Просто нямам думи! Това е невероятно!

- И ти като докторите. Те казваха на дъщерите ми, а едната също е лекарка, че е станало чудо и вече няма нужда да ми се прелива кръв.

- Мога ли да вляза вътре?

- Разбира се. Жалко, че не те боли глава. За 15 минути щеше да ти мине.

Следващото лято се обадох в Куернавака и научих, че дон Аугусто не си е у дома. Скитал някъде из Египет. И сега, през този юли на 1999 г., когато вече завърших книгата си, научих от Ирма, че баща ѝ е жив и добре, Господ здраве да му дава!

Един нов свят

В Куернавака, прекрачвайки прага на дървената пирамида в дома на дон Аугусто, аз влязох в един нов свят. Старият учител не можеше да ми обясни научно какви тайнствени сили се разпореждат вътре в тази геометрична форма, но беше доволен, че я има. И той, като Едисън за електричеството, е готов да каже: „Не знам какво е, но защо да не го използвам?“ Още в неговата дървена пирамида реших за себе си да потърся истината за силата ѝ. На следващия ден си накупих книги на английски и испански език. Дон Аугусто ми подари и книгата на двамата испански автори със специално посвещение. Тези книги ми обясниха, че през пирамидата на дон Аугусто съм попаднал в лабиринт от загадки. И откровено ще призная: наслаждавам се на пирамидите и на това, което те правят за мен, дори когато не мога да си обясня как го правят. Но със семплия си мозък не мога да си обясня как функционират и радиото, телевизорът, компютърът и много други уреди. По-важно ми е, ако след четири часа съм под пирамида се чувствам, сякаш съм спал осем часа. За мен пирамидата е като искрен приятел, помощник, защитник и убежище след напрегнат ден и умора. Ако се разболея и тя ми помогне по-бързо да се излекувам, тя ми е приятел. Ако прави всички тези добри неща, за които прочетох в книгите и които вече познавам и от собствен опит, тя не може да бъде друго освен приятел и невидим помощник у дома.

Различните автори и изследователи описват много области, в които е установено благотворно приложение на пирамидни модели, използвани в домашни или лабораторни условия. Ще се опитам да ги синтезирам в къси словесни блокчета, а читателят от тях ще може да си изгради мислено каквато иска пирамида: гладка, стъпаловидна или пресечена, египетска или мексиканска:

- Пирамидата забавя процеса на стареене, удължава нормалното функциониране на човешкия организъм.

- Пирамидата оказва общо благотворно влияние върху живия организъм.

- Пирамидата подобрява здравето, лекува или допринася за излекуването на болести, облекчава хронични страдания, ускорява зарастването на рани и изгорели места.

- Пирамидата подобрява психическото състояние и може да помогне за преодоляване на наркотичното пристрастяване.
- Болниците щяха да бъдат по-ефикасни, ако се строяха с формата на пирамиди.
- Лекарства, бинтове, памук и други санитарни материали, оставени в пирамида, удължават срока си на действие и увеличават своята целебна сила.
- Пирамидите успокояват нервното напрежение, подобряват концентрацията и допринасят за по-лесното усвояване на материала при учебните процеси.
- Пирамидата не само подобрява настроението и духа, но и се отразява активизиращо и на сексуалните желания.
- Пирамидата засилва ефекта от медитацията.
- Пирамидата пречиства и енергизира водата, превръща я в ефикасно лечебно и козметично средство.
- Пирамидата помага за неутрализиране на вредните нитрати в зеленчуците.
- Пирамидата подобрява качеството на хранителните продукти и напитките.
- Пирамидата неутрализира вредните вълни и излъчвания.
- Пирамидата удължава използването на ножчетата за бръснене.
- Пирамидата има приложение в земеделието и в производството на плодове и зеленчуци.

Бих могъл да продължа тази поредица и да кажа на ясновидците, че под пирамида по-добре ще ясновидстват, на лекарите - че по-добре ще лекуват, ако приемат пирамидата за свой асистент, на скърбящия и влюбения, че сънищата им ще бъдат по-живи и по-релефни...

След като нарисовах такава розова картина, предполагам, че у мнозина ще възникне законният въпрос: ако всички тези добрини, които прави пирамидата, са истински, защо официалната наука не ги признава, защо медиите не ги популяризират? На този въпрос ще отговаря с думите на Макс Тот и Грег Нилсен: „Ние смятаме, че днешните теоретици толкова са се загрижили за собствените си теории и са толкова заети да се защитават срещу каквото и да е предизвикателство, че са неспособни да се занимават с други хипотези, които може да са толкова добри, колкото и собствените им.“

Прави са Тот и Нилсен, но не само егоцентризмът и високомерието на част от учените (в тази област) са единствените причини за липсата на достатъчно интерес към практическото приложение на пирамидите. Може би липсва подходяща реклама. Разбира се, че липсва. За всеки продукт рекламата никога не е излишна. В случая обаче не може да се говори дали рекламата на пирамидите е достатъчна или не. По-сериозен проблем са антирекламата, псевдонаучните постановки или утвърдените клишета. Отворете, както направих, която искате енциклопедия, включително българската, и ще видите, че пирамидите там са си гробници на фараони в Египет и храмове или ритуални центрове в Америка. Кой учи децата ни в училище да знаят само това, което е утвърдено от някое министерство, и дори не им казва, че има и други мнения? Медиите като цяло популяризират същите научни „върхове“, макар че понякога се прокрадват отделни материали за други теории и сензации. Разказвах ми, че по американски телевизионен канал било излъчено предаване за пирамидите, водено от известен актьор. Не знам дали самият актьор вярва в това, което му е написано да прочете, но той несъмнено допринася за разпространението на фалшиви научни представи.

Само като вредни мога да окачествя и някои тези на автори от другия лагер. Опитите да се представя желаното за действително и особено оптимистичните и щедри описания за вълшебствата, които правят пирамидите, се превръщат в бумеранг. Разочарованията от големите очаквания не помагат за популяризирането на пирамидите. Крайните позиции никога не са били много здрави крепости. Изхвърлянията и заблуждаващите твърдения могат

да имат само временен, но никога траен ефект. Затова моите читатели ще направят добре, ако наред с ползването на пирамида се захванат и с експерименти. Да се опитат да повторят чужди постижения за по-голяма сигурност, за лично удовлетворение и удоволствие.

Във връзка с казаното по-горе ще дам следния пример: През 1998 г. в българския вестник „Труд“ бе публикувана любопитна статия под заглавие „Русия е полигон за загадъчни опити с огромни пирамиди“. В нея се съобщава, че московското предприятие „Гидромедприбор“ строи близо до градчето Осташково, Волгоградска област, 22-метрова пирамида от стъклопласт. В строеж били още 15-ина пирамиди из Централна Русия. Генералният директор на предприятието Александър Голод обещавал на хората, живеещи в близост до тези конструкции, че ще бъдат завинаги избавени от престъпността и епидемиите, от земетресения и нещастни случаи, от рака, СПИН, наркоманията и алкохолизма. Продължителността на живота щяла да се увеличи на сто и повече години. Голод още твърдял, че водата в горното течение на Волга щяла да стане по-чиста.

Ето един типичен пример на изхвърляне, на самоуверени твърдения, които могат да имат само обратен ефект. Но в същата статия има и нещо друго, което не мога да подмина. В нея се цитира предупреждението на руския академик Р. Авраменко от Института по експериментална физика, според когото такива пирамиди трябва да се строят много предпазливо, тъй като ефектът от тях бил непредсказуем.

По света има стотици и хиляди пирамиди, останали от древността, за тях са написани и стотици книги, които разказват за много мистерии. Аз ще посоча само една: досега никой не е установил под никаква форма отрицателно въздействие на пирамида върху човек. Затова предупреждението на академик Авраменко звучи странно и необосновано. Ако той е установил някакъв негативен ефект на пирамидите, защо не излезе с научна статия, в която да докаже своето твърдение. Ще се намерят автори и специалисти, които да му отговорят.

Тайнствената сила

В двора на моята къща на село има два внушителни мравуняка, които страшно ми напомнят конусовидната пирамида в Куикуилко. Живеят си спокойно хилядите мравки в тези две солидни конструкции и нехаят за дъждове и снегове. Вероятно вътре им е топло, когато навън е студено, и хладно, когато е топло. Кой ги е научил да се правят на хора от човешкия дъвен свят, да градят пирамиди като куполи на църква, вместо да окупираят цепнатини и дупки в скалите и земята, както правят много други животинки?

Казват, че и гърците имали пирамиди. Аз лично не съм ги виждал, макар че няколко пъти съм посещавал Гърция. Очевидно и самите гърци не им обръщат внимание - старините, паметниците и легендите на собствената им древна култура са предостатъчни и специалистите им не се разсейват с други неща. И все пак... описани са пирамидни форми и в Гърция, построени със строго определена цел: да „хващат“ вода. Изглежда, че това е било предназначението на 13 пирамидни структури в околностите на Теодосия, датирани от V в. пр. н. е. Според автора Бил Дитрих пирамидите са високи средно около 13 м и са разположени по хълмовете около града. С преминаването на вятъра през купчината камъни дневните цикли на повишение и понижение на температурите предизвиквали кондензиране на влагата, която се стичала надолу и била улавяна в мрежа от глинени тръби. Един археолог изчислил, че дневното количество вода, получавано от пирамида, възлиза на повече от 65 000 л вода. Бил Дитрих добавя шеговито, че може би наблюдателните гърци в древността са забелязали с какво се занимават някои мишлета в Сахара: те правят свои „пирамиди“ в пясъците на пустинята, трупат камъчета на купчини и сутринта облизват насъбралата се по тях влага.

Много неща в Тиуанако - древния град на високото плато в Боливия недалеч от езерото

Титикака, смайват едновременно учени и аматьори, специалисти и обикновени туристи. Какъв е този странен монолит, наречен Врата на Слънцето, на който е изобразен някакъв „плачещ бог“, чиито сълзи представляват малки пуми? Или онази огромна стена, на която като на изложбено пано са изваяни човешки глави? Нито една не прилича на друга, но всички заедно дават пълна картина на земните раси? Откъде местните скулптори са имали представа за различните човешки черти на лицето и главата? На какви хора е било необходимо да строят огромния храм, наречен Каласасайа, и друг храм, но с по-различен план наблизко - в Пума Пункту? И внушителната могила пирамида Акапана с размери при основите 182x128 мис височина 15 м. На нея е била отредена задачата да събира дъждовната вода, да я вкарва в каменна мрежа и по специален канал да я отвежда в река Тиуанако и от там - в езерото Титикака. Дъжд на това негостоприемно и неплодно място рядко вали, но и да вали, защо е била изградена такава сложна дренажна система само за пирамидата, но не и за храмовете? Заради този пропуск ли се е разплакало божеството от Вратата на Слънцето? Не е ли ясно, че ако нещо има нужда от дренажна система, то не е пирамидата, а храмовете и другите постройки? Остава единствено да предположим, че тази система не е била предназначена да събира дъждовната вода, а да произвежда вода. Вероятно древните са познавали това свойство на пирамидната форма, изградена от камъни, която по някакъв начин кондензира влагата и я превръща във вода.

Древните индианци в Мексико са строили не само големи, но и много пирамиди на едно място. В един от първите градове на майте например - Исамал, по данни на Диего де Ланда имало 11 или 12 пирамиди. Очевидно струпането на толкова пирамиди на едно и също място не може да бъде случайно. Главното им предназначение е да се подобрят екологичните условия на града или дори на целия район. Първи на тази функция на пирамидите обръщат внимание Педро Ферис и Кристиан Сиругет.

Египетските пирамиди в Гиза са били с гладки стени. Така поне се предполага, защото няма древно описание, какво точно е представлявал външният вид на тези пирамиди. С това искам да кажа, че по тях не е имало стълбища, по които хора да се изкачват към площадката на върха. В Мексико е обратното - стълбищата и по стъпаловидните пирамиди ясно говорят, че на пресечения връх са ходели хора за ритуална церемония, за молитва, може би дори само за обикновен престой. Дълбоко съм убеден, че древните хора са познавали енергията, тайнствената сила и благотворното влияние на пирамидата. Мога да се подпиша с две ръце под следните думи на изследователите и авторите Бил Керел и Кейти Гогин: „Въпреки нашите години на изследвания ние първи ще признаем, че все още не знаем със сигурност каква е тази енергия и откъде идва. Колко безсмислено е тогава да се занимаваме с караници, коя теория е права и коя крива.

Но извън и най-малкото съмнение ние доказахме на себе си и на стотици свидетели, че пирамидната енергия съществува и че има много полезни приложения. Най-хубавото от всичко е, че тези приложения са абсолютно безплатни и източникът на енергия никога не спира."

Каква е тази енергия, която се вихри в пирамидната форма и която традиционните учени обявяват за имагинерна? Тя не може да се види, не може да се улови от познатите прибори и апарати, но все пак по някакъв начин задържа гниенето на поставени в нея продукти, изсушава месо и плодове, отразява се благотворно на здравето. Махалото, което не влиза в списъка на признатите научни прибори, но е вършело работа и в древността, ясно демонстрира наличието на различни силови полета във, около и над пирамидата. Ферис и Сиругет доказаха, че с обикновен волтметър се установяват теоретически невъзможни изменения във волтажа на батериите: когато измерването се извършва на пирамида, волтажът е по-висок. Очевидно в случая става дума за непознат на физиката вид енергия и следователно може да се нарече парафизическа. Тази енергия обаче е била известна в древността под името прана. За нея свами Вивеканда казва: „Прана е онова, което се проявява като движение, прана е онова, което се проявява като гравитация. Прана е онова,

което се проявява в действията на тялото като ток по нервната система, като сила на мисълта. От мисълта до най-грубата физическа сила, всичко е само проява на прана."

Пирамидата е онази геометрична форма, която е способна да улавя земните и космическите енергии и да ги обединява в една. Някои автори ги сравняват с едновременни удари върху два клавиша на пианото. Това са два различни тона, които произвеждат трети тон, различен, но произведен на първоначалните два. Пирамидите обаче не са само сред пясъците на Египет или в джунглите на Месоамерика. Те са вече и в нашите домове, дворове и градини. Те влизат в контакт с биополето на човека, което също е енергия. Това биополе взаимодейства с енергията в пирамидата и в резултат се получава взаимно влияние. Затова можем да приемем, че в пирамидата съществува още неидентифицирана и още научно непризната енергия, която заплита като в мрежа трите вида енергии: земна, космическа и биоенергията на човека. Взаимодействието им в пирамидата оказва благоприятно въздействие върху живите организми. Продукти от всякакъв вид, оставени в пирамида за по-кратък или по-дълъг срок, започват да се мумифицират, тоест да се изсушават, като при това запазват в голяма степен качествата си. При живата материя - животни и растения - не протича процес на мумификация. Пирамидната енергия само помага за запазване на жизнеността и забавя стареенето. Може да се каже, че с въздействието си върху биополето на живия организъм тя помага за регулирането на функциите в организма и засилва оздравителните процеси. Това обяснява защо жив човек в пирамидата се чувства отлично, освободен от напрежението и околния шум, докато отрязан крайник веднага започва да се мумифицира. Същото се отнася за животните и растенията. Опити в продължение на години са доказали извън всякакво съмнение, че процес на дехидратация настъпва, когато жива част се откъсне от жизнения ѝ източник - например ампутирай крайник на животно, отрязан клон или плод от дърво. Разбира се, този процес не е светкавичен и изисква известно време. Аз съм го проверявал многократно и бих приканил читателя да направи същото.

За експеримента са необходими две здрави ябълки и пирамида от картон с височина 10 или 15 см. Пирамидата се поставя на такова място в стаята, че да бъде далеч от силен източник на топлинна или електрическа енергия. Едната ябълка влиза под пирамидата, която след това внимателно се ориентира с компас по посока север-юг. Другата ябълка се оставя някъде из стаята, но пак на място с минимално външно влияние. След седмици и месеци с изненада ще установите, че ябълката под пирамидата, макар и малко позасъхнала, е здрава и с напълно запазени вкусови качества. Контролната ябълка отвън най-често започва да показва признаци на загиване.

Испанските автори Салас и Кано посочват, че едно от най-досадните явления, когато се работи с пирамида, е непостоянството на получаваните резултати въпреки наличието на еднакви условия. Възможни са всякакви обяснения, включително промени в метеорологичните фактори, магнитни влияния, вариране в земните и космическите енергийни полета. Но както вече изтъкнах, в пирамидната енергия се включва още един компонент - биоенергията на човека. Двамата испанци имат право, когато заключават: при провеждането на експеримент с пирамиди от двама изследователи едновременно и при напълно идентични условия разликите в получените резултати се дължат единствено на фактор, който е индивидуален и неповторим - биополето на човека.

В душата на всеки човек спи по един бог, който се пробужда под въздействието на тайнствената сила или на енергията в пирамидата. Това по същество е есенцията на египетската „Книга на мъртвите" или „Папирусът на Ани". Този бог, какъвто и символ да са имали предвид древните египтяни, се събужда в пирамидата, но не за да напусне завинаги мъртво тяло. Ако приемем, че в пирамидата се е извършвала само имитация на смърт, то събуденият бог най-вероятно е придружавал душата през вратата на отвъдното в полета ѝ из небесата. Независимо какво обяснение ще дадем на този „бог", безспорно е, че древните египтяни са знаели за съществуването на пирамидната енергия. В наше време, както отбелязват Тот и Нилсен, мистиците не вярват, че пирамидната форма може да пробуди

спящи богове, но „мнозина чувстват, че психическите сили се стимулират или се повишават с използването на домашни пирамиди като място за медитация. Явно медиуми, които използват пирамиди по този начин, постигат по-бързо изменено състояние на съзнанието, отколкото по друг начин. Те твърдят, че силите на пирамидата действат най-добре, когато са в седнало положение или легнали по очи по линията север-юг."

Двамата автори посочват също, че в опита на различни медиуми съществуват различия. Някои съобщават за получени видения или отговори на поставени въпроси (или и двете), когато са в пирамидата. Други чувстват само ведрост и сливане с космическите сили, докато са в пирамидата, а духовни импулси и психични възприятия се проявяват после. Много медиуми според думите на Тот и Нилсен вярват, че в пирамидата съществуват мощни енергийни сили, които при медитиране разчистват блокирани психически коридори.

Директорът на Лабораторията за екстрасенсорни проучвания в Лос Анджелис Ал Манинг смята, че пирамидната форма функционира като геометричен усилвател, който увеличава силата на молитвата или подпомага духовната молба на един вярващ човек.

Съзнавам, че, пишейки тези редове, стъпвам по несигурната и често критикувана пътека на парапсихологията и паранормалните явления. В тази област влизат и такива теми, като смърт, живот след живота, прераждане, видения и пр. Много от явленията са свързани с чувствата, с преживяванията, в крайна сметка с биоенергията, която влияе на пирамидната енергия и на свой ред изпитва нейното влияние. Явно в организма на някои хора, надарени или белязани от природата, съществуват паранормални, изключителни и висши и в същото време идващи отвън сили.

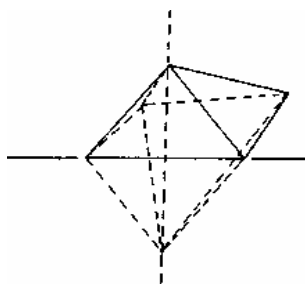
За илюстрация ще дам само един пример: На световния конгрес по парапсихология в Барселона през 1977 г. проф. Дж. Б. Хастед от университета в Единбург разказва за едно дете, което огъвало метални предмети. Професорът изчислил, че за да направи това, момчето трябва да упражни налягане, равняващо се на 5 т, върху повърхността на металите. Откъде тази сила в едно малко дете?

Обърнахте ли внимание на думите на Ал Манинг, че пирамидната форма увеличава силата на молитвата? В подкрепа на тезата му ще посоча за пример пирамидите в Мексико и в други страни на Американския континент. Те винаги са пресечени на върха и със стъпала за изкачване. Трябва да сме много наивни, за да вярваме, че майте са строили своите пирамиди с храмове на върха само за да изкарат въздуха от дробовете на своите жреци. Истината е, че само там, на върха, молитвите им увеличават силата си. В този смисъл пресечените пирамиди изпълняват функцията на усилватели, на високоговорители, предаватели и приематели.

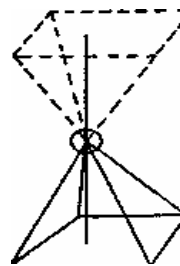
Защо казвам САМО ТАМ, НА ВЪРХА НА ПИРАМИДАТА, ще поясня след малко. Сега искам да направя малък паралел между пирамидата и храма. Установено е, че енергия, подобна на пирамидната, макар и в по-малка степен, има и в други геометрични форми, като конуса и купола. Аз не съм религиозен, но от собствен опит знам, че когато съм уморен, тъжен, с лека форма на депресия, не отминавам, ако срещна църква по пътя си. Влизам вътре, запалвам свещ и заставам точно под върха на купола. Това е все едно че съм под високо окачена пирамида. Достатъчни са ми 15-20 минути, за да усетя промяната, как се връщат силите, бодростта. Бих препоръчал на всеки, който не разполага с домашна пирамида, но има проблеми със здравето си, да прекарва по половин час в храм с голям централен купол. Уверен съм, че много скоро ще почувства промяна към по-добро.

Двамата американски автори Макс Тот и Грег Нил-сен, позовавайки се на Нютън, подчертават мисълта, че на всяко действие има противодействие. А физиката учи, че там, където има позитивен заряд на определено разстояние над земята, на обратното място под земята ще има съответен негативен заряд. Такъв е законът за баланса във Вселената, който им дава основание да потърсят балансираната отразена пирамида под земята (фиг. 1), която

те наричат антидеструктивна за разлика от пирамидата над земята (фиг. 2),

Фиг. 1

Фиг. 2

която назовават деструктивна. В чертеж те изобразяват пирамидата и нейния отразен, обърнат образ, наречени съответно конструктивна и антиконструктивна пирамида. След дълги разсъждения върху времето, ядрената енергия и плазмата стигат до пожеланието: „Едно пълно и подробно изучаване на Голямата пирамида от компетентни учени, които да имат предвид био-плазмата, може да помогне за хвърлянето на повече светлина върху нашето невежество.“

Нямам намерение да завличам моите читатели в обсъждането на такива теории и хипотези, колкото и интересни да са, защото целта на книгата ми е друга. Но ще изразя веднага моето удивление, че двамата уважавани автори използват в чертежите си една идеална пирамида, а не нормална, тоест пресечена. Ако бяха нарисували пресечена пирамида, то и нейните проекции под земята и над върха ѝ щяха да са доста различни.

Има и друго. Двамата автори не поясняват какво става с тази балансираща проекция под земята, когато пирамидата е издигната например на метър над леглото. Нали стените ѝ могат да се продължат мислено към земята и по този начин малката пирамида се превръща в нещо като пирамидон на голямата мислена пирамида?

Същото може да се каже и за проекцията от върха на пирамидата. Движението на махалото се изменя след всяка пирамидна височина. За да се върти махалото по посока на часовниковата стрелка, мислената пирамида над огледалния образ пак ли е копие на действителната пирамида? Смятам въпроса за мисленото продължение на пирамидата за много важен. Първо, защото то обяснява благотворното въздействие на пирамидната енергия върху значително по-голяма площ, отколкото са нейните размери, и, второ, защото се хвърля светлина върху пространството непосредствено над пресечената пирамида.

Веднага искам да обърна внимание, че балансиращият и обърнат образ на пирамидата над връхния камък и под земята създават поле с неблагоприятно въздействие. Това трябва винаги да се има предвид, когато пирамида се използва в градина, за растения върху земя. Опитът на много изследователи показва, че там, където пирамида е стояла дълго време, почвата е като „облъчена“ и става негодна за продължителен период. Когато обаче пирамидата е издигната над земята, мисленото ѝ продължение има благотворно въздействие.

Американските изследователи Шул и Петит провеждат много важен според мен експеримент за изучаване на пирамидната енергия. Целта им е да установят дали има разлика в развитието на растенията в зависимост от мястото в пирамидата. По същество това означава да се установи дали енергията е еднаква по сила из цялата пирамида.

За експеримента си Шул и Петит подбират покълнали слънчогледови семена с еднакъв размер - 9 мм. Поставят ги в пластмасови саксии с обикновена пръст и ги разполагат в пирамида с височина 180 см, както е показано на чертежа (фиг. 3). На растенията се осигурява хомогенна температура чрез вентилатори, инсталирани на 3 м от всяка пирамидна стена. На върха се отваря процеп от 25 см за проветряване. Всяка семка при посевка-та ѝ получава по 5 г вода и след това всекидневно точно в 8 часа - същото количество вода за цялото време на експеримента. Те регистрират следния ръст на растенията според

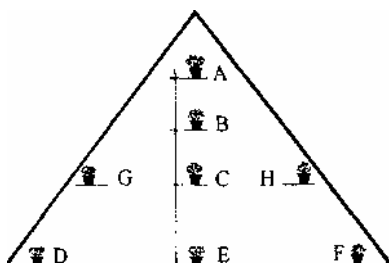

местоположението им (в мм):

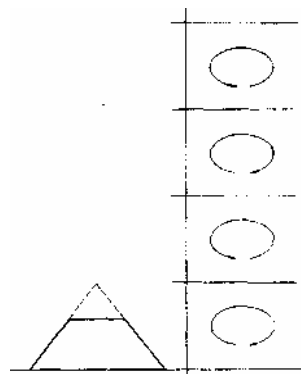
<u>Начало</u>	<u>Ден 1</u>	<u>Ден 2</u>	<u>Ден 3</u>	<u>Ден 4</u>	<u>Ден 5</u>
A=9	37	60	103	141	184
B=9	24	25	29	48	63
C=9	33	35	48	56	81
D=9	24	25	27	35	51
E=9	25	27	30	35	48
F=9	14	19	29	32	48
G=9	11	32	44	54	73
H=9	13	16	30	63	78

От експеримента си Шул и Петит вадят следното заключение: Най-доброто място в пирамидата е не царската камера (С), а най-високата точка под върха (А). Този факт сигурно е бил известен на древните май. Те са разбирали, че мястото в пирамидата под върха, където енергията е най-силна, практически е неизползваемо, защото е прекалено ограничено и труднодостъпно. На някои от неуморните им богове вероятно му е дошло на ум да пресече пирамидата и така да остави най-силното енергийно поле извън нея, тоест да го направи леснодостъпно.

Реших да проверя дали има хляб в това предположение. За експеримента ми бяха необходими картонена пирамида с височина 20 см и махало. Провисих го до пирамидата и то се завъртя според очакванията по посока на часовниковата стрелка. След това го преместих бавно към върха, без да спирам движението му. Известно време махалото продължи да се върти по инерция, после започна да замира и промени посоката си — обратно на часовниковата стрелка. Така и трябваше да бъде: пирамидата бе идеална геометрична форма с остър връх и махалото по вертикална линия като по закон променяше посоката на въртене на всеки 20 см. Втората част на експеримента налагаше пирамидата да се пресече. Отрязвах 7 см от нея под върха и си направих две пирамиди: едната с височина 13 см - пресечена, и другата - 7 см. Провисих махалото над пресечената пирамида и то продължи да се върти по посока на часовниковата стрелка така, сякаш беше вътре в пирамидата. Продължих да го издигам бавно нагоре и то промени посоката си едва след 7 см, тоест над предполагаемия пирамиден връх (фиг. 4).

Фиг. 3

Фиг. 4

Нямаше никакво съмнение: пресеченият връх на пирамидите в Мексико е мястото с най-мощно енергийно излъчване! Значи пирамидите са строени с пресечена форма умишлено, с чисто практически цели! Нямах търпение да проверя това явление чрез повторение на експеримента от други. Помолих двама познати радиестезисти - Кузман Чупаров и Еди Николов, да направят същото като мен - с картонена пирамида, която после пресякоха под върха. За тяхна изненада получи се същият резултат. Пресякохме същата картонена пирамида още на две места: при равнището на Царската камера и по средата между нея и основата. И в двата случая махалото отчиташе наличието на енергия.

Сега вече можем да си обясня защо толкова много постройки в археологическите центрове из Мексико са издигнати върху основи под наклон, сякаш са били предназначени за строеж на пирамида. Древните са имали сериозни основания за това - върху такива основи постройките са по-хигиенични и по-здравословни.

Видове домашни пирамиди

Пирамидната форма все повече навлиза в живота, в бита на хората. В някои страни се използват пирамидни опаковки за хранителни продукти. Опитът на производителите показва, че в пирамидата тези продукти не само запазват качествата и вида си, но и се съхраняват по-дълго време и придобиват по-добър вкус. На много места във формата на пирамида се строят сгради за складове, за спорт, рехабилитация, църкви, жилища и дори... банки. Убеден съм, че ще дойде време, когато пирамидните конструкции в основите ще се възприемат навсякъде като предимство за всяка нова сграда. Във връзка с това смятам, че си заслужава архитекти и строителни инженери да изучават културните центрове в Мексико и евентуално в други райони на Месоамерика и Перу. Може би в тях ще намерят примери и идеи, които ще дадат тласък за развитие на строителството и архитектурата, опиращо се на древното минало.

Домашните приложения на пирамидите са необхватни, многообразни и вълнуващи, защото от обикновен потребител всеки собственик на пирамида се превръща в изследовател, експериментатор и "пациент" на Педро Ферис - човек, който си умира от любопитство.

Веднъж мой близък ме помоли да му направя пирамида, която да постави над леглото си. Изпълних молбата му и след няколко дни той ми каза:

- Нищо! Не действа!

- Как не действа? - възкликнах. - Какво трябва да прави, за да действа?

- Не знам, но... Нищо не усещам.

След няколко месеца реакцията му беше по-различна:

- Знаеш ли... не че усещам нещо, но имам особено чувство. Спя по-добре, помня сънищата

си, събуждам се по-рано, но отпочинал и бодър. Под пирамидата имам и усещането за... по-голяма сигурност, сякаш тя ме пази от нещо... А ако се разболея?...

Продължението на разговора обаче не е за тази глава. Исках само да подчертая, че моят близък ми изигра етюд върху старата пословица за апетита, който идва с яденето. Сега за него пирамидата е неделима част от домашната мебелировка, комбиниран кухненски уред, средство за превантивна медицина, хоби за вълнуващо експериментирание. Разбира се, всичко това не може да се очаква от една-единствена пирамида. И той като един друг мой приятел има няколко, с различни размери и дори с различни цветове. Този факт може би подсказва, че пирамидите са еднакви, но имат само различни размери и цветове. Не е точно така. Аз имам предвид нещо повече - различни видове пирамиди и различни видове и форми. Не е все едно дали ще разположиш една пирамида в двора си, или ще я окачиш над леглото си. Както не е все едно дали ще я поставиш над или под леглото. Основното, което веднага искам да подчертая, е, че всеки трябва да има своя лична пирамида - поне една, но по-добре няколко. Пирамидите ще ви изненадат: те не искат храна, не горят бензин, не харчат електричество, дори данъци все още не се плащат за тях. И над всичко - те са изключително верен приятел.

В много страни по света се произвеждат и се продават пирамиди, направени според пропорциите на Голямата пирамида в Гиза. Всички признати и водещи автори пирамидолози посочват и препоръчват как сами да си направим модел на Хеопсовата пирамида, но никой, доколкото ми е известно, не се занимава с пресечените пирамиди. Всъщност те произвеждат или препоръчват използването на копие от пирамида, каквато не съществува: Хеопсовата пирамида не е идеалната пирамидна форма, защото също е пресечена и няма пирамидон. Аз ще се опитам да поправам този недостатък, но не защото смятам, че единият вид пирамида е по-добър от другия. Съображенията ми са, че в някои отношения пресечените пирамиди са по-функционални и по-ефикасни.

За да бъде една домашна пирамида модел на Голямата пирамида, тя трябва да има квадратна основа, четири еднакви триъгълни стени, които да са наклонени към основата под ъгъл $51^{\circ}51'14,3''$. За този ъгъл не трябва да сме много придирчиви, защото много учени го определят различно, някои дори го закръглят на 52° градуса. Затова съм склонен да посоча един толеранс от 50 до 54° на наклона. Добри резултати са били постигнати и с по-стръмни пирамиди и те налагат въпроса: защо да ги отхвърляме, когато ги е имало в древността? Ще приключа този въпрос с такъв съвет: не се занимавайте с ъгъла на наклона. Ако са спазени пропорциите на основата и страните на триъгълниците, то съединяването на четирите триъгълни върха автоматично ще образува и желанния ъгъл на наклона.

В началото, когато в някои европейски страни и САЩ започва използването на пирамидата в домашни условия, се смяташе, че тя трябва непременно да бъде с плътни, или с покрити страни. По-късно обаче при опити с различни модели и размери се установява, че добри резултати се получават и с открити пирамиди, тоест с наличието само на пирамидни рамки, но отново в пропорционални размери и съответния наклон. Изследователите научават също, че за да действа, една пирамида трябва да бъде пълна, завършена: да има четири страни и основа. Ако липсва само една част - няма пирамида, няма резултати. В случаите, когато пирамидите са покрити, долният ръб служи за основа.

Нормално е покритите пирамиди да са по-скъпи поради повечето материали, използвани за направата им. Невъзможно е да се твърди с абсолютна сигурност, че откритите пирамиди имат същите показатели и ефективност като покритите, тъй като няма уреди за измерване и сравняване на излъчваната енергия. Махалото установява само има ли, или няма такава енергия. Въпреки това известно потвърждение може да се получи по околел път. Мозъчни вълни на медиуми са измервани с медицинска апаратура. Регистрирани са по-високи показатели на мозъчно излъчване без значение, дали пирамидата е открита или покрита. Според Бил Керел и Кейти Гогин пълният дизайн на пирамидата създава собствено "енергийно покритие", което действа по същия начин като електрическото поле: то "пътува"

не през жицата, а около нея, в кръгова посока. Ако се пропусне някоя част от този дизайн - например липсва основата или някоя от страните, нарушава се енергийната мрежа и пирамидата престава да функционира.

Някои автори препоръчват на върха на отворените пирамиди да се поставя малка пирамида от мед. Експериментите показвали засилване на мозъчните вълни при измерване с медицинска апаратура. Същите резултати се получавали и при растения и животни, но никакво изменение не е регистрирано при храни и неорганични субстанции. Изводът е, че добавената медна пирамида оказва влияние само върху живата материя. Други автори предупреждават, че понякога медта предизвиква отрицателни ефекти и състояния на по-голяма раздразнителност. В Голямата пирамида, а и във всички други пирамиди не са използвани метали, макар че медта е била позната както в Египет, така и в Месоамерика. Аз по принцип се отнасям с много големи резерви към използването на метали и затова бих препоръчал: когато решите да си направите отворена пирамида от осем елемента - четири за основата и четири рамена, на върха, където е пирамидонът, може да поставите малка затворена (покрита) пирамида от картон или непрозрачна пластмаса. Това не е задължително, но несъмнено ще укрепи дизайна и евентуално енергийното поле.

Въпреки че се противопоставям на металите и всякакви метални сплави, принуден съм да направя известни отстъпки само на алуминия. Този метал се държи по много странен начин. Американците Шул и Петит в своите опити със слънчогледови семена забелязали, че малко парче алуминий, поставено в пирамидата, отначало е задържал развитието на растенията, сякаш е поглъщал пирамидната енергия. След около две седмици обаче този задържащ ефект е изчезнал. За да проверят дали алуминият е виновен, Шул и Петит направили такъв опит: оставили за покълване няколко слънчогледови семена в чинийка с алуминиева пластинка и други семена - в подобна чинийка, но без алуминиева пластинка. След четири дни семките в първата чинийка още не били покарали, докато в другата кълновете се били показали още на втория ден. Няма следователно никакво съмнение, че алуминият като метал играе такава задържаща роля.

Емилио Салас и Роман Кано откриват и други особености на алуминия. Металът, без да е бил подлаган на енергизиране в пирамида, забавя развитието на растенията, но след 15-дневен престой в пирамида променя поведението си: ускорява покълването на семената и развитието на растенията. Двамата испанци обръщат внимание и на още един многозначителен факт. Известно е, че домакините увиват хранителните продукти в алуминиево фолио, за да се запазят по-продължително време. Това се прави не защото алуминият предотвратява изсушаването на продуктите (в пластмасови торби те не се изсушават, а се развалят), а защото ги предпазва от разваляне. Причината явно е в способността на алуминия да абсорбира някаква енергия, която благоприятства за развитието на ензими и бактерии, предизвикващи гниене в хранителните продукти. Това действие обаче е противоположно на пирамидата: тя активизира ензимите, добавяйки енергия, докато алуминият ги парализира, неутрализирайки енергията. Салас и Кано смятат, че само така може да се обясни поведението на алуминия в пирамидата, задържащото му въздействие върху растенията и консервиращото му влияние върху храните. Те допускат, че алуминият в пирамидата абсорбира енергия в продължение на 15 дни, след което настъпва период на свръхнасищане, на излъчване на тази енергия. По този начин алуминият след 15-дневен престой в пирамидата се превръща в неин заместител, в източник на пирамидна енергия и може да се използва за всякакви цели, включително лечебни. Не бива обаче да се забравя, че след продължително откъсване от пирамидата или преместването ѝ на друго място необходим е нов процес на "зареждане", нови 15 дни и пр.

Изследователи на пирамидна енергия изтъкват също, че не само алуминият, а и всички други метали притежават качеството да поглъщат и да неутрализират енергия. Затова при експерименти с модели на пирамида при престой във или под пирамида съветвам да не се допускат в близост метални предмети и прибори, като ножове, вилици лъжици, ключове,

часовници, украшения и др.

От какви материали?

Да речем, че решите да построите пирамида в двора на къщата си. Нещо като допълнителна постройка за склад или беседка. Веднага възниква двоумението: как да се строи, като не могат да се използват железни или други метални елементи, гвоздеи, ключалки и т. н. Мисля, че такива кахъри са неуместни, тъй като планираният строеж ще бъде на постоянно място и следователно няма да се премества. Свойствата на алуминия, а и на други метали да абсорбират пирамидната енергия до насищане важи и за този вид строежи. Виждал съм в мексиканската столица висока сграда с пирамидна форма. Тя е строена с метали и не знам някой да се оплаква. Все пак необходимо е да се има предвид, че металите като енергийни проводници могат не само да абсорбират енергия, но и да я отвеждат и неутрализират. Затова древните пирамиди са правени от камъни и непечени тухли, които не са проводници на енергия. Ако аз реша да си строя пирамида в двора, изключение ще направя само за алуминия. Що се отнася до малките пирамиди за домашно ползване, от които ще искате да ви пазят от разболяване, в които ще спите, които децата ви ще използват за игри в двора и в които ще държите продукти или вода, за тях съм категоричен: никакви метали!

Мисля, че достатъчно ясно се изразих: никакви метали или метални сплави за направа на пирамиди, особено такива, които ще се използват за здраве. Налага се тогава въпросът: от какъв материал да си направим пирамида? Отговорът е лесен: от всякакъв материал, който не е енергиен проводник. Много автори поставят условието материалът да е изцяло хомогенен: например картон, но не и велпапе, дърво, но не и шперплат, пластмаса, но не и стиропор. Салас и Кано обаче поддържат принципа, че ефикасността на пирамидата зависи не толкова от хомогенността на материала, колкото от формата. Те отбелязват, че са използвали в експериментите си "нехомогенни" материали, както и брезент с добри резултати.

Във връзка с материалите за домашните пирамиди стои и въпросът за покритието им. Ако се използват открити пирамиди, тогава няма проблем. Проблемът възниква, когато решите пирамидите да бъдат с покрити стени. Тогава трябва да се избира какви да са тези стени, как да са оцветени, прозрачни ли да са или матови? Тук стигаме до едно предупреждение, основаващо се на проучванията на американската космическа агенция НАСА. То несъмнено е важно, защото се цитира от повечето сериозни автори.

Учените от НАСА, които непрекъснато наблюдават здравословното състояние на своите астронавти, са забелязали, че положителните и отрицателните йони се отразяват на физическото и умственото състояние на хората. По-точно казано, положителните йони влияят на човешкия организъм отрицателно и предизвикват депресиращ ефект, докато отрицателните се отразяват положително и имат благотворно действие.

Както е известно, йоните са атмосферни атоми и молекули, които под действието на електричеството загубват или си прибавят един електрон. Тези йонизирани въздушни частици се образуват в резултат от радиация, от космически лъчи, електрически заряди, ултравиолетова светлина и трифрикционно електричество. По време на космическите полети астронавтите са заобиколени с електрически уреди, които влияят върху йонния баланс в космическия кораб. Учените от НАСА не са пропуснали и още един знаменателен факт: някои пластмасови предмети блокират или абсорбират отрицателните йони, което се отразява неблагоприятно върху здравето на астронавтите.

Изследванията на някои учени (Ричард Смит и Уолъс Фулър) показват, че е възможно в лабораторна обстановка концентрацията на йони във въздуха да се увеличи хиляда пъти. Звучи страхотно, но въпреки това съотношението на йонизираните молекули към

нейонизираните във въздуха е 1 към 27 трилиона. Други специалисти твърдят, че депресивното чувство, което много хора изпитват, когато атмосферното налягане падне, се дължи на нахлуването на положителни йони във въздуха. Когато налягането започне да се покачва, се увеличават отрицателните йони и депресивното усещане започва да се губи. Някои хора са истински барометри, защото могат да предсказват времето по болките в ставите си. Тези болки също са свързани с промени в йонизацията на атмосферата. Изследванията доказват още, че положителните йони са дразнителни за хора, които страдат от заболявания, като астма, подагра, ревматизъм, артрит, синусит и др. В същото време на отрицателните йони можем да признаем принос за повишаване на работоспособността, общото чувство за добро състояние, успокояване на болки и алергии, както и ускоряване на лечебните процеси.

Всеизвестен факт е, че изкуствените материали акумулират статично електричество по своите повърхности. То се вижда като искри, когато се обличаме на тъмно, усеща се като слаб шок, когато докоснем електрическия ключ. Статичното електричество, което се събира по стените на пирамидата, променя и електрическите качества на въздуха вътре в нея, тоест протича процес на йонизация, при който молекулите на въздуха губят или си добавят по един електрон. Според Тот и Нилсен този процес се засилва от топлината на човешкото тяло, което нагрива въздуха и предизвиква въздушни течения от основата към върха. Създават се температурни пластове, по-топли към върха и по-хладни при основата, които в известна степен също йонизират въздуха. Това йонизиране е отрицателно или положително, тоест полезно или вредно, в зависимост от пластмасовото покритие на стените. Пак с помощта на учените от НАСА се знае, че предпочитаните прозрачни или матови пластмасови покрития (защото са по-евтини) блокират отрицателните йони, което води до здравословни неблагоприятности. "Йонизационният ефект - пишат Тот и Нилсен - може би наистина е причина за съобщенията за вариращи успехи при използването на пластмасови пирамиди при опити за ускоряване на растежа на растенията. Общо взето, като поставите едно боледуващо растение или такова, на което бихте искали да засилите растежа, в пластмасова прозрачна или полупрозрачна пирамида, забележителни промени могат да се наблюдават до една седмица или десет дни. Понякога обаче няма да има промени, а в други случаи растението ще започне да вехне и умира."

Специалисти от Академията на науките в американския щат Аризона също са проучвали ефекта на положителните и отрицателните йони. Те потвърждават благотворния ефект на отрицателните йони, но съобщават още, че някои водорасли се развиват добре при засилено въздействие на положителни йони. Експериментите на Карел и Гогин свидетелстват, че за разлика от хората растенията се чувстват много добре под пирамиди с прозрачно покритие, при условие че то спира ултравиолетовата радиация.

Мисля, че не можем да сме спокойни, като знаем, че някои водорасли се чувстват добре при наплив на положителни йони. Когато се използват за здраве, пирамидите с прозрачно и матово покритие трябва да се избягват.

Няколко думи трябва да се кажат и за пирамидни покрития, като огледала и отразяващи светлината пластмаси. Експериментирането с тях е твърде слабо и затова трудно може да се говори за категорични резултати. Все пак установено е, че при пирамиди с огледални стени, тоест рефлектиращи светлината, енергията и лечебният ефект значително се засилват. Това дава основания на известния американски радиестезист Върн Камерън да предположи, че може би пирамидната енергия притежава някои от качествата на светлината.

Синдром на уморения жених

Ако някой се съмнява, че цветовете са от значение и имат пряко отношение към човешкото

здраве, не е лошо да се прегледа на лекар. От собствен опит знаем, че "очите си почиват", когато гледаме свежите цветове на пролетта, че настроението ни се подобрява, когато сме заобиколени от весели слънчеви цветове. И обратното - някои цветове действат потискащо. Неслучайно черното е траурен цвят. Това е цветът, който нощем поглъща всички останали и при някои по-чувствителни хора създава усещането за страх и несигурност.

При експерименти в областта на радиониката - за която допълнително ще кажа нещо повече, - извършвани в Лабораторията за екстрасенсорни проучвания в Лос Анджелис, Калифорния, се използват разноцветни хартийки във формата на триъгълници. Върху тях се написват различни желаниа от участници в експериментите, после ги поставят в пирамида, за да "узрeят" и евентуално да се осъществят. Цветовете на тези хартийки са синьо за лечение, зелено за любов, оранжево за умствена яснота и жълто за интуиция. По мое мнение и при отсъствие на обяснения от страна на лабораторията тези цветове са доста произволно избрани. При тях повече се набляга на внушенията, отколкото на други фактори. Прави впечатление също, че парапсихолозите от Лос Анджелис игнорират червеното, което безспорно е важен цвят. Да не говорим за специфичните предпочитания на Джоан Ан де Матиа. Впрочем защо да не говорим? Тя е изследователка на пирамидната енергия, години наред е работила по психоориентология в Ларедо, щата Тексас, има научна титла по философия и литература. С нейното име са свързани редица прелюбопитни експерименти, но аз класирам за "жълта фланелка" номера ѝ, станал известен по света като "синдром на уморения жених". "Жълта фланелка", разбира се, е само метафора, защото Джоан Ан де Матиа експериментира с червена пирамида. Тя е убедена, че именно червеният цвят и енергийното излъчване на пирамидата (от върха ѝ) са причина за регистрираното от нея увеличение на сексуалното желание. Макс Тот и Грег Нилсен включват в книгата си цяла глава, написана лично от Джоан Ан де Матиа. Освен всичко друго тя е професионална писателка и авторка и още от началото на 70-те години се занимава с пирамиди и пирамидни енергии. Макар че има и други интересни писания, дължи славата си несъмнено на "синдрома на уморения жених". В живота често е така: много усилия за нищо или малко, после едно оригинално хрумване и - щрак! - изгрява нова звезда. Но преди да критикувам некавалерски тази дама, нека видим първо какво е правила с уморения жених.

След като прочела в сп. "Тайм" разкритията на красивата холивудска звезда Глория Суонсън, че спи с пирамида под леглото си, защото тя ѝ давала повече енергия, Джоан решила да направи същото. Поставила си една червена пирамида под леглото, точно под мястото на слънчевия сплит и след 5 часа сън се чувствала ободрена, сякаш е спала 8 часа. Опитала и с други цветове, но се убедила, че най-много енергия получава от пирамида в червени, оранжеви, морави и розови цветове. Точно в тази низходяща линия. Във всички случаи обаче сутрин тя се събуждала в превъзходно настроение и пълна с енергия. Повечето от приятелите ѝ започнали да правят същото.

Един ден я заболяло дясното бедро. Джоан решила да провери дали пирамидата няма да ѝ помогне. Поставила я под работния си стол. Ето как тя описва по-нататъшното развитие на магията: "...След около час забелязах някакви странни усещания, които се опитвах да игнорирам. В края на краищата беше само 3 часа следобед и тези усещания обикновено не се появяват до вечерта и изобщо ги няма, ако съм сама. След трийсет минути ставаше все по-трудно да не обръщам внимание на приятното чувство на сърбеж, което се разливаше тук, там и навсякъде по тялото ми. Прекосих стаята и позвъних на моя приятел да види дали не би желал да дойде малко по-рано или дори веднага. Той беше доволен и доста развеселен от моето затруднение и щастлив да се отзове... След няколко седмици моят приятел минаваше през фаза на голяма умора и не правеше нищо, освен да седи и да гледа телевизия. Сложих му пирамида под леглото, макар да смяташе, че това е глупаво. Няколко дни по-късно ме осени внезапно вдъхновение и поставих червена пирамида под стола му. Каза ми, че бил уморен, когато пристигна, но около час след вечеря заяви, че се чувства съживен и фактически "пълен с енергия". Аз се усмихнах невинно. Бих желала да заявя, че червени

пирамиди под уморени приятели вършат чудеса и всеки трябва да има поне една подръка за всеки случай."

Експериментът не свършва с описание на този щастлив край. Джоан оставила червената пирамида под стола си и един ден я посетил по работа неин колега. Той седял на стола ѝ, докато разговаряли, и Джоан усетила, че с него става нещо. Притеснението му се увеличавало, защото почувствал силна сексуална възбуда. Тя му обяснила, че причината е в червената пирамида, която била забравила под стола си, и го поканила да седне на друго място. От нея бедният човек разбрал за т. нар. ефект на пирамидния сърбеж или още по ясно - лек за "синдрома на уморения жених".

Повечето автори се отнасят твърде скептично към уверенията на Джоан де Матиа за въздействието на пирамидата с червен цвят върху сексуалността. Те приемат, че пирамидата се отразява благотворно върху целия организъм, подобрява здравословното състояние, човек става по-енергичен и по-добре се справя с различните си дейности и задължения. На този фон на общо добро състояние на организма може да се говори и за повишаване на сексуалността и либидото и за увеличаване на възможностите за сексуално задоволяване. Аз лично съм склонен да приема твърденията на Джоан Ан де Матиа, но с някои уговорки, които ще разгледам в следващата глава. Всички специалисти пирамидолози и експериментатори са единодушни, че пирамидната енергия се отразява целебно при редица заболявания и че подобрява функциите на отделните органи и жлези с вътрешна секреция. Ако признаваме, че една ръка, пострадала при несчастен случай или обгорена от огън, оздравява по-бързо във или под пирамида, защо да отричаме същото влияние върху една закъсала полова система? Още повече когато и самите лекари признават, че главните проблеми в сексуалната област са пряко свързани с нерви, психика, стрес. А това са фактори, с които пирамидата е в добри приятелски отношения.

Все пак нерешен остава, струва ми се, въпросът с цветовете. Джоан, изглежда, смята, че изборът на цветовете е индивидуален и варира от човек на човек. Наистина предпочитанието към един или друг цвят е въпрос на вкус, но вкусът се възпитава, изменя се, понякога е подражателен, друг път - неуместен. Малко хора лятно време се обличат в черно. Сигурно по улицата ще се обръщам подир която и да е жена, ако е тръгнала в студа с дрехи в крещящи пролетни цветове. Никой няма да ви препоръча да боядисате жилището си в червено. Освен всичко друго съм убеден, че в цветолечението има много истина. Повече съм склонен да приема експериментите и изводите на автори като Салас и Кано, които не се доверяват на индивидуалния вкус, а търсят и потвърждения с експерименти. При лечение и изобщо при ползване на цветни пирамиди те установяват следните ефекти:

ЧЕРВЕНИ пирамиди: увеличават жизнеността; ускоряват заздравяването на рани; изглежда, способстват и за сваляне на температурата.

ОРАНЖЕВИ пирамиди: действат като червените, но с по-слаба активност; помагат при храносмилането.

ЖЪЛТИ пирамиди: оказват тонизиращ ефект върху нервите.

ЗЕЛЕНИ пирамиди: имат успокоителен ефект върху нервите.

СИНИ пирамиди: успокоителни са във всички аспекти; добри са при заздравяване на рани; действат като бактерициди; най-подходящи за медитация; понякога, но не винаги предизвикват сънливост.

Тези пет цвята съвсем не изключват възможността и други цветове да имат подобни въздействия. Просто с тях са били правени повече експерименти и са описани от повече автори.

Интересни са експериментите на двамата испански автори с прозрачни, но леко оцветени пирамиди от пластмаса върху растения. Те са използвали предимно марули, защото растат

навсякъде, не са капризни и бързо се развиват, и са установили, че най-силно е въздействието на прозрачните пирамиди, оцветени в червено, и най-слабо - на сините, по-слабо дори, отколкото на безцветните. По ефикасност цветовете се нареждат така: червено, жълто, безцветно, зелено, синьо. При мумификации (изсушаване), ако се изследва бързината на ефекта, подреждането е същото, но с една особеност: пирамидите само в един цвят предизвикват деформации и цветята губят доста от природните си цветове. Ако обаче се използва пирамиди с различен цвят на всяка страна - при това в следния ред: черно на север, синьо на изток, червено на юг, бяло на запад и жълто в основата, - резултатите са значително по-големи, отколкото при всяка друга цвятова комбинация. Двамата автори подчертават, че при това мумифициране под пирамида също има деформации както при всяко друго, но те са значително по-малко и цветовете на растенията се запазват по-близки до естествените.

Приятел или враг под леглото?

Пирамидата акумулира космическа енергия, комбинира я със земната, в това число с човешката биоенергия (когато е във или до нея), и сама става източник на енергия. На пирамидния модел, който използваме в домашни условия, трябва да осигурим най-добрите възможности, за да функционира без външно влияние. Това означава, че е много важно къде в стаята поставяме пирамидата. Трябва да се избягват металните повърхности и близостта до домакински уреди, телевизори, радиоапарати и други източници на енергия. От особено важно значение е мястото на пирамидата в спалнята: под леглото, над леглото или другаде. Този въпрос заслужава повече внимание, но преди това да кажа няколко думи за внушението и т. нар. пласебо ефект.

Винаги когато разговарям за здравословната роля на пирамидната енергия със скептици, си мисля за шопа пред жирафа в зоологическата градина. Скептицизмът на моите събеседници и опоненти силно ми прилича на неговата реакция: "Няма такова животно!"

В споровете имам подръка един силен ход: предлагам на скептиците да направят сами поне един от няколко прости експерименти - с ябълките, с парчета месо, с ножчета за бръснене - и да се убедят от собствен опит, че когато не искат да разберат нещо, не означава, че то не съществува. За да се постигнат добри резултати обаче, са необходими няколко елементарни условия: честност, обективност и искрено желание да се стигне до истината. Чел съм писания на автори с научни претенции, които ужасяват със своята преднамереност. Спомням си за един претенциозен критик, който коментира експеримента на Антоан Бовис с мумифицирането на мъртви котки в конструиран от него модел на Голямата пирамида. Този автор не се занимава с откритието на Антоан Бовис, а отбелязва с примитивна ирония, че французинът се отказал от експериментите си, когато се убедил, че на пазара няма търсене на мумифицирани котки.

Други специалисти, когато не могат да отрекат очевидното, обясняват резултатите от използването на пирамидната енергия с т. нар. пласебо ефект. Пласебо, както е известно, наричаме онова безвредно лекарство, което лекарите предписват за успокояване на пациент. Пласебо е и църковен термин, означаващ заупокойна молитва. Така се подсказва, че ако се постигнат някакви резултати с пирамидата, те са вследствие на внушението и самовнушението. По принцип не виждам нищо лошо или вредно във внушението и самовнушението. Обратното - смятам, че едва ли има нещо по-лошо от отчаянието и безверието, от загубата на надежда, защото това са състояния, които могат да неутрализират и най-доброто лекарство. Вярата в излекуването, в собствените сили, в успеха на едно начинание само увеличава възможностите за постигане на успех. Но тази вяра, както и самовнушението, са допълнителни фактори, които не заместват, а допълват ролята на пирамидната енергия. Ще препоръчам на моите читатели един експеримент, който показва

поне две неща: значението на мястото, където се поставя пирамидата, и ролята на самовнушението. Този експеримент не е измислен от мен, а от американеца Том Гарет от Оклахома Сити. Том Гарет инсталирал под аквариум с тропически рибки пирамида с височина 15 см. След около десетина дни рибките започнали да измират - за кратко време изгубил седем. Едновременно с това забелязал, че по стените и дъното на аквариума се била образувала кафеникава утайка. Минали още седем дни и Том Гарет махнал пирамидата под аквариума и поставил вътре в него - върху камъните на дъното, малка пластмасова пирамида с височина 7 см. Само след часове водата започнала да се избистря и след няколко дни напълно изчезнала кафеникавата утайка. Разноцветните рибки сякаш си лъснали телцата и изглеждали по-активни и игриви.

Несъмнено при този експеримент енергията, излъчвана от върха на пирамидата, се оказва фатална за тропическите рибки. Ще се изненадам обаче, ако скептиците се съгласят, че внушението или самовнушението едва ли е играло някаква роля в съдбата на рибките.

Разбирам, че когато популярни актьори, като Глория Суонсън или Джеймс Кобърн говорят с възторг за доброто, което са видели от пирамидата, много хора ще се почешат по челото. Особено впечатляващо е изявлението на Глория Суонсън пред сп. "Тайм", че миниатюрна пирамида под леглото "накара да тръгне всяка една клетка от тялото ми". Още впечатляващи са изпълненията на Джоан Ан де Матиа с нейния приятел под влиянието на червена пирамида. Но докато на актрисата е простено да не се занимава с такива подробности, като точните размери на "миниатюрната" ѝ пирамида, от Джоан всеки очаква по-голяма точност, още повече че с този проблем тя се занимава професионално.

Аз не препоръчвам безразборното използване на пирамиди под леглото. Същото мога да повтора и по друг начин: препоръчвам използването на пирамиди под леглото само ако са пресечени.

Салас и Кано коментират, че спането с пирамида под леглото може да даде добри резултати първите нощи, но след няколко дни положението радикално се променя: появява се неприятна нервна възбуда, дори свръхвъзбуда. Те описват един случай, когато техен приятел, спокоен и уравновесен човек, поставил 7 пирамиди (високи по 15 см) под леглото си и се събудил посред нощ в полуистерия.

Не само двамата испанци, но и други автори - в това число слагам и себе си с моите експерименти - поддържат мнението, че енергиите на пирамидата във вътрешността и над върха ѝ са различни. Пирамидата, окачена над леглото и ориентирана правилно към четирите посоки, сякаш се удължава надолу и енергията ѝ, макар и с отслабваща сила, винаги е с благотворно въздействие върху организма. Енергията над върха е като в обърната пирамида и може да се окаже доста опасна. Да си спомним за експеримента с махалото. В пирамидата то се върти по посока на часовниковата стрелка; от върха на горе до една пирамидна височина се върти обратно на часовниковата стрелка. Така се образуват няколко енергийни пласта - всеки с размери, колкото е височината на пирамидата. Там, където махалото се върти по посока часовниковата стрелка, тоест както във вътрешността на пирамидата, съществува благоприятно енергийно излъчване. Ако някой толкова държи на пирамида под леглото, трябва добре да премери височината ѝ и да определи в какъв енергиен пласт ще попадне тялото му в легнало състояние.

Аз горещо препоръчвам пирамида с височина 20, 25 или 30 см да се монтира на поставка от летви, закачена на стената така, че да виси над сърцето. При това колкото по-близо е пирамидата до тялото, толкова по-добре. Смятам, че 60-80 см са добро разстояние.

Пресечената пирамида несъмнено е най-подходяща за поставяне под леглото. Лесно може да се определи дали мисленото ѝ продължение обхваща и легналото тяло. Тогава можем да очакваме и най-добрите резултати. Такава пирамида, построена като табуретка, по желание може да се боядиса и в червено. Надявам се, че ще даде и по-добри резултати в лечението на

синдрома на уморения жених.

Тук му е мястото да подчертая с няколко думи дълбокото си убеждение за ролята на пирамидата като фактор, който забавя процеса на стареене и поддържа по-продължително време нормалните функции на организма. Спомням си какво силно впечатление ми направиха словата на американския лекар Даниел Олифант. Той категорично заявява, че ако човек спи под пирамида, ще остане по-дълго време млад. Той и жена му Белла поставили над леглата си картонени пирамиди и 30 години заспивали под техния страж. И двамата били на над 60-годишна възраст, но изглеждали на около 40. "Пирамидите не могат да върнат никого от смъртта, но могат да отдалечат от вас прага на смъртта" - заявява уверено докторът. Пак ще повторя, че съм склонен да дам рамо на Джоан Ан де Матиа заради това, което научих от Педро Ферис: престой от 2-3 часа върху Теотон, тоест върху пресечената пирамида, води до засилване на сексуалната активност. Може би този ефект е свързан със сравнително краткия престой върху пирамидата. Не бих желал да прогнозирам какво би се получило, ако се прекара там цяла седмица.

Познавам случаи, когато пирамидата е въздействала положително в сексуалната област, но има и примери с нулев ефект. Много са факторите, които влияят върху крайния резултат. Сред тях са личната чувствителност на всеки човек, използващ пирамида, желанието му (противопоставяне на съмнението), разстоянието между него и пирамидата, както и времетраенето на пирамидното въздействие. Мисля, че всички изтъкнати пирамидолози и изследователи на пирамидни енергии са единодушни, че ако пирамидата се използва правилно, ако е направена от подходящ материал, ако е точно ориентирана, ако човек е вътре във или под нея, получава се енергозаряджане на организма, водещо до общо подобряване на здравето. А има ли по-добър афродизиак от доброто здраве?

Ориентиране на пирамида

Описаният експеримент на Шул и Петит с растежа на покълналите слънчогледови семки показва, че пирамидната енергия е най-силна под върха на пирамидата и после при равнището на 1/3 височина, тоест на царската камера. Тот и Нилсен обаче смятат, че каквото и да е продукт, поставен върху платформа, не трябва да надвишава равнището на царската камера. Когато предметът е кръгъл, например бутилка, най-добре е да се постави в средата на пирамидата, точно под върха. Аз не споделям това мнение на двамата американски автори, които не са запознати достатъчно с пресечените пирамиди.

По принцип всички предмети и продукти трябва да се полагат в пирамидата така, че дългата им страна (когато формата на съда или опаковката позволяват) да бъде ориентирана по оста север-юг. Главното обаче е самата пирамида да бъде точно ориентирана по тази ос. Най-добре е това да се прави с помощта на компас. Забелязал съм, че любители, които за първи път се решават на експеримент с пирамида, не са наясно какво точно представлява това ориентиране. Затова ще посоча: пирамидата е правилно ориентирана, когато страната ѝ - един от четирите триъгълници - е ориентирана на север, а не например някои от ръбовете. Това се постига, ако стрелката на компаса, поставен до една от пирамидните основи, образува права успоредна линия с линията на основата. За улеснение, когато се работи с пирамида, която често се повдига за проверка или за отчитане на резултати, е най-добре да се отреже картон с квадратна форма, по-голям от квадратната основа на пирамидата. Той се поставя на мястото в помещението, определено за експеримента, върху него се инсталира пирамидата, ориентира се с компас и с молив се трасират линиите на основата. След това се определят точките в средата на всяка една от страните - те съвпадат с точките на апотемата на триъгълната страна. И пак с молив се съединяват срещуположните точки. Там, където те се пресичат, е центърът на пирамидата, точно под пирамидния връх. Тези линии не са

съществени и само помагат за точното и по-ефективно разполагане на предметите вътре в пирамидното пространство.

Моят собствен опит показва, че когато пирамидата не дава желания резултат, обикновено причината е неспазването всичките условия или допускането на някаква важна грешка - например не съм обърнал внимание на разположен наблизо силен енергиен източник или уред. В такъв случай се тръгва от началото и се проверява всяка стъпка. Не бива да забравяме, че ако пирамидата е върху метална повърхност и вътре в нея сме поставили метален предмет, нейното енергийно поле се изменя, изкривява се и намалява до пълно неутрализиране. При установяване на негативен фактор експериментът трябва да се повтори.

Пропорционалните размери на Голямата пирамида са приети като най-подходящи за домашно и персонално приложение. Не е случайно, че производителите в отделните страни и изследователите на пирамидните енергии използват именно формата и размерите на Голямата пирамида. Но... трябва да вдигна предупредителен знак: с такъв модел пирамиди започва да експериментира Антоан Бовис, с такъв модел си служат и днешните му следовници. Експериментите с друг вид пирамиди са малко, откъслечни и не са известни дори и сред пирамидолозите. А факт е, че добри резултати се получават и с други размери, следователно и с друг ъгъл на наклонение. Чехословашкият радиотехник Карел Дрбал, който далеч преди Втората световна война се занимава с радиестезия и поддържа връзки с най-известните френски имена в тази област, през 60-те години предизвиква световна сензация с изследванията си на пирамидните енергии, по-специално с удължаване живота на ножчетата за бръснене. За постиженията му пишат всички автори, но никой не отбелязва, че той е използвал и модели, различни от Голямата пирамида. В своя статия, която Тот и Нилсен публикуват в книгата си, Дрбал съобщава, че той и няколко френски експериментатори са получавали добри резултати с пирамиди, изработени с ъгъл на наклонението 65°. За мумификации на субстанции той използва успешно и пирамида с ъгъл 25°. Германецът Ханс Йоаким Хьон не само потвърждава, че пирамидата поддържа остротата на ножчетата, но и предлага собствен модел на пирамида с 69° 20' (дължината на основата е 15 см, а височината - 22,2 см), с който също получава добри резултати.

В моите експерименти винаги съм държал на пирамидни модели от картон по размерите на Голямата пирамида. И постепенно започнах да се убеждавам и на практика в нещо, в което бях по принцип убеден: по своята форма и размери мексиканските пирамиди се различават от Голямата пирамида, но те не са по-малко действени и следователно могат да намерят широко приложение в домашни условия. Някои български радиестезисти експериментират с други размери, но за съжаление не разполагам с проверени данни за резултатите им.

Във връзка с ориентирането на пирамидите ще предложа на моите читатели да направят един спорен експеримент, който според твърденията на Джоан Ан де Матиа е много показателен и лесен. За него се изисква пирамида от картон с височина 15 см (или по-голяма), неметална четвъртита чинийка (от стъкло или пластмаса), която да влиза в пирамидата, и малко мед. Целта на експеримента е да се провери дали пирамидата е правилно насочена по оста север - юг.

Поставяме чинийката с мед в центъра на пирамидата, евентуално върху платформа, която да я приближава до равнището на царската камера или на 1/3 от пирамидната височина, и после наблюдаваме какво става с меда. След около три дни той трябва да е започнал се втвърдява, да става лепкав като незасъхнала боя. Ако това не стане до третия ден, откривателката на синдрома на уморения жених препоръчва да проверим ориентировката - вътре и на пирамидата, както и дали наблизо няма друг енергиен източник.

Ако всичко е, както трябва, медът се втвърдява. Завъртете сега пирамидата, за да нарушите точното ѝ ориентиране. През следващото денонощие медът трябва отново да се втечни. Върнете пирамидата към точното ѝ ориентиране и медът отново трябва да се втвърди. Излишно е да се търсят някакви химически процеси като причина за това явление. Уместно е

обаче да се запитаме защо след престой под пирамида не настъпва мумифициране (изсушаване) на меда. Някои автори обясняват, че медът е жива органична материя и следователно не може да се мумифицира в пирамида. Не знаех, че медът е жива материя.

Повечето автори и изследователи не поставят под съмнение резултатите от този експеримент. Но Емилио Салас и Роман Кано твърдят, че въпреки многобройните си опити са регистрирали само провали. Двамата испанци се позовават и на други автори, които по същия начин са се сблъскали с неуспеха. Със съжаление трябва да призная, че и в моите опити не постигнах нищо сензационно.

Наистина не след три дни, но след близо две седмици медът като че ли започна да се сгъстява, не потичаше при наклоняване на чинийката, но не мога да твърдя, че е станал твърд като бучка. Ще бъде интересно, ако повече мои читатели направят този експеримент - може би те ще постигнат по-добри резултати.

Бръсначката на фараона

Винаги когато нощем вдигна глава и се загледам в звездите, имам усещането, че хиляди, милиони и милиарди очи някъде отгоре ме наблюдават, следят всяка моя стъпка, вероятно четат и всяка написана моя дума. Може да ме дебнат дали ще напиша някоя лъжа и ще я представя като истина. Искам да уверя тези невидими мои доброжелатели там горе, че обективно и това може да се случи. Човешко е да вярваш в една неистина и да я защитаваш. Това е нормално, но само доколкото не се прави умишлено. В тези редове мога да греша неволно, но във всички случаи искрено вярвам в това, което описвам и подкрепям.

Предполагам, че всеки е преживял моменти, когато звездното небе го е карало да се чувства като земна мравка, като дребно зрънце пред великата мистерия на Вселената. Подобно чувство ме споходи и когато за първи път вдигнах поглед към върха на Голямата пирамида в Гиза. После отново си мислех какви нищожества сме всички ние, съвременните хора, в сравнение с древните, когато стоях захласнат пред пирамидата в Чичен Ица, по която Кукулкан слезе на земята, в Теотиуакан, в Тахин и Чолула. Понякога приятели, които са били с мен по тези места, са ме сепвали с такъв въпрос: "Защо се усмихваш?" Нима съм се усмихвал? Вероятно съм си мислел за някои автори, за които всичко е ясно, които не виждат никакви мистерии или тайнствени сили в пирамидите. А аз стоях пред тях и бях сигурен, че са като онези звезди над главата ми - видими, но непонятни.

Интересът към пирамидите и свързаните с тях явления, прекъснат от Втората световна война, възкръсва през 1970 г. с появата на книгата "Психически открития зад желязната завеса". В нея двете американки Шийла Острандър и Лин Шрьодър разказват как в бившия СССР и други страни от Източна Европа без много шум се провеждат интензивни изследвания в света на паранормалните явления. Можем да си представим как книгата на двете дами е стреснала някои отговорни глави в западноевропейските тайни служби. Сигурно там са се запитали докъде са стигнали тези проучвания в паранормалното и имат ли те военно приложение. Още по-подозрителни са изглеждали новините от Москва през юли 1977 г., когато КГБ арестува кореспондента на в. "Лос Анджелис таймс" Робърт Том. Той бил обвинен в шпионаж, защото при ареста намерили у него 20 листа със снимки и графики на експерименти с биоенергия, провеждани от Валери Петухов, директор на биофизична лаборатория. Без застъпничеството на приятели Робърт Том е могъл сериозно да си изпати. Кореспондентът бил освободен, но американците вече имали сериозно доказателство: в Съветския съюз се извършват тайни изследвания на паранормални явления.

В книгата на Острандър и Шрьодър се описва между другото и случаят с "бръсначката на фараона" на Карел Дрбал, за който вече споменах нещо. За него и прословутия му фараонски

метод за острене на ножчета аз научих най-напред от критични публикации на титулувани автори. От тях именно разбрах, че пирамида не може да подостря тънки ножчета за бръснене, защото това е невъзможно. "Сериозни" специалисти съобщаваха, че са експериментирали по метода на Дрбал и ножчетата в пирамидата накрая се оказали толкова подострени, колкото онези, които били оставени извън пирамидата за сравнение. Знам много добре как се правят опити, когато предварително се започва с намерение те да не успеят. Затова през 1990 г. реших сам да проверя - с малка картонена пирамида, висока 15 см. Оттогава ползвам не повече от две ножчета годишно. Това ще рече, че с едно ножче се бръсна минимум 150, а понякога и над 200 пъти. Но опитът на Карел Дрбал е интересен в няколко аспекта и за него заслужава да се разкаже по-подробно.

Карел Дрбал работил седем години в Париж и там се запознал с радиестезията, пирамидите и трудовете на изтъкнатите френски радиестезисти. Всичко започнало обаче, когато Карел бил войник. Той се шегувал със свой приятел в казармата, като оставял новото му ножче за бръснене цяла нощ огрято от лунна светлина. На сутринта то не ставало за бръснене. Според Дрбал поляризираната лунна светлина деформира кристалната структура на желязото. Осенила го идеята да постави ножче за бръснене под пирамида с надежда, че тя също ще разруши острието му. За голяма негова изненада обаче ефектът бил обратен: ножчето отказало да се изтъпява и той се бръснел с едно ножче повече от 200 пъти. Карел се захванал усилено да експериментира и стигнал до заключението: всички материали, включително живата материя и човекът, се намират под влияние на биокосмическа енергия и пирамидата я фокусира и акумулира.

С такива деликатни науки се занимавал този Карел Дрбал. През 1959 г. чехословашките власти, вместо да го уволнят и да го подгонят за нездраве увлечения, каквато беше тоталитарната практика през онези времена, след десетгодишно колебание патентовали откритието му и му дали патентен номер 91304. Това е знаменателно събитие не само защото представлява лична победа на Дрбал, но и защото това е първото компетентно признание за съществуването на пирамидната енергия.

В повечето страни можеш да патентоваш каквото пожелаеш - щом си плащаш. В Чехословакия през онези години от автора се изискваха доказателства и аргументация, търсеха се мнения на консултанти и специалисти. Патентоването следователно е не прост бюрократичен акт, а и признание за качеството на изобретението и претенциите на откривателя.

Проблемът на Дрбал бил не само да убеди патентната служба, че пирамидата "бръсначка на фараона" действа, но и да обясни как действа. По собствените му думи наложило се през 1949-1959 г. да развива нови научни аргументи, да обяснява как това крайно просто средство без всякакъв очевиден източник на енергия може да влияе върху стоманеното острие на бръснарско ножче, изтъпено след продължителна употреба. В заявлението си за патента Дрбал изрично споменава, че пирамидата му е от "Хеопсов тип" с височина 8 см и дължина на основата 12,5 см. Тези размери се получавали, като се умножи височината на пирамидата по $1/2 \pi$ (тоест по 1,57079). Самият Дрбал после пояснява, че пирамиди и с други размери (не само по пропорциите на Голямата пирамида) се отразяват по същия благоприятен начин върху острието на бръснарското ножче.

Карел Дрбал отдава дължимото уважение към главното вещо лице на патентната служба, който бил изключителен металургичен специалист. Но шумът, който се вдига, привлича вниманието на специалисти и от други страни. Д-р Карл Бенедикс от Стокхолм открива, че пирамидната форма предизвиква резонанс при вибриращо поле, което води към бърза дехидратация на диполните молекули в метала, което пък от своя страна забавя или спира износването на метала и - при ножчетата за бръснене - му позволява да запази твърдостта си. Германските професори Борн и Лертес също потвърждават с експерименти, че пирамидната форма влияе на диполните молекули на материята.

Показателен е и фактът, че една фабрика извън Чехословакия започва да произвежда и да продава пластмасови пирамиди с височина 7 см, предназначени специално за удължаване живота на ножчетата за бръснене. Фабриката пуска на пазара само няколко стотици от тези пирамиди и изведнъж се отказва от производството им. Карел Дрбал, естествено, не знае причините за това решение, но допуска, че голяма фирма, производител на ножчета за бръснене, е убедила фабриката да се откаже от своите пирамидни модели.

Съветвам моите читатели мъже да направят този експеримент със своята самобръсначка. Необходими са една картонена пирамида с височина 10 см и ново ножче за бръснене с едно или повече остриета. Преди да започнете да го използвате, поставете ножчето в пирамидата върху кибритена кутийка. Както цялата пирамида, така и остриетата на ножчетата трябва да са ориентирани по оста север - юг. Дайте на ножчето или на самобръсначката от 7 до 10 дни да се "аклиматизира" в пирамидата. Когато започнете да го употребявате, поставяйте го отново в пирамидата след всяко бръснене. През първите един-два месеца може да се наблюдава известно пулсиране в качеството на бръсненето, но след това то тръгва меко и гладко. Аз съм се бръснал и продължавам да се бръсна повече от половин година с едно ножче. Разбирам производителите на самобръсначки и ножчета за бръснене. И им влизам в положението. Как няма да се сърдят на чеха Карел!

Пирамидата - домашна клиника

В едно искам да съм напълно ясен: пирамидата може да се използва за лечебни цели, но в никакъв случай не може да замести нито лекаря, нито лекарствата. Лекарят е този, който познава пациента, историята на заболяването му, на негово разположение са съвременната медицинска апаратура и огромен избор на лекарства. Ще бъде непростима грешка, ако наивно им обърнем гръб.

Хората са различни - по гени, по наследствено обременяване, по темперамент. И лекарствата са в голямо разнообразие. Понякога десетки за едно и също заболяване. Очевидно един лекар не може да ги използва всички върху болния си пациент, за да види кое от тях ще го излекува. Много често лекуващият медик предписва медикамент и след няколко дни е принуден да го смени поради неефикасност или отрицателно влияние. Лекарите, запознати с радиестезията и използването на махалото, нямат такъв проблем. Те са с огромно предимство пред колегите си. Хиляди медици в САЩ, Франция и други страни си служат с махало, за да потвърдят диагнозата си и - не по-малко важно - за да изберат най-подходящото лекарство или метод на лечение за конкретната личност. Винаги, при всички заболявания на пирамидата трябва да се гледа не като на заместител на лекаря или лекарствата, а като на активно действащ асистент, който със своята енергия помага за запазването и удължаването на живота на хората и лекарствата.

Разбира се, много ми се иска някъде наблизко до града, в който живея, да има някой теотон - пресечената мексиканска пирамида, превърнала се с времето в хълм - и да отскачам на него за по няколко часа. Ще припомня, че само за три часа на върха ѝ дъщеря ми Ирена се избави от упорито главоболие и си спести опасна операция на коленете. Не може всеки да има и късмета на дон Аугусто от Куернавака с просторния двор, където си е построил дървена пирамида с височина 180 см. Разбирам, че няма по-добро нещо от това да се влезе в пирамиден модел като неговия: там цялото тяло е подложено на благотворното влияние на пирамидната енергия. Но в градските жилищни условия такъв лукс не всеки може да си позволи. Тогава остава алтернативата да заживеем с открита (без стени) разглобяема пирамида или с картонен модел с височина 25,30 или 50 см. Силата на енергийното излъчване е в зависимост от големината на пирамидата и от разстоянието ѝ от тялото. Ако е монтирана над леглото, колкото по-високо е, толкова по-слабо ще бъде въздействието ѝ.

В следващите редове искам да разкажа за няколко случая, които демонстрират здравословното влияние на домашната пирамида.

Един ден дъщеря ми Ирена позвъня по телефона и настоятелно помоли да направим една картонена пирамида за майката на нейната съученичка Петя И. Момичето заминало на турне в чужбина и щяло да се върне след няколко месеца. От нея разбрах, че майката Лили И. боледувала от някаква съвременна звучаща болест - екологическа несъвместимост. Тя вече не можела сама да се обслужва, да става от леглото, да диша нормално. В телефонната слушалка гласът ѝ звучал като на човек с астматичен пристъп. Жената прочела във в. "Ношен Труд" моята поредица от статии за тайнствената сила на пирамидите. Много ѝ се искало да потърси помощ от пирамида, защото лекарствата вече не ѝ действали.

Направихме с Ирена картонена пирамида с червени кантове по ръбовете и с височина 25 см. Занесохме я двамата на болната жена. Вратата ни отвори съпругът ѝ, който също бе прекарал тежко заболяване. Показахме им как да инсталират пирамидата над леглото, ориентирах я с компас и си тръгнахме. След няколко дни обаче съпругът на болната жена ми се обади, за да каже, че Лили се чувствала по-добре, но... на него му се струвало, че има нужда от по-голяма пирамида. Оказа се, че човекът бе любител дърводелец с инструменти и дъски в мазето. С моя помощ той построи голяма дървена пирамида, която закрепил върху двойното легло с греди така, че да покрива изцяло болната жена. За да влезе под пирамидата, Лили трябваше първо да легне и да се изтърколи под нея. По същия начин излизаше от пирамидата.

Минаха няколко месеца. Съученичката Петя И. се бе завърнала от чужбина и се обади на Ирена, за да ѝ каже, че майка ѝ искала да я види. Ирена отиде у тях и се изненадала, когато вратата отворила самата болна. Поканила я да седне и докато двете приятелки си говорили, тя отишла да прави кафе. Ирена не можела да повярва на очите си. Къде бе останала онази слаба, задъхваща се жена, която не можеше да вдигне от леглото? Майката донесла кафето и заедно с чашата оставила пред Ирена една доста едра банкнота. Дъщеря ми се надигнала с възмущение, но Лили я накарала да седне отново с думите: "Не ми се сърди - не ти плащам за услугата. Искам по стар български обичай да приемеш тези пари, да си купиш нещо за носене и да го носиш за мое здраве. Сама виждаш, че оздравях. Без тази пирамида не знам къде щях да бъда сега..."

После от съученичката на Ирена научихме подробности. Майка ѝ била болна от рак на белите дробове. Точната диагноза била дребно (плоско) клетъчен карцином на белия дроб, открит в ранна фаза. В средата на април 1994 г. била вече много зле, не можела да ходи, седи на детско столче, болели я гърдите, отслабнала много и заприличала на скелет. Още през 1992 г. я подложили на химиотерапия веднъж месечно, защото заболяването било вече в най-тежка форма с всички странични явления. След първия курс на лечение болестта била овладяна на същото равнище, на което жената била постъпила в болницата. През 1993 г. се наложило отново да влезе в болница за втори курс с химиотерапия. Процесът отново бил овладян. Третото влошаване на състоянието ѝ настъпило през 1994 г. Лекарите, които правели всичко възможно, за да помогнат на Лили И., този път казали на съпруга ѝ, че вече е невъзможно да се прилага химиотерапия. На въпроса му, колко време ѝ остава да живее, получил отговор, че това е индивидуално, но при нейното състояние - не повече от шест месеца.

Искам да отбележа мимоходом, че между химиотерапиите Лили И. се подлагала и на самолечение с билки, приготвени по различни рецепти на народната медицина.

С Лили И. и мъжът ѝ се видяхме следващото лято в едно село близо до Ботевград. Пихме с Ирена от нейните нектари, хапнахме от нейните сладкиши, черпихме се с домашната им ракия и се радвахме как тази бивша болна шета край нас. Жената живя още близо три години, което е пет пъти повече от предречените шест месеца.

С Ирена изпитваме огромно удовлетворение, че можахме да помогнем на този добър човек

да поживее още няколко години. Ще се поправя: не ние да ѝ помогнем, а да я насочим към пирамидата с нейната странна, необяснима енергия. Какво от това, като е странна и необяснима? Нали Лили живя още цели три години?

* * *

Другият случай засяга едно семейство, пак приятели на дъщеря ми. Тяхното момченце на 3 години се разболя от болест на кръвта подобно на дон Аугусто в Мексико. Започнаха лечение с лекарства, химиотерапия, от която чудесното малко момченце изгуби косата си, но не вървеше на добре. Родителите му, които разбират от медицина повече от нас, бяха скептични спрямо такива "глупости", като пирамиди. Ирена търпеливо ги убеждаваше с железния аргумент: че като родители нямат право да не опитат и пирамида за детето си, че когато надеждата на удавника е една сламка, трябва да сграбчат и нея.

Годината бе 1994, резултатите от кръвните проби на малкия бяха лоши. Ирена им направи пирамида от картон с височина 40 см, предаде я на родителите с точни инструкции и уверението: "Може да не му помогне, но няма да му навреди. И вие ще сте спокойни, че сте направили всичко за спасението му."

Времето минаваше без никакво подобрение и в това нямаше никакво съмнение, защото изследвания се правеха всяка седмица. Неизменно с лоши резултати.

Един ден Ирена се отбила при семейството да види как е малкото момче. Ужасила се не толкова от вида на плешивото дете, колкото от това, че видяла пирамидата ѝ захвърлена върху масата в кухнята. Тя вдигнала цял скандал и пред нея закачили пирамидата там, където ѝ е мястото: над детското легло.

Промяната започна още след първата седмица. Кръвните проби даваха все по-добри резултати. Усилията на лекарите да поставят болестта под контрол постепенно се увенчаваха с успех. След две години интензивно лечение момчето бе обявено за здраво. До момента, когато пиша тези редове, са изминали почти шест години и може да се каже, че и в този случай левкемията бе победена. Момчето вече не се различава по нищо от другите деца на неговата възраст. Ирена попита майка му дали вече е повярвала в силата на пирамидата. Нейният отговор: "Аз не вярвам в пирамидите, но вярвам в твоята вяра."

За мен това е още един ярък случай на успешно лечение, при което пирамидата помогна на лекарските усилия.

* * *

От години млада жена страда от високо кръвно налягане: горна граница 250 и долна 150. В. П. живее с почти постоянно главоболие, което сравнително бързо изчезва с помощта на картонена пирамида, висока 25 см. Жената започва да спи под пирамидата, разнася я като сомбреро из апартамента си и в резултат кръвното ѝ налягане пада драстично до равнището на нормалните показатели.

В. П. установява, че винаги когато се раздели с пирамидата си или когато ѝ се наложи да пътува, кръвното ѝ налягане се увеличава.

* * *

Моят стар приятел Кузман Чупаров, който е и радиестезист, ми разказа за свое изцеление с пирамида, направена не по размерите на Голямата пирамида в Гиза.

През 1969 г. в софийската Клиника за професионални заболявания установили, че той развива перде (катаракс) на двете очи. Предписали му лекарство, но то само забавило развитието на болестта, без да я лекува. През 1996 г. лекарите му казали, че най-късно след две години пердетата ще трябва да се премахнат оперативно, ако иска да вижда. До операция

обаче не се стигнало, защото на пътя ѝ се изпречила една малко необичайна пирамида.

Радиестезистката С. Пенева споделила с него, че с помощта на махало е определила размерите на пирамида, която най-добре ще повлияе на неговия случай. Той сам си я направил от бял картон с дължина на основата 10 см и с дължина на апотемата на триъгълната страна 20 см. Лечението си провеждал в два цикъла по 20 дни и пауза от един месец. Всеки ден поставял тази малка пирамида, ориентирана към четирите посоки, по 25 минути първо върху едното, после върху другото око. В деня на истината, тоест времето за планираната операция, очният лекар поставил нова диагноза: потъмняване на лещите на двете очи, "характерно за възрастта", но без следа от заплашващото го перде. Човек трудно би повярвал на такова чудотворно изцеление, но аз бях сред близките му, които станаха свидетели на невъзможното.

Повече съм скептичен относно твърдението му за пирамидата със "специални" размери. Мисля, че и друга пирамида щеше да свърши работа, ако я бе използвал по същия начин.

От публикации в българския печат научих, че служителите в сградата на Българското национално радио са заплашени от отслабване на имунната защита, което води до по-лесно разболяване. Проф. Александър Влахов, преподавател в хюстънски институт, написа в български вестник, че сградата на БНР е една от най-опасните не само защото се намира в геопатогенна зона, но и защото е с формата на обърната пирамида, която нарушава енергийния баланс в организма и направо изсмуква силите на човек. Надявам се, че на никой мой читател не ще му хрумне да копира формата на обърната пирамида за каквато и да е сграда.

Случаят със сградата на БНР, която, както се твърди, е клонирана от подобна по форма сграда в чужбина, ми дава повод да засегна един много важен въпрос: вредните земни лъчения и човешкото здраве. Нямам сведения, дали другата сграда в чужбина има същата лоша слава, но тази в София комбинира два опасни фактора: вредните вълни от обърнатата пирамида и вредните вълни от геопатогенната зона.

Това, че вредните подземни вълни не се проявяват като гейзери, не означава, че не съществуват. Има учени - слава Богу, броят им намалява!, - които не признават тези вълни, както не признават радиестезията, махалото, багетите, дори и върбовата пръчка. Чаталестите върбови пръчки били познати и използвани още в дълбока древност. Съществуват данни, по които може да се съди, че египтяни, майи и други цивилизации са имали добра представа за подземните лъчения. Не напразно много специалисти обръщат внимание на факта, че пирамидите в големите културни центрове на маите винаги се намират в близост до воден източник. Може би една от функциите им е била да неутрализират вредния ефект от тези лъчения. Не е ли показателно, че преди 42 века китайският император Куанг Ю лично се е занимавал с изследване на тези "земни демони". Върху един релеф той е изобразен как изследва местност с чаталеста пръчка. За разлика от нас египтяни, майи, китайци и римляни дори не са строили сгради и жилища, където им падне.

Преди Втората световна война германският учен Ернест Хартман открива, че върху цялата планета съществува мрежа от земни лъчи, получила названието "геобиологична мрежа на Хартман", но той самият я нарича "глобална квадратна мрежа". Тази мрежа според него представлява 20-сантиметрови ивици или ленти на излъчвани вълни, които са разположени по посока изток - запад и посока север - юг. Разстоянието между тях е 2 м по посока север - юг и 2,5 м - по посока изток - запад. Най-опасни за здравето на човека са т. нар. геопатогенни точки - тоест местата, където тези ленти се пресичат, особено ако под пресечната им точка има подземни водни източници. Понякога подземните структури и водните източници са толкова големи по размери, че образуват цели патогенни зони. Същността на излъчванията им не е известна. Някои специалисти предполагат, че представляват корпускуларни излъчвания от Земята и Космоса, които при преминаването си през материята оказват вредно влияние върху живите организми.

В България има добри специалисти, които се занимават с тези проблеми. Един от тях е видният архитект Стефан Лазаров. Освен че притежава огромен опит и познания в тази област, той е и добър радиестезист. Лазаров енергично защитава тезата, че архитектурата и градоустройството трябва да се съобразяват с геобиологичната мрежа на Хартман. Ще цитирам следните думи от негова статия, защото ги смятам за изключително важни:

"...Интериорът на сградите, които съвпадат с геобиологичната мрежа, може лесно да бъде разработен така, че леглата и работните места да попадат в свободни от лъчение зони.

Когато обаче мрежата пресича сградата под някакъв ъгъл, използването на чистите зони става практически невъзможно. В такъв случай съществуват и исторически доказани начини за локално неутрализиране на вредните излъчвания чрез изливане на фундаментна плоча, наситена с животински калций.

Освен жилищата обект на специално изследване трябва да бъдат и болниците. Там болните са с намалени съпротивителни сили и поради това леглата им трябва да се намират в чиста от лъчение зона.

Същото се отнася особено за операционната маса, където човешкият организъм се намира обикновено в най-критично състояние... Изграждането на здравословна жизнена среда по описаните по-горе начини изисква минимални инвестиции, а носи здраве на хората."

Много ми е мъчно за добрата жена Лили И. Благодарение на пирамидата тя поживя още няколко години. Понякога се сещам за нея, когато присъствам на спор за вредата от пушенето. Противниците на този навик твърдят, че пушенето причинява рак на белите дробове. Пушачите ги контрират с аргумента, че повечето боледуващи от рак на белите дробове не са пушачи. Лили И. бе една от тях - тя никога не е била в редиците на пушачите. Когато се сетя за нея, винаги си мисля, че най-вероятно е спала върху геопатогенна точка на Хартман.

Често се чува - и то от лекари, - че не са известни точно причините за внезапно развитие на раковото заболяване. Много били факторите и пушенето е един от тях. Не искам да ме смятат за апологет на пушенето - далеч съм от това намерение. Обратното - бил съм страстен пушач в течение на десетилетия и много добре знам какви тежки последици могат да се очакват от тютюна. Но в същото време никак си не мога да го вържа с рака на белите дробове.

Тютюнът е бил пренесен в Европа от Мексико. Древните май са го почитали и са свързвали първата лула за момчета с представи за полово узряване, с навлизането му в друг етап на живота. Хората от тази велика култура с толкова дълбоки познания в различните науки, включително медицината, сигурно са си давали сметка, колко вредно е да се пуши, и въпреки това не са забранявали пушенето.

Мисля, че причината за рака - без да се подценяват всички други фактори, в това число пушенето, трябва да се търси преди всичко в геопатогенните точки и зони. В много страни са правени изследвания и статистически наблюдения, които по безспорен начин доказват: заболелите и починалите от рак са имали легло или са били продължително време на работно място върху геопатогенна зона.

Знам, че много специалисти ще скочат, като прочетат тези думи, но не само аз съм на това мнение. Ще повикам на помощ французина д-р Жан Пикар (Мулен), президент и основател на изследователската група "Околна среда - здраве". Ето какво казва той: "Трябва да призная, че ми бяха необходими десет години лекарска практика, за да вникна в наистина изключително важното значение на изследването на околната среда, в която живеят пациентите ми... Установих, че заболяванията на моите пациенти най-често бяха в пряка връзка с тяхната околна среда, по-точно във връзка с мястото за работа, за живеене, за отдих. От статистически изследвания установих, че съществуват географски зони, където процентът

на тежките заболявания е учудващо висок. Това послужи като отправна точка за по-особени измервания, по-специално изучаването на бета- и гама-излъчването, на земните лъчи, наречени "Хартманови", и на микровълните на околната среда." Докторът продължава: "...До днес въпреки многото познания, натрупани в продължение на десет години, и хилядите наблюдения все още сме принудени да мълчим. А при това съществува един бич, наречен рак. Оказва се с все по-голяма сигурност, че става въпрос за нарушаване на клетъчното равновесие вследствие на електромагнитно разстройване на клетката и причинено от най-различни видове енергии: химични, физични, психични, но в крайна сметка електромагнитни. А нарушаването на електромагнитното равновесие на всяко живо същество вече е измеримо благодарение на електрофизиката, която ни позволява да узнаем магнитния, електрическият и диелектрическият му потенциал и да разберем по-добре влиянието на околната среда."

Ще бъде нелепо да вдигнем безпомощно ръце и да се примирим: сградите вече са построен и нищо не може да се направи. Отговорът е окуражителен: може, защото знаем, че пирамидите имат и собствено излъчване, собствена енергия, която ефикасно противодейства на вредните вълни. Спането под или в пирамида е една стабилна защита. Друг начин, който бих препоръчал, е използването на четири малки пирамиди (с височина от 7 до 10 см), напълнени с чист кварцов пясък. Те трябва да се поставят покрай четирите стени на стая или апартамент и съответно страните им да се насочат към четирите посоки. Това е достъпна за всеки мярка, полезна и ефикасна и във всеки случай по-евтина от скъпите лекарства.

Много изследователи са правили опити с пирамиди с височина от 1 м до 1,8 м, с открити и покрити конструкции и всички установяват един безспорен факт: когато влезе в пирамида за медитиране, тоест за разговор със себе си или за лечебен престой, човек неизменно изпитва някакво чувство на успокояване, на сигурност, на отпускане, на задоволство и комфорт въпреки тясното пространство. Някои описват преживяването си като дръпване на завеса пред окръжаващия шум, като освобождаване от напрежение, грижи, натрапчиви мисли. Очевидно пирамидата изпълнява важна роля като успокоител на нерви, на болки, спира кръвотечения, ускорява оздравителния процес. Това подчертават също Салас и Кано: "В края на краищата, ако не искаме да заявим направо, че пирамидата лекува, можем поне да потвърдим, че тя облекчава и ускорява оздравяването. С няколко думи, действието на пирамидата се състои в генерирането и снабдяването на тялото с достатъчно енергия и жизненост, за да се увеличат неговите защитни сили срещу болестта по толкова изключителен начин, че успява да надделее включително в случаите, когато нормално това не би било възможно, а при по-дребни заболявания го прави много по-рано от нормалното."

Очевидно не само в истинските пирамиди, но и в домашните "клиники" отново става дума за енергии, които се генерират и се складират в тази геометрична конструкция. Американският учен Ерик Маклухън смята, че силата на пирамидите има три аспекта: гравитация, магнетизъм и резонанс. Той обръща внимание на вътрешните камери в египетските пирамиди, които според него представляват "резонаторни кухни", затворени пространства, в които електромагнитната енергия може да се акумулира и да се възпроизвежда.

Интересно е и мнението на друг американец - Патрик Фланаган. Биокосмическата диелектрическа енергия в пирамидните форми той нарича "есенция на жизнената сила". Според Фланаган кухините в мозъка и човешкото тяло са акумулатори на диелектрическа енергия. За него пирамидата е като оранжерия, парник, където биокосмическата енергия се събира и се складира.

Аз не мога да обясня механиката, по която пирамидната енергия влияе върху биоенергията на човешкото тяло. Но факт е, че такова влияние съществува, че то е добро за здравето и ползотворно в борбата на организма срещу болестите. Някога една изключителна китайка - Сун, съпруга на мой приятел, опитвайки се да ми обясни какво представлява акупунктурата, оприличи човешкото тяло на електрическа мрежа с много точки, които тя нарече бушони.

Когато един бушон изгори и определена точка престане да се подхранва с биоенергия, някои орган се разболява, нарушава се дадена функция. Какво ни остава да направим? Трябва да поправим бушона. Според древната китайска практика това се постига с иглата, с акупунктурата. По аналогия бих казал, че същото прави и пирамидата. Нещо в нашия организъм не е както трябва, биоенергийната верига някъде прекъсва, не е достатъчно напрегната или, обратно, е пренапрегната. Както при телевизора, когато образът на екрана изведнъж започва да се губи или да се изкривява. Тогава пирамидата влиза в ролята си на регулатор, на антена, която фокусира и нормализира биоенергийния поток. Така по този опростен начин си представям действието на пирамидните сили. За мен най-уместна в случая е мисълта на Едисън, която вече цитирах. Той казва, че не знае какво е електричеството, но това не пречи то да бъде използвано. Е, какво пречи и пирамидата да бъде използвана?

Пирамидата може да бъде ефикасно средство при такива заболявания, като артрит, ревматизъм, наранявания, изкълчвания, изгаряния, нервни и психични заболявания, безсъние и пр. Когато разполагаме с по-големи пирамиди - с височина над 1 м - и можем да се поберем вътре, нямаме проблеми. Достатъчно е само да сме сигурни, че пирамидата е правилно ориентирана в четирите посоки. Проблемът възниква, когато с малка пирамида трябва да лекуваме част от тялото. Някои автори предлагат две противоположни стени да се изрежат така, че в тях да се побере ръка или крак. След това пирамидата се поставя върху болното място и се ориентира заедно с болния крайник на север. При лечение на по-голяма част от тялото - стомах, гърди, глава - ориентираната пирамида се окачва отгоре, а пациентът ляга под нея, като главата му е на север.

Вече отбелязах, че въпреки ограниченото пространство пирамидата предизвиква усещане на комфорт, на мир и спокойствие. Вътре в нея се спи и се сънува по-добре, ученикът може да учи и да запаметява по-успешно. Не са рядкост твърденията, че пирамидата улеснява медитацията и паранормалните явления, като телепатия, ясновидство, телекинеза и пр. Мнозина разказват, че в пирамида имат усещането за лазене на мравки по тялото или за бодвания от игли. Други чувстват, че някакви сила ги повдига към върха, на трети им се доспива и след кратко време се будят бодри и свежи, пълни с енергия. Подобни твърдения - например че за един час човек се наспива така, сякаш е спал половин ден - са пресилени и ненужни. В пирамидата не се спи по-бързо, а по-добре.

Онези, които желаят да практикуват медитация или да получат определени психически изживявания, трябва да са наясно какво точно искат да постигнат, и да помнят, че търпението е майка на успеха. Така е във всяко нещо: без тренировки не се постигат световни рекорди.

Преди да влезете в пирамида (или при лягане под пирамида), необходимо е най-напред да си програмирате подсъзнанието, да решите предварително какво ще правите: ще медитирате ли, ще спите ли, за да сънувате и после да си спомните какво сте сънували, или ще пожелаете да осъществите телепатична връзка с жив или с починал близък човек. Концентрирайте вниманието си върху задачата, представете си я във възможно най-точни подробности, като не забравяте, че трябва да бъде ясно определена, а не нещо като салата, в която са замесени всевъзможни други цели и желания.

Втората ви стъпка е, след като влезете в пирамидата. Най-добре е да седнете и да гледате пред себе си на север или да легнете с главата на север. Препоръчва се да не носите със себе си метални предмети, да се освободите от ненужни и пречещи неща, като колани, чанти, шалове, украсения, шапки и пр.

Строго индивидуално е колко време можете да прекарате във или под пирамида. Повечето хора, които познавам, нямат проблеми и могат да спят цяла нощ под пирамида. С други обаче не е така. Синът ми Милен не може да заспи, получава сърцебиене, скача и маха пирамидата от леглото си. Една моя близка - очарователната говорителка по телевизията Мария Янакиева, много иска да е приятелка и с пирамидата, но под нея изобщо не може да

заспи, върти се в леглото и дори получава главоболие. На други започват да се обаждат стари наранявания, чувстват болки по тялото. При такива случаи е необходима настройка на тялото и на съзнанието, да се започне с 15-минутен престой под пирамидата, който постепенно да се увеличава. Лесно се свиква и по принцип под пирамида може да се престоява без ограничения.

Една тема, която занимава много автори, е затлъстяването. Описани са много случаи на лица, прекарвали известно време в пирамида, които отслабват, а други напълняват. Нормалната реакция на скептика е: "Твърде хубаво, за да е вярно!"

Споменатата вече любителка на червени пирамиди Джоан Ан де Матиа е правила опити с три пирамиди под леглото си с цел да се отърве от ненужни тлъстини. Минали няколко седмици, но мерките ѝ там, където били тлъстините, не мръднали. Останало ѝ само задоволството от повишеното равнище на енергия.

Пирамидата по мое мнение нито лекува затлъстяването, нито помага на мършавите да се закръглят. Тя просто изпълнява ролята си на уравнишител. Ако енергиите ѝ помагат на защитните сили на организма, логично е да се предположи, че те ще му помагат при всички аспекти, включително срещу затлъстяването.

Смятам за особено важна ролята на пирамидата в борбата срещу наркоманията. Имам лични наблюдения в тази област, но с удоволствие прочетох, че цитираните от мен американски автори Шул и Петит са наблюдавали положителния ефект на пирамидните енергии върху наркомани. Много млади хора им се обаждали по телефона или им пишели писма, за да съобщят, че след известно време, прекарано в пирамида, загубвали интерес към наркотиците. "Аз не ги изоставих (наркотиците), те ме оставиха" - бил типичният отговор на голям брой младежи.

Шул и Петит отбелязват, че много младежи влизали в пирамида повече от любопитство, отколкото от желание да се излекуват от убийствената наркомания. Интересно е следното писмо на ученик от Галвистън, щата Тексас, което те цитират: "Няколко пъти опитвах с ЛСД (вид наркотик), но получавах прекъсвания на съновиденията и това не ми харесваше. Оставих го и се захванах по-сериозно с марихуана в течение на повече от година. Прочетох книгата ви "Тайната сила на пирамидите" и реших да си построя една. Поставих я в стаята си и започнах да спя в нея, но ефектът започна да изчезва. Установих, че не стигам до върха в моите съновидения, но разбрах също, че не се нуждая от него. Изглежда, че ми е по-добре така, почти на върха, вътре в пирамидата. И сега имам пари за други неща."

Познавам едно семейство, чийто син се беше забъркал с наркотици. Знам колко е страшно това и колко е голяма родителската мъка. Мисля, че пирамидата може да бъде един от изходите, защото е в състояние да убие наркотичната пристрастеност, но в същото време е възможно да събуди и естественото любопитство на младия човек, да го накара да експериментира, да изучава непознатите сили, които могат да бъдат само негови приятели и никога врагове. За такива случаи бих препоръчал достатъчно голяма открита пирамида, закрепена по някакъв начин на или над леглото, в която да се спи. Същата пирамида лесно може да се превърне в палатка, като се покрие с тъмен плат или пластмасова материя.

Необходимо е само да добавя още нещо, което може да прозвучи като закон: пирамидата не противоречи на никакво друго лечение и ускорява оздравителния процес.

Нейно величество Водата

Ако зависеше от мен, щях да наредя водата да се пише с главни букви: ВОДА! От уважение, в знак на признание за великата ѝ роля в живота и за живота. Мисля си, че всички ние имаме бегла представа, какво точно представлява водата. Отнасяме се към нея с пренебрежение,

защото е в изобилие и практически безплатна. Дори не я пием достатъчно въпреки предупреждението на лекарите, че за доброто си здраве човек трябва да изпива дневно средно по 0,30 мл вода на килограм от теглото си. Аз знам много добре, че трябва да пия по 2,5 л дневно, но се хващам, че има дни, без да съм изпил и чаша вода.

Какво по-точно знаем за водата? Знаем, че има мръсна и чиста вода, минерална и чешмяна вода, някаква вяла представа се върти в главите ни, че кладенчовата и дъждовната вода са по-добри.

Едно лято на улицата в София ме застигна проливен дъжд. За по-малко от минута ме измокри до кости заедно с чисто новата ми бяла риза. След като изсъхна, ризата ми приличаше на пепитена заради калните петна, оставени от дъждовните капки. Толкова за чистата дъждовна вода, въпреки че не обвинявам нея, а замърсения въздух, през който минава.

В поетичен план мога да кажа, че водата е свята и благородна, щедра и благодатна, жестока и зла. Нали сте чували как пее планинското поточе, нали се сещате защо се напояват градини и дървета, нали сте виждали бушуващи вълни и удавени в разлети реки селища? Дотук с поезията. Мислех да продължа с няколко страници за химическия състав на водата, да направя сравнения между различните видове води - от физиологическата вода до тежката и супертежката вода - да ви съобщя сензационната новина, кога завира и кога замръзва водата, но се отказах. Безсмислено е. Темата е просторна, многоетажна и разнопосочна, изискваща специална подготовка. Аз обаче мога да поставям по-изпипани, демек по-специални, въпроси на читателите, много от които вероятно знаят за водата повече от мен. Бих ги запитал например дали знаят, че водата може да "отлежава", да "старее" като виното? Установил съм, че по-голямата част от приятелите ми имат повече познания за виното, отколкото за водата, и това е напълно естествено. Те не пият вода. А всеки запален акварист - човек, който се занимава с аквариуми - ще им каже, че преди да се налее в аквариум, водата трябва да "отлежи" няколко дни, да се изчисти от различните химикали и едва тогава да се поканят рибките.

Авторите, които изучават пирамидната енергия и нейните приложения, не пропускат и водата. Всички отбелязват, че водата, освен че притежава много други качества, сред които е и липсата на вкус и мирис, абсорбира пирамидната енергия, сама се превръща в енергоносител и може напълно да замести пирамидата. Постепенно дори и на един лайк ще започне да просветва връзката между лечебните процеси, водата и пирамидната енергия, като му се напомни, че водата съставлява над две трети от човешкия организъм, че никаква телесна функция, включително дишането, не може без вода. "Водата - казват Салас и Кано, - освен че е основен елемент на живота, е и най-простият и ефикасен катализатор, който съществува. По наше мнение благодарение на това, че може структурно да се променя, водата е способна да акумулира в себе си и най-минималната енергийна проява, която се произвежда в нейния обхват, и да се освобождава от нея при друга от промените си. И да не забравяме, че критичната температура за стабилизирането на водата е от 35 до 40о Целзий. Която случайно е средната температура на тялото."

Няма съществени различия между авторите по въпроса за способността на водата да получава, да задържа и след това да отдава благодатната пирамидна енергия. Съществува известно разминаване по времетраенето и количеството на водата, необходимо за адекватното ѝ енергизиране в пирамида. Някои ентузиастични стигат до смешните твърдения, че е достатъчно да се постави пирамида върху маркуч, и протичащата през него вода вече е енергизирана. Бил Керел и Кейти Гогин определят, че за пирамидното третиране на чаша вода са необходими 20 минути, а за литър - един час. Сърдж Кинг, който има дарованията на екстрасенс, смята, че 15 минути в пирамида са достатъчни за четвърт литър вода. Тот и Нилсен отбелязват, че количеството вода зависи от големината на пирамидата. Те смятат, че пирамидата трябва да е достатъчно голяма и половината от съда с вода да стига до

височината на царската камера, тоест до 1/3 от височината на пирамидата. Един литър вода изисквал престой в пирамида най-малко 24 часа преди ползване. Най-прецизни и търсещи за всичко експериментални доказателства са Салас и Кано, които препоръчват като идеален срока от 7 до 15 дни. В пирамида с височина до 25 см според тях може да се енергизира до половин литър вода. За своите експериментални цели те използват пластмасов бидон от 10 л в пирамида с височина 75 см.

Всички автори говорят за вода в пирамида и никои не препоръчва поставянето на съд с вода под пирамида. Очевидно поради убеждението, че енергийният поток от разстояние е недостатъчно силен за водата. Изследователите не са единомисленици и за времето, за което водата задържа получената от пирамидата енергия. Някои смятат, че пирамидната вода запазва активната си енергия неопределено време, други я ограничават до две-три седмици. Според Тот и Нилсен водата не губи придобитата енергия, защото след престой в пирамида тази енергия вече е "заклучена" във водните молекули. Освен това те не смятат, че водата е единствената течност, способна да абсорбира свойствата на пирамидната енергия. Същите качества проявяват млякото, напитките и дори супите. Има един лесен, но много показателен експеримент, който демонстрира как пирамидната вода действа вместо пирамида. В пирамидата енергията елиминира процеса на гниене в органичните материи, но едновременно с това започва и процес на мумификация. Престолялата в пирамида вода също спира загиването, без обаче да отприщва изсушаване.

За експеримента е необходимо едно парче месо, започнало да се вмиришава. Разрязва се на две равни части и всяко парче се поставя в по-дълбок неметален съд. В единия се налива енергизирана пирамидна вода, в другия - вода от чешмата. След няколко дни става ясно, че в първия съд процесът на разлагане е преустановен, неприятната миризма на месото е изчезнала и водата продължава да е чиста и без лош дъх. В другия съд миризмата става непоносима, водата е мътна. След няколко дни разликата става съвсем очебийна.

Многобройни са приложенията на водата, третирана в пирамида. Аз имам и собствен опит, който мога да препоръчам като превантивно или козметично средство. Под пирамида с височина 50 см винаги държа два буркана с вода, върху които съм поставил две самобръсначки, ориентирани с остриетата на ножчетата по посока север - юг. Имам всички основания да съм доволен от тази семпла организация, защото, като редувам всеки ден самобръсначките, с двете се бръсна цяла година. Водата от буркана, която е престояла в пирамида 48 часа, ми служи за пиене и последно изплакване на лицето. Нищо по-добро не е измислено за подхранване на кожата.

За да стане ясно за какво по-точно може да се използва пирамидната вода, ще цитирам Тот и Нилсен, които в сбита форма казват почти всичко: "Пирамидната вода се използва за питейни цели с изявени благоприятни и дори лечебни резултати. Хора и домашни животни, които пият пирамидна вода, се чувстват и изглеждат по-добре. Кожата на вашия питомник ще изглежда по-лъскава и по-здрава. Канарчетата на пирамидна вода пеят по-добре и цветните пера на птиците, общо взето, ще изглеждат по-ярки. Ние имаме сведения, че наквасването на артритни стави в пирамидна вода облекчава, а в някои случаи елиминира болките и проблемите с артритата. Прилагането на пирамидна вода при порезни рани, изгаряния, навяхвания, бенки, мазоли, забелени кожички около нокти, брадавици и различни кожни проблеми представлява определено спомагателно допълнение към нормалното лекарство, използвано за лечение. Миенето на коса с пирамидна вода и с любимия ви шампоан след четири приложения спира и дори премахва пърхота. Опитайте с пирамидна вода да изплакнете уморени очи и дори да натопите контактните си лещи в нея: успокоителният ефект се усеща за секунди. Вземайте вашите лекарства и шумящи болкоуспокояващи прахове или таблетки с пирамидна вместо с обикновена чешмяна вода. В кухнята пирамидната вода прави чудеса. Сготвени или дори само накиснати в пирамидна вода храни са с по-добър вкус и качество. Кафе, чай, сухо мляко, портокалов сок, какао, пудинг, кондензирани или сухи супи и пр. изглеждат като много подсилени. Всъщност

пирамидната вместо обикновената вода за каквото и да е ползване веднага ще се забележи. Дори и най-добрият готвач ще получи нови похвали. Ако вашият запас се окаже недостатъчен, пирамидната вода може да бъде разредена до 2 части обикновена вода и 1 част пирамидна вода с малка ефективна загуба на енергия."

Водата от чешмата понякога предизвиква отрицателно въртене на махалото - сигурен знак, че е нечиста и негодна за пиене. Това не е особено изненадваща новина, както не е новост, че махалото веднага отразява третираната в пирамида вода с положително въртене. Забележително е също, че пирамидната вода се изпарява по-бързо, отколкото контролно количество вода, поставена в съд извън пирамида. Но не е само това. Доказателство, че водата трайно запазва качествата си, придобити в пирамидата, е друг експеримент, който всеки може да повтори. Добре енергизирана в пирамида вода се оставя на открито при еднакви условия, в еднакви съдове заедно със същото количество обикновена вода. След седмица-две става ясно, че пирамидната вода се изпарява по-бързо от другата. Изследователи са извършвали химически анализи на пирамидна вода и не са установили никакви изменения в химическия ѝ състав. Очевидно промените имат физически характер, свързани с влиянието и действието на енергията, абсорбирана от пирамидата.

Искам да обърна внимание върху няколко фрази от предишните страници, които по мое дълбоко убеждение са много важни: пирамидата оказва положително въздействие за общото здравословно състояние на организма... пирамидната енергия забавя процеса на стареене... водата съставлява над две трети от човешкото тяло... никаква телесна функция, включително дишането, не е възможна без вода... водата притежава способността да получава, да задържа и след това да отдава благодатната пирамидна енергия. Мисля, че ако вникнем по-дълбоко в тези няколко фрази, ролята на пирамидата върху човешкото здраве ще ни стане по-ясна. Всяко заболяване в организма на човека се отразява върху неговата биоенергия и онези две трети вода в тялото. Пирамидата помага за регулиране на биоенергийните процеси и водата със специфичните си качества да получава, да задържа и да отдава благодатната пирамидна енергия несъмнено изпълнява много важна функция. Сигурен съм, че с течение на времето, когато ще се вдигнат и последните бариери на скептицизма, ще се намерят специалисти, които обективно и компетентно ще хвърлят повече светлина и по този въпрос.

Благодат за растенията

Много бих искал да зная какво мислят за мен старата черница и липите в двора на къщата ми на село. Смятат ли ме за потенциален убиец, страхуват ли се, че мога да им направя нещо лошо, като паля огън на открито? Когато пламнат сухите клони и дърва, за да се превърнат в жар, имам чувството, че черницата е развълнувана и сякаш споделя тревогата си с по-близките до огъня дървета, които помнят предишни пламъци и болезнените докосвания до летящи искри.

Или пък какво си говорят за мен в градината доматиите и краставиците с по-издръжливата асма. Сигурно се питат, когато по цяла седмица няма капка дъжд, как е възможно да ги оставям без вода и не ми ли трепва сърцето, като ги гледам оклюмали и отчаяни? Вероятно и читателите ми сега са убедени, че нещо ми е станало. Нищо не ми е станало, но когато стигнах до темата за пирамидната енергия и растенията, нещо се размекнах. И започнах да си мисля за тях като за живи същества, с които може да се разговаря, за великата магия на природата. Така, като се занижат мисли и асоциации за растенията, неизменно в съзнанието ми изплува споменът за малката книжка "Бодливата роза" на големия български писател Николай Хайтов. Съветвам всеки, който се е разминал с това удоволствие, да си направи среща с него, като прочете книжката. Едва тогава ще започне да гледа на растенията с други очи, ще разбере какво щастие е общуването с природата.

Защо си спомних за "разтрепераната черница" в двора ми? Защото, докато пишех тези редове, разлистих пак "Бодливата роза" и прочетох отново за експеримента на американеца Клиф Бакстър. Той е от онези редки специалисти, който знае как се бори с невероятната машинка, известна като детектор на лъжата. Това, както обяснява Хайтов, са електроди, които се поставят на престъпника, и докато той отговаря на въпросите, самозаписващи устройства отбелязват степента на неговото вълнение, отразено в биотоковете му по време на разпита. В експеримента на Бакстър пак става въпрос за престъпление и за разкриването му с детектор на лъжата, но главните герои в него вече са не хора, а растения.

През 1966 г. Бакстър поставил в една стая две растения - филодендрони. Измежду шест души на едного било възложено да унищожи единия от двата филодендрона, но така, че освен оцелелия филодендрон никой друг да не знае кой е "палачът". След това на тоя ням свидетел били поставени електродите на детектора и "разпитът" започнал. Въвеждали при него един след друг шестимата, сред които бил убиецът. "Свидетелят" филодендрон се държал спокойно, докато се явявали незамесените в "убийството", но буквално обезумял, когато пред него застанал палачът на унищоженото растение. Реакцията му била отбелязана от самозаписващото устройство с рязко издигаща се крива.

С много подобни опити Клиф Бакстър доказал, че растенията имат "памет", че се "плашат" и "губят съзнание", изпадат в кома и пр. Със статията си "Доказателства за първичното съзнание у растенията" той предизвиква голямо оживление в научния свят. И както можете да се досетите, веднага се намерили учени, които закачили на експеримента на Бакстър определението "куха сензация".

Предполагам, че повечето растения, включително моите в двора на село, силно са се нервирани от тъпото определение "куха сензация". Казвам "нервирани" не за да бъда оригинален, а за да поясня веднага, че растенията вероятно имат нервна система като нашата, човешката. И това не е мое откритие, а на Франк Турано, учен и специалист към министерството на земеделието на САЩ, чието изследване е публикувано в средата на 1999 г. в сп. "Ню сайънтист". Според неговото предположение листата на растенията изпращат електрически сигнали на корените и клоните по йонни канали, подобни на тези в нервите на животните. Той смята, че по този начин растенията се отбранявали от насекоми: след "сигналите" на листата растенията започвали да излъчват миризма, прогонваща натрапниците.

В "Бодливата роза" читателят ще срещне много цветове от голямата палитра на природата, пред която благоговее Николай Хайтов. И аз просто не мога да продължа по-нататък, без да натопя залька си в аромата на "шарената сол", която ни е сготвил големият писател от страстната си прегръдка с бодливата роза. Ето, насладете се на поетичното енергийно излъчване на неговите думи за природата:

"Все едно как е, но целебността на зеленината и въобще на природата върху човека е доказана от хилядолетния опит и не подлежи на съмнение. На тая целебност се дължи, че ако сте били на полето или в гората, сред тревите и цветята - не сте се усещали сам. Вашето съзнание може да не е разбрало, но вашите клетки са усетили присъствието на зелените свои събрата, казали са си "здрости" и "добро утро", предали са си информация за времето и за други природни новини и са се разбрали, без да е минало това през вашето съзнание, защото контактът е бил осъществен, както се казва, на "клетъчно равнище". И въпреки че не сте съзнали тоя контакт, на душата ви е било пълно, вие по един странен начин сте се усещали частица от цветната панорама около вас, не ви е било скучно, не ви се е искало да се върнете в село или в града, не сте имали нужда от компания, изобщо - било ви е добре. А то е, защото сте били сред своите мълчаливи, деликатни приятели - билките, тревите и цветята, опивали сте се от аромата им и сте се топили, без да знаете, в клетъчните мехлеми на "душата" им. Вие просто сте усещали благотворното излъчване на вселената от живи клетки, къпали сте се в биоенергичните им струи и затова, докато сте били там, ви е било и "пълно и равно".

Тук, както се казва, всички стават, взимат чашите и вдигат наздравица за Природата. И тъй като още от първата си страница аз пия за великото тайнство на пирамидите, ще продължа по моята си тема. Вече се вижда краят на пътя, но имам още две-три сериозни спирки. На първата от тях ще се запознаем с благодатната роля на пирамидната енергия върху растенията.

Николай Хайтов отбелязва като особено важен факт откритието, че растенията не само могат да си обменят "чувства", "опасения", "настроения" или просто информация, но и се влияят от психологическото състояние на човека, на когото вероятно "те самите му въздействат чрез своите тайнствени биоелектрически или някакви други енергии". Хайтов отбелязва още, че сега вече никой не би могъл да упрекне един писател, че говорел глупости, ако той напише, че "при вида на селянина, въоръжен с брадва, дърветата изтръпнали, сърцето им заиграло и листата побледнели от страх". Аз ще добавя, че ние вече не се смеем, когато прочетем във вестниците, че някой ексцентричен аристократ или престолонаследник говорел ласкави думи на цветята, за да растат по-красиви и по-здрави, или за експеримента на преуспяващ фермер, който доказал, че растенията му предпочитат симфоничната музика пред съвременните музикални шумове и в резултат дават повече продукция. Въпреки това съм убеден и въз основа на собствения ми опит с пирамидните енергии, че скептицизмът и консерватизмът имат по-дълбоки корени и от върбата, че на хората им е по-лесно да махнат с ръка и да се откажат от простата проверка, отколкото да сложат пакетче семена под пирамида и да видят какво ще стане, като ги посадят. Има ли място за иронични усмивки, когато човек мине покрай добре гледана градина и ахне при вида на чудесни здрави растения, отрупани с плодове и зеленчуци? За подигравка ли е Клиф Бакстър, който с феноменалния си експеримент с филодендроните доказва, че растенията наистина разпознават убиеца и се страхуват от селянина с брадва? За смях ли са всички опити в различни страни, целящи да установят влиянието на електромагнитните вълни върху развитието на растенията? Аз се усмихвах, но с чувство на удовлетворение, когато прочетох за постиженията на американския електронен инженер Джеймс Л. Скрибнър. От едно-единствено семе бакла той отгледал растение с височина почти 7 м (нормалната му височина е 70 см) и набрал от него 50 кг бакла.

Не знам дали Клиф Бакстър и Джеймс Л. Скрибнър са били запознати с опитите на Върн Камерън, но прочутият американски радиестезист също експериментира с растения и демонстрира положителното влияние на пирамидната енергия. Още през 1940 г. той открива, че благодатната пирамидна енергия може да се предава и по... жица! В двата края на една леха той поставил две пирамиди, съответно ориентирани. От върха на едната извел жица, разположил я под лехата, а другия край закачил за върха на втората пирамида. С малко метален памук той осъществил връзка между жицата и коренчетата на посадените растения. Върн Камерън доказал, че и пирамидната енергия може да "тече" по жица, че оказва благотворно влияние върху развитието на растенията. Той потвърдил и още нещо: от значение е също, ако лехите са разположени по дължина, ориентирана по посока север - юг.

Американските изследователи Шул и Петит постигнали много добри резултати при опити с домати растения, третираны предварително в пирамида. Те твърдят, че ако се посадят и се оставят за две седмици в пирамида, преди да бъдат трансплантирани на постоянното им място, растенията се развиват по-бързо, по-добре, стават по-високи и дават повече продукция. Доматените семена те посадили най-напред в саксии и ги оставили да никнат и да се развиват в пирамида за около две седмици. След това разсадите били прехвърлени на определените им постоянни места. Хванали се здраво и някои корени се развили до височина 2,7 м. Само от едно растение те набрали стотина домата - сензационна реколта за тях, както и за всичките им съседи и познати.

Семената, третираны под пирамида, покълват по-рано и дават по-здрави и по-плодовити растения. Въпросът, по който има различия сред изследователите, е колко време трябва да престоят семената в пирамидата, преди да бъдат посадени. В САЩ според Кинг 24 часа са

достатъчно. Тот и Нилсен съветват да се направи следния опит.

Семената от едно пакетче се насипват на лехички по дъното на пирамидата или на картон, поставен под пирамида, разположени по посока север - юг, и се оставят там две седмици. След това се засаждат. За контролно сравнение на съседно парче земя се посаждат семена от същото растение, но нетретирани под пирамида. Много скоро, почти веднага след поникването се установява, че семената, облъчени с пирамидна енергия, се развиват по-добре, растат по-бързо и по-здрави и накрая дават повече продукция.

Аз съм провеждал подобни експерименти с фасул, но не с пирамида, а с вода, третирана в пирамида. Определените за засаждане бобени зърна разделих на две части. Първата поставих в пластмасов съд с пирамидна вода, а втората - с вода от чешмата. Така накиснати, зърната престояха 24 часа, след което ги посадах. Семената от пирамидната вода рязко се различаваха в развитието си както по външен вид, така и по броя на шушулките, които родиха.

Бил Керел и Кейти Гогин също експериментират с електромагнитните сили на пирамидата и растенията. Те установяват, че пирамидната енергия действа здравословно и върху растенията, както върху всички други живи същества. От описанията им човек остава с впечатление, че са превърнали дома си в "болница". Много техни приятели им носели саксии с "боледуващи" цветя или други растения, които поставяли под пирамида. Обикновено растенията били изписвани с диагноза "здрави". В такива случаи най-добра за ползване била пирамидата с метална "шапка" на върха. Металът поглъщал по-голямо количество космически лъчи, които пирамидата акумулира и предава на растенията. Те обръщат внимание също така и на ползата от пирамидната вода при отглеждането на растенията: "Трябва да отбележим наистина мистериозните качества на пирамидната вода. Водата, изглежда, може да складира и да задържа пирамидните енергии, което ви позволява да предавате тези енергии на вашите растения, като ги напоявате. В повечето случаи вашите растения, напоявани с пирамидна вода, ще растат така, сякаш са расли под самата пирамида."

Трябва да се има предвид, че пирамидата действа не само с енергията вътре в нея, но и с тази около нея. Следователно, ако поставим една пирамида сред растенията, тя ще влияе положително на тяхното развитие. Шул и Петит обаче уместно предупреждават, че растенията умират, ако са посадени на почва, която продължително време е служила за основа на пирамида. Очевидно за предпочитане е обработването на семената или на разсада да става вътре в пирамида, но разположена върху място, което няма да се използва за насаждения.

Необходимо е да се отбележи, че здрави и силни растения, като домати, фасул, грах и пр., се влияят благоприятно в пирамида. По-слаби растения обаче дават вариращи резултати, а гъбите изобщо не се поддават на влияние. Тот и Нилсен използват пирамида за по-добро и по-бързо развитие на коренчета на филизи. Те твърдят, че когато бъде поставен в съд с вода вътре в пирамидата, филизът за кратко време пуска коренчета. Това е достатъчно, за да бъде успешно разсаден на определеното му място.

Много автори препоръчват да се строят оранжерии във формата на пирамиди, като смятат, че така ще се получават по-големи добиви. Салас и Кано обаче призовават за повече предпазливост, тъй като трябвало да се вземат предвид много фактори и особено това, че пирамидата намалява фиксацията на минералните соли. Те са на мнение, че няма достатъчно опит, за да се пристъпи към строителство на пирамиди оранжерии. За предпочитане било към съществуващите оранжерии да се изградят разсадници във формата на пирамиди, които да произвеждат по-добри растения.

Въз основа на всичко казано дотук се налагат следните по-важни изводи:

- Пирамидните енергии влияят благоприятно върху растенията.

- Препоръчително е преди засаждане семената или разсадът да престоят най-малко една седмица в пирамида. Семената могат да останат и по-дълго, но с разсада не бива да се прекалява.

- Семената в пирамида, както и насажденията в градина трябва да се подреждат в лехи, ориентирани в посока север - юг.

- За напояване на растенията, особено в началото на развитието им, трябва да се използва вода, третирана в пирамида поне десет дни.

Във времето, в което живеем, проблемът с производството на храни ще става все по-остър. Убеден съм, че приложението на пирамидните енергии в земеделието ще допринесе в голяма степен за успешното му решаване.

Невидимият помощник у дома

Със своята енергия пирамидата унищожава вредните бактерии, премахва гниенето в органичните материи и определено подобрява вкуса на хранителните продукти. Допускам, че в някои случаи промяната може да се дължи на самовнушение. Този фактор обективно съществува, но не е общовалиден и може лесно да се елиминира с широко използване на "свидетели", например като засадите третираните в пирамида семена на репички или на моркови и на съседна площ - обикновени семена. Или ако пожелаете да изсушите едновременно две еднакви цветя. Цветето под пирамидата ще остане по-дълго време свежо и живо и когато изсъхне, ще бъде с почти запазени цветове. Цветето свидетел в стаята бързо ще увехне и ще започне да се разлага. Това се вижда с просто око и не е необходимо да търсите друго мнение.

Пирамидата - този невидим помощник у дома - има изненадващо много интересни и полезни приложения. Обикновено се използват модели от картон и дърво, но може и от пластмаси, плексиглас и други подръчни материали, а така също открити и закрити. Най-често в работа влизат пирамиди с височина 15, 20, 25, 30, 50 см. По-високите пирамиди се употребяват, когато в тях трябва да се складират продукти или да се енергизира по-голямо количество вода. Длъжен съм да напомня, че повечето автори наблягат на необходимостта от строго спазване пропорциите на Голямата пирамида в Гиза с нейния уникален наклон на страните към основата от почти 52°. Има обаче и авторитетни автори, които не смятат, че това е неотменимо и задължително условие, защото при опити с други размери са получавали също положителни резултати.

Как да си обясним промените, които предизвиква пирамидната форма в различните продукти? Мисля, най-правилно е да се каже, че не можем да си ги обясним. Както не можем да обясним самата пирамидна енергия и явленията, свързани с нея. Според Керел и Гогин пирамидната структура привлича енергия подобно на антена. Тази енергия създава резониращо или вибриращо поле, което предизвиква движение на молекулите на материята, поставена в него. Тази промяна в молекулната структура води до изменение на аромата или на вкуса. Двамата автори посочват, че пирамидната енергия много силно се влияе и дори изцяло се спира от силни електрически или други енергийни източници. "Ние много пъти сме правили експерименти - пишат те - с пълен успех, след това по необясними причини всички експерименти се провалят. Следващия път обаче експериментите отново са успешни и всичко е наред." Тези думи идват да покажат, че няма само гладки пътища, че и най-опитните специалисти познават както успехи, така и провали. Това е един вид утешение за всички начинаещи пирамидолози, които нагазват в дебрите на тайнствените сили на пирамидите.

Широко известни са опитите на американския радиестезист Върн Камерън. Той конструирал

малка пластмасова пирамида, инсталирал я в най-влажното и топло място в апартамента си - в банята, и поставил в нея парче свинско месо.

След първите три дни забелязал, че месото издава слаб, неприятен дъх - очевиден признак за начало на разваляне. Шест дни по-късно обаче миризмата се загубила и парчето месо започнало да се мумифицира. Според Камерън същото парче месо дори и след месеци било напълно годно за ядене.

Много автори са повтаряли многократно опитите на Върн Камерън и потвърждават неговите резултати: месото се свива, губи от размерите и теглото си, в началото се усеща слаба неприятна миризма, която бързо изчезва.

При желание да се изсушат по-големи количества месо е необходимо да се построи и по-голяма пирамида - евентуално с височина над 1 м. Препоръчва се също при дехидратацията месото да се отделя от тлъстината. Причината не е в това, че тлъстините не се сушат, а защото месото и тлъстините се мумифицират в различни срокове и е по-добре да се разделят.

Имам един приятел, който е толкова запален по домашното приложение на пирамидите, че непрекъснато търси нови възможности. "Аз си купувам евтино вино и обикновени колбаси - каза ми той, - поставям ги в пирамидата за известно време и после пия скъпо вино и ям необикновено хубави колбаси." Не се съмнявам в думите му, защото те се покриват със собствения ми опит.

Когато готвите държано във фризер месо, оставете го да се размрази в пирамида. Ако месото ви е прясно, бих ви препоръчал да го оставите от вечерта да "преспи" в пирамида. Ще се изненадате, че не само на вас, но и на вашите гости то ще се стори по-вкусно и сочно. Същото се отнася за меса със силна миризма, като черен дроб и шкембе, риба, дивеч, кайма. Аз и моите приятели - привърженици и поклонници на пирамидната енергия - имаме доста голям опит, събиран в кухнята, спалнята, банята и дневната. Всички приемаме гости, всички правим кафе, но някои плащат повече пари уж за скъпо кафе, но и то горчи или качествата му не отговарят на цената. Моят приятел, за когото споменах, държи кафето си под пирамида. Според него дори 20 минути са достатъчни, за да стане кафето по-меко и да загуби от горчивината си. Същото се отнася до тютюневите изделия и спиртните напитки. Чаша вино след половинчасов престой в пирамида не става шампанско, но определено има по-добър вкус и спокойно можете да излъжете, че сте платили доста висока цена за бутилката.

Специално внимание трябва да обърнем на пресните плодове и зеленчуци. Моят опит показва, че особено при зеленчуците престоят в пирамида е почти задължителен. Прекаленото насищане с нитрати за по-високи добиви прави зеленчуците опасни за здравето. Пирамидната енергия допринася за неутрализирането им. Някои специалисти препоръчват пресните плодове и зеленчуци да престояват в пирамида поне един час преди консумиране. За мен това време е недостатъчно, но все пак е по-добре и само час, отколкото нищо. Прясната продукция може да престои в пирамида дълго време, без да се развали. В най-лошия случай ще започне да се изсушава, но ще запази качествата си.

Емилио Салас и Роман Кано виждат в пирамидата три функции по отношение на пресните плодове и зеленчуци:

- **ИЗСУШАВАНЕ** - времето, необходимо за постигане на този резултат, е много различно и варира от няколко дни за билки до три месеца за ябълки. Някои зеленчуци, богати с вода, губят до 95 процента от теглото си. Такива са например доматиите, цитрусовите плодове. Гроздето лесно се превръща в стафиди.

- **КОНСЕРВАЦИЯ** - достатъчни са няколко часа (най-добре е цял ден) под пирамида, за да се запазят по-дълго време в прясно състояние.

- **УЗРЯВАНЕ** - това зависи от вида плодове и колко са зрели или зелени, но обикновено са

достатъчни от 6 до 8 часа, за да се почувства разлика.

Забележително е, че яйцата - със или без черупки - също подлежат на изсушаване. Разликата е само във времето: с черупки се получава мумификация за няколко месеца, без черупки - за три седмици. Яйцата губят от 60 до 65 процента от теглото си.

Много особено е поведението на млякото. Един час в пирамида му се отразява така добре, че запазва качествата си по-продължително време. След една седмица се превръща в кисело мляко без специално подквасване. Този процес, в който млякото се разделя на пластове, е сложен и често му е необходима една седмица, а понякога нещо става и ферментацията се проваля. Още по-любопитна е трансформацията на млякото в сирене.

Под пирамида млякото, поставено в съд, минава през няколко етапа. Най-напред придобива леко кисел вкус. След една седмица придобива качества на кисело мляко, после започва разделяне на пластове, като най-отгоре изплува прозрачна течност. С течение на времето тя се изпарява, гъстата маса се покрива с кафеникава коричка. Целият процес отнема близо месец и половина. Полученият продукт може да не е така вкусен като сиренето, на което сме свикнали, но нерядко е доста сполучлив като извара.

Не знам дали някъде по света може да се намери кухня без мухи, мравки, хлебарки и други насекоми. Чел съм, че дори в мирно време Пентагонът във Вашингтон е непрекъснато във война с хлебарките. Изглежда, тези досадни същества се справят отлично с най-страшните отрови и всевъзможните капани, които домакинските им поставят. Проблеми имат само с пирамидите, по-точно с пирамидната енергия, която отдалеч ги предупреждава за някаква грозяща ги опасност. Вероятно това са същите вълни, които пирамидата акумулира от космически и земни лъчения и които плашеха птиците от описаната пирамида Теотон в Мексико. Във всеки случай много изследователи са забелязали, че средата вътре в пирамидата не се нрави на насекомите. Установено е например, че в буркани хлебарките за два-три дни умират в открита пирамида. В подобни буркани, но извън пирамида те живеят няколко пъти по-дълго.

Храна в открита пирамида би трябвало да е притегателна сила за всяка муха, но практиката показва, че има някаква преграда, която ги отблъсква. Наистина отделни насекоми проникват в пирамидата, но не се застояват. В същото време лакомство, оставено извън пирамидата, привлича многократно повече насекоми.

Особено интересно е да се наблюдава колона от мравки. Разузнавателните им отреди информират ръководителите на колоната, че някъде напред се долавят апетитни аромати, и колоната се насочва към тях. Първоначално мравките дисциплинирано навлизат в пирамидата, но след това сякаш по команда колоната се изкривява и тържествено напуска пределите ѝ. Само отделни разузнавачи навещават пирамидата, може би за да регистрират какви са загубите от пропуснатата плячка.

Американецът Ралф Лейси експериментирал с хлебарки от всякакъв вид. Насъбрал доста голям брой от това пълзящо население и ги пуснал в стая, където имало два подноса с храна - единият под еднометрова открита пирамида. Хлебарките се нахвърлили на незащитената храна, но почти не навлизали в пирамидата за другия поднос. Ако не друго, опитът на Лейси дава някаква идея, как да се опазят продукти от разнасящите зарази насекоми.

Сред домашните пирамиди, използвани за странни цели, ще спомена тези, в които се култивират лотарийни билети. Много щастливци в САЩ се хвалят, че уж печелели от лотария и други игри на щастието, като просто оставяли билети и фишове в пирамида. Подобни смехотворни твърдения, естествено, не могат да се приемат за доказателство, че пирамидната енергия помага на собствениците им да спечелят. Тот и Нилсен иронично отбелязват, че има и обратни примери на хора, които са поставяли лотарийни билети в пирамида, без да спечелят, но са запазили тази информация само за себе си.

Ще завърша тази глава, като напомня, че в някои страни години наред се използват картонени пирамидни форми за прясно и кисело мляко. Компаниите, които ги употребяват, правят това не от естетически, а от чисто практически съображения: млечните продукти просто запазват добрите си качества по-дълго време. С изненада за първи път научих - и то от Тот и Нилсен, - че навремето войниците в царска Русия получавали дажбите си в кутии с форма на пирамида, специално изработени с цел да предпазват храните от разваляне.

Магия или необикновена реалност?

Това е моята последна спирка на пътуването ми назад във времето, което води напред в бъдещето. На нея искам да се върна към онези странни вълни, които присъстват под земята, над земята, в Космоса, във всички живи същества, че и в неживите. Какви са тези вълни, могат ли да се пипнат с ръка, как се улавят, как се пренасят?... Въпросите могат да бъдат безкрайни и да изглеждат абсурдни, наивни, всякакви. Сигурно някой електроинженер ще ми се присмее, защото е убеден, че той познава много точно електричеството, електромагнитните излъчвания, всичките им свойства и проявления. Аз със своите ограничени представи знам, че електрическият ток е онзи, който "тече" по жица - тънка или дебела - в зависимост от силата на потока. После прочетох някъде, че токът всъщност не тече по жицата, а около жицата. Колкото повече се занимавам с пирамиди и с пирамидни енергии, толкова повече разбирам колко трудно - и дори излишно - е да се обясняват всички явления, свързани с тях. Не е ли достатъчно да се установи фактът на тяхното съществуване и да се опитаме да ги използваме? Обясненията може да дойдат по-късно, по-бавно и напълно естествено. Въпреки високомерието на онези учени, механично отхвърлящи всичко, което не съвпада с познатите им схеми, теории и представи. Те ми напомнят винаги за онзи учен член на Кралската академия в Лондон, който казал на Дарвин, че го заболял корем от смях, като четял неговата теория за еволюцията на видовете. Може би така съм устроен по рождение, но принадлежа към онази група от хора, интересувани се от всяко нещо, което е известно от хилядолетия, но за науката официално не съществува или се праща да събира прах с определението "митове, легенди, фантазии". Задавали ли сте си например въпроса, защо древните свързват пъкълта с "подземни реки", към които се устремяват душите на починалите? Не е ли в основата на тези вярвания съществуването на "вредните вълни", източници на които са подземните води, находища и течения? Минавал ли е през ума ви друг въпрос: защо в народните предания феи и вещици се представят с островърхи, конусовидни шапки на главите? Не са ли конусите разновидност на пирамидите и не играят ли някаква роля на антени, на енергийни акумулатори?

Радиестезията е наука, която не фигурира в списъка на науките, но която ясно и категорично заявява, че всички неща в природата, всички тела и предмети, живи същества, органи, заболявания, лекарства, чувства, мисли - всичко излъчва вълни. Според радиестезистите пирамидата не само акумулира и излъчва енергийни вълни, но и служи като техен усилвател, предавател и трансформатор. На тази основа освен традиционните области в изучаването и приложението на пирамидната форма се развива и едно ново направление, наречено радионика. С него са свързани проучвания и експерименти с окултен характер. Няма да се разпростирам надълго и нашироко, но ще се опитам да дам най-обща представа за тази модерна магия и преди всичко за твърденията, че е възможно да се материализират желания. Нямам собствен опит в тази област, свързана повече с екстрасенсорните преживявания и практики. На тази тема обаче отделят внимание много автори. Но и те по същество преразказват обясненията и рецептурата на Ал Манинг, директор на Лабораторията за екстрасенсорни проучвания в Лос Анджелис. Той използва свойствата на пирамидата, за да увеличи силата на молитвата, за да я превърне в инкубатор, където се материализират мисли и желания.

За експеримента са необходими малка картонена пирамида, да кажем, с височина 10 или 15 см, и няколко хартийки в различни цветове: син - за молби, свързани с лечение на болест, зелен - за любовни въпроси, оранжев - за умствена свежест и яснота, и жълт - за развитие на интуицията. Ясно е впрочем, че чрез желаещите да осъществят този експеримент най-голямо ще бъде търсенето на сини и зелени хартии.

Квадратен лист в съответния цвят се изрязва по диагонал и от него се получават два еднакви триъгълника. За експеримента се използва само единият от тях - той става носител на мисълта и желанието на молителя, което трябва да се материализира. Молбата трябва да се формулира в проста и конкретна форма, изразена с минимум слова. Изписва се на триъгълното листче и то се държи между дланите на двете ръце, като молителят в същото време изрича на висок глас съчинената от него специално за целта молитва. Важното е от текста да става ясно какво точно се иска, да се чете с вяра и искреност и дълбоко убеждение, че желанието ще бъде осъществено. Ако в изричането на тази молитва участват цяла група хора, силата ѝ ще бъде по-голяма.

След прочитането на молитвата триъгълникът се сгъва два пъти, но така, че написаното да остане вътре, скрито в сгънатия по-малък триъгълник. Той се оставя върху основата на пирамидата, ориентирана на север, като дългата страна на хартията бъде в същата посока. Дланите на двете ръце се поставят върху сгънатата хартия, молитвата се повтаря още веднъж и едва тогава се покрива с пирамидата. Така започва инкубационният период на желанието.

Според Ал Манинг необходими са от 3 до 9 дни за завършване "периода на бременност". През това време процесът се подпомага, като на висок глас се произнася същата молитва и с умствена концентрация върху нея - поне веднъж на ден. И още нещо: по време на молитвата да се гледа северната страна на пирамидата.

Когато молителят реши, че формата на мисълта му е достатъчно узряла, отстранява пирамидата от основата ѝ, изважда хартиения триъгълник, държейки го за единия край, отваря го и го изгаря. Хартията трябва да изгори напълно (не бива да остава дори късче) в някакъв огнеупорен съд, Пепелта е ненужна, защото с изгарянето формата на мисълта се освобождава и на молителя не му остава друго, освен да чака изпълнението на своето желание.

В цялата тази техника за материализация на мисли и желания, разработена от лабораторията на Ал Манинг, ми направи впечатление активната роля, която се отрежда на молителя: той или тя трябва да изричат на висок глас специална молитва. Според предписаната рецепта тази молитва е толкова важна, че текстът ѝ се предоставя от лабораторията в Лос Анджелис. Някои обаче допускат ефикасно действие и при авторство на самия молител. Достатъчно е молитвата да се произнася искрено и с дълбока вяра, че ще бъде чута.

Биоенергията на човека е съставна част от онзи тайнствен енергиен коктейл, който се разбърква в пирамидата заедно със земни и космически сили. Би трябвало да се предполага, че пирамидната сила - а следователно и въздействието ѝ върху написаното на хартия желание - ще се увеличава от силата на изказаната молитва. Педро Ферис и Кристиан Сиругет са на мнение, че събирането на дланите на ръцете както е при молитва в храма (или както е прието за поздрав при среща в Индия) увеличава равнището на жизнената енергия. Те отбелязват също, че на един от светците - свети Тома или свети Августин - принадлежат думите: "Пееенето е два пъти изречена молитва." Съществува и убеждението, че който не се моли е не пее, не може да се зарежда с енергия.

Споменавам тази подробност заради всички онези, които биха искали горещо да се молят за изпълнение на тяхно съкровено желание, особено когато се отнася за здраве и изцеление. Може би ако отправят своята молитва със събрани длани на ръцете и ако я припяват тихо, вместо просто да я рецитират, ще помогнат за осъществяването ѝ.

Право на скептиците е да се отнасят с насмешка към всяко споменаване на думи като

молитва, вяра, ритуал. Въпреки това многобройни са доказателствата за благотворната роля на вярата, на надеждата, на внушението и самовнушението. Затова съм против всякакви шампи, научни или псевдонаучни постулати, които предварително определят кое е възможно и реално и кое не. Материализацията на желанията според схемата на Ал Манинг може да изглежда като някаква метафизична конструкция, но аз винаги бих я аплодирал, ако помогне с нещо на хора в беда и мъка.

Опитът на радиестезистите още в началото на ХХ в. показва, че в пирамидата съществува мистериозна енергия (някои я наричат отрицателно зелена радиация), която прониква в другите енергии и се превръща в тяхна носителка. През 1919 г. френският абат Мерме открива телерадиестезията, която по-късно се развива и намира нови области на приложение. Според абат Мерме с лекарство може да се лекува личност, която е много далеч и дори не подозира, че я лекуват. Достатъчно е избраното лекарство да се постави върху снимка на болен пациент, покрита от пирамида, тоест изложена на въздействие от пирамидната енергия. По този начин пирамидата в ролята си на предавател на отрицателна зелена радиация постига лечебен ефект. Звучи като магия, но изненадващото в случая е, че наистина се получават положителни резултати. "Заключението е не само изненадващо, но и потресаващо, отбелязват Салас и Кано. Действието на вълните, различно по форма и цвят, върху една част от живо същество или върху неговата фотография се споделя от това същество. И казваме, че е потресаващо, защото това заключение на практика представлява потвърждение на вълшебства, правени от магьосница."

Тази практика на лечение от разстояние е известна и на българските радиестезисти. Покойният лечител Георги Атанасов лекуваше пациенти и от разстояние, което си е чиста телерадиестезия. Той препоръчваше например да се поставят под пирамида лекарства или билки заедно със "свидетел" на пациента - кичур коса, парче от нокът, снимка (по-добре негатив). Пирамидната енергия, подсилена от молитвата на родител или близък, влияе върху здравето на пациента независимо от разстоянието. Това е доста изненадващо, ще кажа и аз като испанците, защото съм слушал от хора, дошли в кабинета на Георги Атанасов, за удивителни благотворни резултати.

Салас и Кано описват още едно любопитно приложение на радиониката. Според тях освен за диагностика и лечение от разстояние пирамидната енергия може да се насочва и за унищожаването на вредители и болести в земеделието. Процедира се по същия начин, както при заболяване на живи същества, с тази разлика, че за "свидетел" се използват снимки на засегнатия район (по възможност въздушни), карта или рисунка заедно с препоръчван пестицид.

Опитът на двамата автори в тази област може да се резюмира по следния начин:

1. Ефектите, на които е подложена част от едно цяло, се прехвърлят върху самото цяло независимо от разстоянието.
2. Някои радиации са способни да се превърнат във вълни, които предават на целта вибрациите, пренасяни от тях.
3. За приложението на това явление са необходими:
  - Свидетел или фрагмент на онова нещо, върху което искаме да се въздейства.
  - Предписание или лекарство, чиито вибрации трябва да се предадат на определен обект.
  - Предавател, способен да произвежда радиации или вълни, които да служат като ракета носител на това, което искаме да бъде предадено на обекта.

Отново ще отбележа, че когато става дума за лекарства, предписанието им не може да се прави от никой друг освен от лекуващия лекар или от квалифицирано медицинско лице. В случая ролята на пирамидата с нейната енергия се свежда до подпомагане и ускоряване на лечебния процес. В този смисъл еднозначно е и предупреждението на Салас и Кано:

"Пирамидата помага и е ефикасна, но най-добре е да се ограничава ролята ѝ до помощник на лекаря, а не заместител."

Как да си направим пирамида

Най-напред нека решим от какъв материал да бъде. Препоръчвам всякакъв материал, който не е на метална основа: летви и дъски, но без пирони, пластмасови плоскости (да не са прозрачни или матови, ако пирамидата ще се използва за здраве), обикновен твърд картон. Мисля, че картонът е най-подходящ, най-лек е и когато се превръща в пирамида за окачване над леглото, няма опасност да падне и да нарани спящия под нея. Не трябва да забравяме също, че всички специалисти пирамидолози по света са експериментирали най-често с картонени пирамиди. Досега не съм срещал нито един ред срещу този евтин и достъпен материал.

Обикновено всички специалисти препоръчват домашните модели да се правят по пропорционалните модели на Голямата пирамида в Гиза. Това означава строго определена дължина на основите, на страните на четирите триъгълника, на височината на цялата пирамида и, естествено, ъгълът на наклона да бъде колкото е възможно по-близо до този на Голямата пирамида - $51^{\circ} 51' 14''$. При изработване на пирамида за домашно ползване не е необходимо да се занимавате с ъгли - те се получават автоматично, ако спазвате пропорционалните размери на основите и страните.

Аз също горещо препоръчвам да ползвате у дома си пирамиди с пропорциите на Голямата пирамида. Тези модели, използвани от изследователи и любители навсякъде по света, са доказали своята ефикасност и функционалност. За улеснение на сръчните майстори по-долу давам таблица в милиметри за пирамиди с височина до 1000 мм.

Височина	Основа	Страна	Апотема
100	157	149.4	127.1
150	235.6	224.2	190.8
200	314.1	298.9	254.3
250	392.6	373.6	317.9
300	471.2	448.3	381.4
350	549.7	523	446
400	628.3	597.8	508.6
450	708.8	672.5	572.2
500	785.3	747.2	635.7

550	863.9	821.9	699.2
600	942.4	896.6	762.8
650	1021	971.4	826.4
700	1099.5	1046.1	890
750	1178	1120.8	953.6
800	1256.6	1195.5	1017.1
850	1335.1	1270.2	1080.6
900	1413.7	1345	1144.3
950	1492.2	1419.7	1207.8
1000	1570.7	1494.4	1271.4

Ако пожелаете да си построите пирамида с височина, която не е в таблицата - например с размерите, използвани от дон Аугусто в Куернавака (1,80 м), потърсете в таблицата две височини, на които сумата е равна на желаната. За пирамида като тази на дон Аугусто ще съберете следните показатели:

Височина: $1000 + 800 = 1800 = 1,80 \text{ м}$

Основа: $1570,7 + 1256,6 = 2827,3 = 2,8273 \text{ м}$

Страна: $1494,4 + 1195,5 = 2689,9 = 2,6899 \text{ м}$

Апотема: $1271,4 + 1017,1 = 2288,5 = 2,2885 \text{ м}$

Има и други начини да се използват пирамидните размери. Но за това трябва да се знаят точно пропорциите на Голямата пирамида. За целите на домашните конструкции разликите в сантиметри и милиметри не са от съществено значение. Затова нека приемем следните данни за Голямата пирамида: основа - 230 м, страна - 214 м, височина - 147 м. Ако искаме да построим пирамида с дължина на основата 23 м, тоест една десета от размерите на Голямата пирамида, то и всички останали мерки трябва съответно да бъдат намалени до една десета: страна - 21,40 м, височина - 14,70 м.

Да речем, че ще правите пирамида с височина 500 мм. Основата ѝ задължително трябва да бъде 785,3 мм, страната - 747,2 мм и апотемата - 635,7 мм, съответно закръглени на цели числа, тъй като минималните разлики не са от значение.

Ще се убедите колко просто е да се направи пирамида. Радиусът на окръжността всъщност е страна на триъгълника. Изберете коя да е точка на окръжността и я съединете с права линия до центъра. Пак с права линия изберете основата на триъгълника от същата до друга точка на окръжността - 785,3 мм. Съединете новата точка с центъра на окръжността. Триъгълникът, тоест едната страна на пирамидата, вече е готов. По същия начин начертайте и другите три

страни, или триъгълници. На последния оставяте 1-2 см картон за залепване и пирамидата е готова. Ако за пирамидата, която искате да си построите, нямате достатъчно голям картон, но разполагате с отделни парчета, тогава процедирайте така: начертайте основата - 785 мм, разделете я на две - по 392,5 мм, и от средата издигнете вертикално апотемата - 636 мм. След това съединете двата края на основата с връх. Този триъгълник използвайте като модел), за да направите останалите три.

Още по-лесно ще направите пирамида, ако начертаете на картон едновременно две страни. Тогава с още една такава двойка ще имате четири страни, които ще трябва да залепите на две места. На тези места добре е да се оставят 1-2 см повече картон, за да се улесни залепването.

Мисля, че достатъчно ясно обясних защо не държа особено на стриктното спазване на размерите на Голямата пирамида. Самият Карел Дрбал стана световноизвестен с ножчетата за бръснене и той не крие, че добри резултати е постигал и с пирамида, построена с друг ъгъл на наклонение. Аз смятам Голямата пирамида за уникална и връх на всичко в пирамидостроенето, но в края на краищата тя не е единствената пирамида. Други цивилизации също са строили пирамиди, техните пирамиди също са генерирали енергии и следователно са изпълнявали определените им функции. Щом древните май са строили само пресечени пирамиди, защо и ние днес да не си правим пресечени пирамиди за домашно ползване? Моите експерименти, както и експериментите на познати и уважавани от мен радиестезисти показват, че пресечената пирамида е много по-удобна за ползване под леглото, отколкото островърхата, която така не съществува като прототип освен теоретически. Пак с такава пресечена пирамида може по-добре да се постигне ефекта срещу "синдрома на уморения жених", за който с такъв ентузиазъм говори Джоан Ан де Матиа. За моите читатели не би трябвало да е трудно да си направят пресечена пирамида. Мястото на пресичането - още не сме установили някаква закономерност - зависи от пространството, което искаме да се покрие от мисленото продължение на страните към пирамидния връх. Радиестезичните изследвания показват, че енергийно поле съществува и при по-ниско пресичане от половината на пирамидата, което позволява създаването на конструкция за удобно поставяне под леглото, която обхваща цялото тяло.

Вече обясних на друго място, че пирамидата може да не е с покрити стени. Ако разполагате с летви или пластмасови тръби, лесно можете да направите открита пирамида - островърха или пресечена - която с нищо не ще отстъпва на другите модели. Откритите пирамиди, както и пресечените имат редица преимущества, които следва да се познават и да се използват.

Накрая още няколко съвета накуп:

- Някои автори препоръчват пирамидата, използвана за здраве, да се смята за лична и да не се преотстъпва на друг, дори и много близък човек. По принцип не съм против такава постановка, но не мисля, че това е категорично условие и неспазването му би могло да има неблагоприятни последици. В края на краищата една пирамида, окачена над леглото, създава енергийно поле, което съществува там и има благоприятен ефект независимо кой ще спи в леглото.

- За да функционира нормално, пирамидата не трябва да се разполага близо до стена и до други енергийни източници и уреди.

- Никога не забравяйте, че пирамидата трябва да бъде винаги точно ориентирана - тоест поне една от страните да бъде обърната към някоя от посоките на света.

- Използвайте по-често и за повече цели откритата пирамида с по-големи размери: за медитация, за игра на малки деца, за учене на уроци или роли, за слушане на музика и за спане.

- Ушийте си покривало за открита пирамида от плътен тъмен плат, коприна или изкуствена материя, за да я превърнете в палатка. Такива пирамидни палатки могат да имат широко

приложение срещу наркоманията и други прояви на вредна пристрастеност, на психически проблеми, за окултни преживявания и експерименти.

- Записвайте си всичко, което правите с пирамидата - постигнатите резултати, успехите и неуспехите и особено забелязаните неблагоприятни ефекти. Не забравяйте, че вашият опит може да се окаже много ценен за изучаването на тези тайнствени сили, които досега са доказали само едно: че са наши приятели и могат да ни бъдат полезни.

* * *

Много ми се иска да вярвам, че повечето от моите читатели са изпитали удоволствие от тази разходка назад във времето на пирамидите, из културни центрове на древни цивилизации, от запознанството с явления и факти, които са отричани или оспорвани, но които съществуват, независимо дали им се обръща гръб.

Спомням си за едно планинско кладенче с чудесна студена бистра водица. От овчари съм чувал, че е лековито, че водата му минавала през не знам какво си, че носела нещо и че като я прием, ни ставало по-хубаво. Чудни са тези прости овчари! Защо не изчакат да дойде някой голям специалист и да им каже точно какви съставки има водата на кладенчето, ами си я пият на воля и за здраве? Това кладенче винаги изплува в съзнанието ми, когато стане дума за пирамиди, за пирамидна енергия, която според опонентите не била такава, за каквото я мислим, не била добре изучена и дори не е сигурно, че съществува. Може и така да е, но аз никога няма да робувам на аргументи, които почиват на предубеждения. За съжаление прав е Алберт Айнщайн, когато казва: "Каква печална епоха, в която по-лесно е да разбиеш един атом, отколкото едно предубеждение!"

И аз ще кажа като много други автори: не знам какво представлява тази тайнствена сила на пирамидите, но тя ми се отразява чудесно, тя е мой приятел и нощем заспивам спокойно, защото знам, че тя бди над мен. И не иска нищо в замяна, не е капризна, не ми се кара, не ми държи сметка за мои действителни или приписвани слабости. Съзнанието, че имам такава сила до мен, ме прави по-уверен в себе си и по-доволен от живота.

Това засега ми стига!...

[1] Типична мексиканска питка от царевично брашно, тънка като палачинка, в която се завиват месо и/или зеленчуци.

[2] Месоамерика е название, използвано от Киркхоф, за да характеризира определена територия като културно-географска единица. Обхваща мексиканските щати Юкатан, Кампече, Кинтана Роо, Чиapas, а също Белиз, Гватемала и западните райони на Никарагуа и Коста Рика

[3] Огънят отвътре, С., Петрум Ко, 1994